

MARIANA ZAVATI GARDNER

Bacău – London, înainte și-napoi

■ **SITECH** ■

Bacău – London, înainte și-napoi

Mariana Zavati Gardner a fost distinsă cu:

4 *Editor's Choice Awards* UK 1996, UK 1997, UK 1998, USA 2003

The *Bronze Medal* in The North American Open Poetry Competition USA 1998

The American Romanian Academy Award for Poetry Canada 2001

The Ionel Jianu Award for Arts Canada 2001

Provincia Corvina - Diplomă de excelență pentru anul 2007, pentru dezvoltarea punților literare și traduceri anglo-române România 2007

Outstanding Commendation at the International Competition of Romanian Poetry, Starpress România, Observatorul Magazine USA/ Canada, Radio România International 2008

Premiul Novalis pentru volumul de versuri *Vise la Minut* / Lob und Anerkennung für außergewöhnliche Lyrik / Laudă și recunoaștere pentru lirică de excepție - Novalis Kreis für Literatur und Musik, München Germany 2008

Exiled Writers Ink/ Voices in a Strange Land Biannual Poetry Project participant prin concurs de versuri în limba maternă (10 finaliști)) UK 2008-2009 www.exiledwriters.co.uk

Nova Provincia Corvina - Diplomă de excelență pentru anul 2009, pentru opera sa poetică și competența traducerilor în engleză a liricii românești România 2009

Premiul Ligii Scriitorilor din România pe anul 2011 pentru TRADUCERI : în limba engleză a volumelor semnate de Titina Nica Țene, Gavril Moisa și Iulian Patca.

Premiul I la Concursul Internațional de POEZIE PENTRU ROMÂNII DIN ÎNTREAGA LUME „STARPRESS 2012”, organizat de Revista Internațională STARPRESS

Premiul II la Concursul Internațional de PROZĂ PENTRU ROMÂNII DIN ÎNTREAGA LUME „STARPRESS 2012”, organizat de Revista Internațională STARPRESS

Mariana Zavati Gardner

Bacău – London, înainte și-napoi

proză scurtă

EDITURA SITECH
Craiova, 2012

Consilier editorial: Dumitru Velea

Copyright Mariana Zavati Gardner, 2012
toate drepturile rezervate

Coperta de Fay Jacqueline Gardner, din seria de fotografii
expuse la *College Students' Special Summer Exhibition*, la
Assembly House Gallery Norwich UK 16-22/ 04/2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZAVATI GARDNER, MARIANA

Bacău – London, înainte și-napoi : proză scurtă /

Mariana Zavati Gardner. - Craiova : Sitech, 2010

ISBN 978-606-11-0863-3

821.135.1-32

ISBN 978-606-11-0863-3

Mariana Zavati Gardner, cu lada de zestre prin lume

Are omul o viață și o vârstă ce nu pot fi deduse din niciun act de identitate; ele se întind înapoi, după cum a întrevăzut Jung, pe un traseu bimilenar; se desfășoară ca identitate și structură pe o cale luminată cu insesizabile scânteieri ale lanțului AND; sau după cele confirmate de **Cartea Cărților**, pe durata vieții a patruzeci și două de generații, cât i-a trebuit Divinității să se încerce cu om cu tot, de la Avraam prin David și captivitatea babiloniană, până la a se naște în Maria, ca Mântuitor, Fiul Domnului, cel care a făcut vădită legea dialectică a recuperării și împlinirii divine a omului. A trecerii acestuia de la condiția de **rob** la cea de **prieten** al Divinității. O dramă în trei acte, cu trecere, spre final, și prin infernul captivității; o dramă a desfacerii din pânzele amăgirii care se numește trup. Ne este dat să privim în lăuntru nostru acest traseu dramatic, după numărul încercărilor și stațiilor parcurse, al generațiilor petrecute: rareori solzii se desprind de pe lumina ochilor, de cele mai multe ori, acest itinerar îl presimțim, ori nici atât, simțindu-ne doar, până la istovire, durerea fizică a rănilor de fiecare zi. Este un semnal și aceasta. Omul ori se apleacă asupra sinelui său, ca asupra unei fântâni spre a-și potoli setea din izvorul răcoros al adâncilor ape freatice, ori acesta tâșnește cu presiune greu de stăvilit cu zăgazurile conștiinței. Pașii și urmele sale se află, chiar fără să-și dea seama, în posesia drumului. Nu el, ci drumul îl posedă.

Aceste fraze așezate ca antet aduc sub lumină zbaterea Marianeii Zavati Gardner, definită ca **poetă a călătoriei**, acum, prin cartea **Bacău – London, înainte și-napoi** (Ed. Sitech, Craiova, 2010), ca **prozatoare a călătoriei recuperatoare de sine**. Două borne, o localitate a nașterii, în România, și alta, a maturității spirituale, în Anglia, și între ele

un drum, **înainte și-napoi**, ce ia amplitudinea unei reîntoarceri, a unui cerc ce se închide spre a se deschide. Ce este orizontal și spațial se răstoarnă în vertical și temporal. Înaintarea se desfășoară spre London, întoarcerea spre un Bacău scufundat în apele memoriei, păstrat în amintirile venite din generații și recuperat din acestea de autoare prin ochii puri de copilă. Mariana Zavati Gardner obține privilegiul, putem spune, prin cultură și forța memoriei de a fi Marucanaratoare. În adâncul oricărui creator se joacă un copil. Uneori sub privirea protectoare a unui bătrân. Și are loc o recuperare de sine. Se cunoaște parabola comorii din vis: pentru găsirea comorii trebuie, încrezător, să-ți urmezi calea visată, unde la capătul ei întâlnești visul celuilalt, neîncrezător, asemănător cu al tău, prin care afli că visata comoară se află de fapt acasă, ascunsă sub vatra reală a focului – și prin urmare, faci drumul înapoi, te întorci și o găsești acolo unde celălalt doar o visase. Faci drumul **înainte și-napoi** ca-n orice cunoaștere de sine, cu căderile ei în cerc spre a recupera, după puțină, părți din lumea mică, orizonturi din lumea mare. În poezie, traseul călătoriei Marianeii Zavati Gardner urmează trepte și încercări, treceri și petreceri spirituale, cu semne creștine, cu absorbții din marele Sine, decantate ca dintr-o fierbere de metale ascunsă cu naivă pudoare. Prozatoarea, însă, ca din greșeală, trage vâlul direct de pe amintiri, de pe amintirile venite din alte și mai vechi amintiri pentru a ne arăta buna rânduială și așezare a neamului său, străbătător de vremi și împăcare cu ale lumii și civilizației, risipitor de cunoștințe și sensuri spirituale printre ceilalți – în virtutea dăscăliei –, ori apărător de fruntarii românești și întemeietor de cele bune și de cuviință între semeni și pentru semeni. Numai că aceste amintiri își au aura sfâșiată de săbii și tratate ale istoriei, mustind de durere. Ca într-un recitativ, „*îmi amintesc ... îmi amintesc ...*” se aude vocea naratoarei:

„Îmi amintesc... Sunt martoră a trenurilor prieteniei în-

cărcate la refuz de la Brașov spre Kiev, de la București spre Odessa, de la Bacău la Moscova, de la Suceava la Leningrad.

Îmi amintesc... Sunt martoră a trenurilor goale de la Kiev la Brașov, de la Odessa la București, de la Moscova la Bacău, de la Leningrad la Suceava.

Maruca privește prin fereastra încăperii ei de la mansardă trenurile companiei unice Sovrom. Aude de departe suieratul convoaielor pe roți: Sovrom lemn, Sovrom petrol, Sovrom lână, Sovrom carne, Sovrom lactate. Trenuri sovietice interminabile de marfă cu scriere Kirilică, cu ușile închise ermetic, pe șine mai largi special construite. Trenurile companiei unice Sovrom nu se opresc în gara Bacău. Maruca habar n-are unde se duc zi și noapte. Maruca spionează din colțul ei de geam care-și deschide hăul la același nivel cu cenușa cerului dimineții.

Îmi amintesc ... trenurile belșugului. O văd pe Maruca spionându-le din tăcerea încăperii ei de la mansardă, de unde nicio vorbă nu trebuie să scape în afară.” (5 martie 1953).

Cartea **Bacău – London, înainte și-napoi** cuprinde douăzeci și două de narațiuni, povestiri, de la cele mai ample și întinse spre cele mai reduse; de la cele evocând oameni și evenimente îndepărtate în timp, din estul românesc, la cele din ultima clipă și dintr-un spațiu redus englezesc, părând o piramidă răsturnată, cu baza în sus, ori, mai exact spus, partea de sus, cea plină, a clepsidrei. Și în prelungirea acestei metafore, la orificiul de scurgere a nisipului se află, mai întotdeauna, o fetiță, Maruca, naratoarea care se îngrijește de trecerea și strângerea amintirilor și, mai ales, de măsurarea timpului. Patru generații înapoi, față de Maruca, și una după, a copiilor și nu numai, care, de fapt, aparține prezentului. Aici se varsă trecutul pentru a decanta prezentul. Acolo, la capătul de sus, sau din adânc, de unde se torc amintirile se află Cucoana Anica – o mamă a șirului

de mame, al cărei nume înseamnă **har**. Nu este nimic întâmplător în ordinea spiritului, firește, cu cea reală cu tot, de zi cu zi. Nu trebuie să ne îndoim, în proza Marianeî Zavati Gardner ficțiunea absoarbe realitatea și îi păstrează identitatea. Ea se întoarce, pe calea amintită și a amintirii, asupra arborelui genealogic, până la a patra spiță, mai departe lăsându-l poeziei spre detectare. Iar arborele acesta are fructe și răni, răni și fructe, precum *arborele de struguri* din nepătrunsurile amazoniene, ce face fructele pe trunchi, pornind de jos, și pe crengile oricât ar fi de groase, ieșind direct din coajă, spre a se hrăni cu ele și animalele ce nu se pot cățăra. Un asemenea arbore, care a dat fructe și a fost rănit și-și face din răni fructe, este cel străluminat prin noaptea vremii de memoria constitutivă a Marianeî Zavati Gardner. Ea nu prezintă decât o „clipă” din ceea ce lasă fulgerul să se vadă. O vizită la oraș a lui Moș Bugar, o discuție la o coadă din timpul vieții „pe cartelă”, o joacă de copii, o primă amintire, o zi din viața Domnului Constantin, o așteptare la cină a „bunicuțului” Ion din grădina cu stupi, o alergare de la o casă la alta a spălătoresei Maria după un strop de lapte pentru pisici, mai toate închizându-se, neașteptat, gogolian, după care nu se mai pot continua. Se închid: cu o întâmplare umoristică (**Moș Bugar**, mândrul Bugar este prins de soțul țărancei delicioase asupra faptului de drăgostire, își pierde sabia, dar are alta mai strălucitoare în barouchă), cu o bucurie țâșnită ca din mormânt (**5 martie 1953**, cu sosirea vestei morții lui Stalin, în mijlocul oamenilor la coada pentru alimente de supraviețuire), cu spaima securității (**Ziua Domnului Constantin**, profesorul trece printr-o anchetare), ori, de cele mai multe ori, tragic (**Bombonelele**, unde, după o joacă de copii, Fetița de la numărul 4 ia pastilele drept bomboane și își găsește sfârșitul; **Grădina cu stupi** – care se încheie cu viața „bunicuțului” Ion la treapta scării; **Portocala de Crăciun** – se rotunjește cu ultima suflare a spălătoresei

Maria). Aidoma și narațiunile cu întâmplări și personaje din prezentul englezesc. O viață, o zi – strânse în iluminarea de-o clipă, reduse la acele fulgurații ale ființei, ca în cazul Virginiei Woolf, numite *moments of being*, „momente de a fi”. Iluminare, o luminare de-o clipă venită din interiorul vieții, o amintire, care leagă miraculos șirul de vieți, care din loc în loc îmbracă arborele acestora cu transparență pe traseul creșterii sale. Peste cele ce trec, iluminarea vine cu petrecerea și recuperarea. Nimic nu este zadarnic, chiar viața spălătoresei Maria, emoționant luminată cu iluminarea ei de o clipă. Se recuperează cu sens pentru narațiune și cine știe în ce ordine a existenței ca necesar! De-ar fi să ne gândim la mamele lui Strindberg sau Jozsef Attila.

Povestirile Marianeii Zavati Gardner sunt **nuclee narrative** ce participă la constituirea unui lanț nevăzut al ființei în căutarea ultimei verigi. Nu știm unde se află, ceea ce autoarea ne spune în povestirile „părinților” (Constantin și Iulia), „bunicilor” (Ion și Eliza), ale „străbunicilor” și „stră-străbunicilor” (Moș Bugar și mamă-sa Anica) sunt fapte și întâmplări ce se lămuresc prin flacăra albastră a candorii, expunerea lor venind cu o concretețe demnă de ziua dintâi. Iată cuvintele despre singura și ștearsa legătură romantică a spălătoresei Maria, „*rufă izolată agățată timid pe frânghia de rufe a existenței Mariei*”.

În primele povestiri, ochiul copilei-narator înregistrează cu nesaț și vede sub conturul fiecărui personaj, gest sau întâmplare, pata de sânge ca preț al vremii și istoriei. Locul acestor prime și grele narațiuni îl constituie Strada Casele Naționale (mai târziu naționalizate sau supuse „sistematizării”), casa cu fațada italiană, cu scări impunătoare, cu livadă cu pomi și cu stupi de albine; timpul este cel de ocupație sovietică și, mai târziu, de acutizare și fetișizare comunistă; iar determinările cauzale sunt cele amputate de servituți ideologice și teamă de delațiune. Totuși, lumea aceasta se-

nvăluie într-o purpură magică sub care se presimte partea de vedenie a ei – de discretă simbolicitate – pe care Maruca-narator o face vădită într-o grafie exactă, precum a florilor crescute peste noapte. Iar în ceea ce privește narațiunile din urmă, ale spațiului și timpului de la Marea Nordului, unele sunt încărcate de **spaimă** (**Casa nr. 1, Casa din deal**), derivând parcă din **Prăbușirea casei Usher** a lui Poe, de spaima din suflet a celei ce-și caută un loc și o identitate – detalii peste detalii, amănunțite și precise acoperă fața înspăimântătoare a necunoscutului; altele sunt traversate de **teamă**, nu mai puțin tulburătoare, precum o operație ce duce gândul mereu la o tumoră malignă (**Problemele Marucăi**), sau își strâng cuvintele ca pe niște cioburi de sticlă, bine fixate de cadrul obiectivului (**La gară, La sfârșit de săptămână, Zgomote, Programarea**). De fapt, această imagine cade ca precizare a rostirii multor personaje.

De fapt, în această călătorie recuperatoare de sine, **îna-
inte și-napoi**, ele se așează **corelativ** și ca **funcție de refe-
rință**. Casei cu fațada italiană, un culcuș pentru copilă alături de cărți și zei, îi corespunde, răsturnat, casa fără locuire, cea bântuită de spirite, de fantoma adolescentului „îmbrăcat în albastru... și încălțat în teneși”, găsit într-un cufăr din pod ca un schelet îmbrăcat și încălțat asemenea, aducând, după tragerea trapei de către polițist, „o bufnitură în tot podul”. Toate vin corelativ, până și examenele mamei și ale fiicei. Corelațiile acestea, între primele povestiri și ultimele, se surprind în dezechilibrare. Ultimele evidențiază lumina primelor. De pildă, între impunătorul Moș Bugan, care scapă din „conflict” găsimu-și o sabie mai strălucitoare, și Rick ce cade prizonier unei mișcări de comic buf (**Prin urechile acului**). Maruca-naratoare, cea cu ochii măriți cât zarea pentru a desluși zărilor prin care îi calcă părinții, bunicii, străbunicii, până la mama mamei cea mare, lasă loc, în această parte, Marianei-naratoare, care trasează

contururile doar din câteva linii aruncate paralel și intersectate, ca în desenele lui Lowry, cum zice, sub care se întrevăd magice câmpuri aduse în rezonanță. Spre evidență, finalul narațiunii lui Rick, cu uciderea în efigie:

„La etaj, gemetele Gemmei se aud prin pereții subțiri ai casei victoriene. La parter, Kate cu un pahar plin ochi cu vodcă, scurmă cu mâna în tava cu cartofi și-l alege pe cel mai umflat. Îl scoate din grămadă. Merge la cutia cu articole de cusut, pe care a cumpărat-o anul trecut în concediul petrecut cu Rick în Normandia. Extrage colecția ei de ace din una din despărțiturile cutiei. Se așează confortabil pe un scaun cu spătarul înalt. Ia binișor cartoful în mână. Se pornește să zgârie doi ochi pe suprafața bulbucată. Conturează un triunghi drept nas și două linii care se unesc în loc de gură. Pe față i se imprimă un rânjel de gargoyles. Socotește în sine „Ah, da, acuși îs gata!“ Cu grijă, scoate, unul câte unul, acele adormite în pernuța de ace în formă de mașină de cusut cu pedală și, meticuloș, le împunge adânc în cartof. În interiorul conturului ochilor, nasului, gurii ... și ultimul ac îl plasează delicat adânc în inimă ... „Ah, da ...!“

Rick apasă pe accelerator...

Rick, trezește-te Rick! Da, deschide ochii, Rick! Mă auzi, Rick? Strânge-mi degetul, Rick, dacă mă auzi! ...“.

Și spre încheiere, pentru a nu rămâne nespusă imagina **in nuce** a cărții, trebuie numită ultima proză, **Bilet dus-întors**. Un dialog de rafinament între bărbat și femeie, purtându-se de la simțirile fizice și firești la atingerile magice și nefirești, lăsând pâlپări asupra principiilor **masculin** și **feminin**. De la acesta se poate face o nouă și profitabilă citire a cărții.

Revenind, ceea ce lumina acestor **nuclee narative**, din cartea **Bacău – London, înainte și-napoi** a Marianeii Zavati Gardner, nu poate evita este imaginea **lăzii de zestre** a Marucăii, trimisă de părinți peste țări și mări, plină cu lucruri de-ale casei și cărți, și așteptată cu nerăbdare. Ea poartă

casa, memoria. Și pe deasupra, magicul „*motan tărcat*”, torcând firul timpului printre personajele povestirilor. În „*lada de zestre*” a lui Eminescu, luată spre păstrare și grijă de Maiorescu, alături de manuscrise se afla și ceasornicul „*scos de la Simțion*”, de care poetul continuu se interesa. Și tot el, în ***Cugetările sărmanului Dionis***, îl numește pe motan „*unice amic și ornic*”. Să fie imaginea un joc de copil? Ține de profunzime.

Are omul o viață și o vârstă... o ladă de zestre...

Dumitru VELEA

Moș Bugar

Moș Bugar se trezește la cântatul cucoșilor. Dă la o parte așternuturile brodate de Fräulein Natalia sau Nemțoaica, cum o numesc șușotind nevestele satului în momente intime sau la șezătorile închise străinilor din sat înainte de a face casă cu nuntă în regulă la biserică. Patul este imens, meșterit din lemn de nuc de dulgherul satului. Un motănel tărcat zace tolănit în mijlocul plăpumii din puf de gâscă norvegiană. Chiar fără silueta-ngrijită a lui Fräulein Natalia, care petrece sezonul din aprilie și până-n septembrie la băi la Karlsbad, trupul lui Moș Bugar ocupă o suprafață respectabilă. Vânjos și cu spatele drept și-a păstrat suplețea din tinerețe, iar la zilele mari, uniforma Regimentului de Roșiori îl arată impunător la toate și impresionează nevestele visătoare. Mustața îngrijită le deoache de-a dreptul atunci când îndrăznesc să-i taie calea răsând pofticioase. Zăpăcește chiar și pe tinerele neatașate, dar cu perspective. Nu este de vină că-i joacă ochii-n cap chiar și pentru duduile-mplnite. Le apreciază după criteriile samsarilor de cai. Moș Bugar este un connaisseur în domeniul frumosului feminin. Mai ales că are buzunarele burdușite.

Fără știrea lui Fräulein Natalia, curtează o tinerică proaspăt măritată cu ambiții de parvenire în societatea practic închisă a satului Mărăști.

Se ridică din pat, merge la lavoar și toarnă apă din cana de porțelan în ligheanul pictat cu imagini de palate și grădini, cumpărat de la Viena când s-a dus să vândă recolta de grâu la sfârșitul toamnei trecute. Își clătește cu atenție fața.

- Ghiță, apa caldă repede.

Se contemplă cu atenție în oglinda înrămată în lemn de nuc. la peria cu peri de bursuc și-și perie cu atenție părul blond grizonat la tâmple. Octogenar de câțiva ani se simte tot

mai flăcău. Îi sclipesc ochii când se află lângă nevestele din sat care, la hora de duminică, îi dau târcoale ca muștele la miere.

Își scoate cămeșoiul de noapte, o capodoperă brodată tot de mult regretata Cucoana Anica, mamă-sa, o aruncă pe pat și se pornește să se spele viguros până la jumate. Îmbracă tacticos uniforma Regimentului de Roșiori.

- *Săru' mâna Cucoane*. Spune Ghiță din canatul ușii din stejar.

- *Domnule Căpitan sau Domnule Primar, nu Cucoane!*

Ghiță înghite în sec și trage scaunul din lemn de nuc – ca să țină – set comandat de Fräulein Natalia tot de la dulgherul din sat. Moș Bugar se așează binișor în fața oglinzii. Ghiță-i pune în jurul gâtului un prosop curat cu dantele croșetate și cu franjuri din mărgele la capăt. Înmoaie pământul din peri de bursuc în apa caldă și-l freacă de săpunul din savonieră. Îi face obraji și bărbia spumă cu delicatețea unui bivol într-un magazin de porțelanuri. Moș Bugar apucă briciul cu mână sigură și se rade tacticos.

Când este gata își șterge fața cu o cârpă umedă și se mai admiră încă o dată în oglindă. Se pune pe fluierat o arie care i-a rămas în minte ultima dată când a mers în companie la teatru la oraș.

- *Cafeaua-i în odaie, Cucoane*. Și Ghiță se apucă să ordoneze lavoarul.

- *În sufragerie, Domnule Căpitan sau Domnule Primar. Nu Cucoane!* Moș Bugar se uită inchizitiv la tavanul cu lampa cu gaz. Cu spatele drept pășește peste pragul iatacului și trece din coridor în odaie. Se așează binișor pe scaunul pereche la cel din iatac și soarbe satisfăcut din cafeaua aburindă.

- *Azi, te-ai întrecut, Ghiță*. Se servește delicat din dulceața de nuci. O întinde subțire pe pâinea de casă.

- *Nu-i făcută de dânsul, Cucoane!* Se aude vocea bărbătească a Saftei, supremă peste toate în bucătărie.

- *E Domnule Căpitan sau Domnule Primar. Și nu trebuie să mai ascuți în spatele ușii!* O mustră Moș Bugar cu tonul

scăzut.

Moș Bugan mestecă tacticos, își bea cafeaua și răsfoiește paginile gazetei din ziua precedentă, făcând grimase pe măsură ce acumulează paginile. Se șterge la gură cu șervetul din pânză de casă. Se ridică binișor și strigă pe ton moderat:

- *Ghiță, ordonă grăjdarului să înhame murgul la baroucha de sărbătoare. Mă duc în târg să-mi văd de niște trebi urgente.*

Moș Bugan pășește la peretele dinspre Răsărit și se-nchină la icoanele la care se-nchinase în copilăria lui și Cucoana Anica. Ia din cui sabia de paradă a Regimentului de Roșiori, cu mânerul bătut în turcoaze. Iese în veranda cu stâlpii sculptați tot de dulgherul satului, care încadrează conacul în cele patru puncte cardinale, darul lui de nuntă pentru Fräulein Natalia. Moș Bugan privește acareturile gospodăriei. Face un tur de jur împrejurul conacului. Se oprește să privească livada și via din spatele conacului. Zâmbește mulțumit și coboară cele cinci trepte din fața clădirii. Pășește țațoș spre grajduri, cu sabia legănându-i-se la șold.

Grăjdarul termină de pus hățurile. Moș Bugan se saltă în locul pasagerului. Vizitiul vine în fugă dinspre bucătărie în timp ce-și încheie nasturii la haină.

- *Nică, iar întârzii! Iar mă faci să te-aștept!*

- *Săru' mâna Cucoane! N-o s' mai întâmple! Săru' mâna!*

- *Domnule Bugan! Mergem la oraș! În vizită! Să nu mă faci să te aștept! Și iar să te găsesc în crâșmă!*

- *Săru' mâna, Cucoane! Calu ista-i di vină!*

O pornesc cu nădejde pe alea bordată cu nuci, pe care i-a plantat Moș Bugan când venise cu tată-său, cu mamă-sa și cu frații lui de la Bug cu o mie de oi, cu oieri tocmiți și cu altele câte au putut căra cu boii la caruri, pe care numai ei le știau, când începuseră frământările născătoare de năpastele Revoluției Ruse.

Ies din domeniul lui Moș Bugan, cu calul la trap. Moș Bugan închide ochii filosofic. Vizitiul îl privește cu coada

ochiului și gândește cu of „*Îi bine pentru cuconi! Altă viață!*”.

Trec printre lanuri de grâu încă verzi la tulpină, presărate cu flori de mac și cicoare. Moș Bugar deschide ochii, pune mâna pe hățul din mâna vizitiului și-l trage vânjos.

- *Oprește. Dă-te jos și-mi culege din florile de cicoare! Hai repede, că n-avem vreme!*

Vizitiul se săltă jos într-o răbufnire de praf.

- *Trebuie ploaie, Cucoane!*

- *Domnule Căpitan sau Domnule Primar! Hai, nu mai zăbovi!*

Vizitiul se pornește să rupă florile de cicoare, mai cu rădăcini, mai fără rădăcini, plus alte ierburi, care cum îi vin la mână. Gâfâind, i le prezintă lui Moș Bugar, care le examinează, le răsfiră, separă cicoarea de alte plante, pe care le aruncă în drum. Scoate din buzunarul hainei de paradă un briceag elvețian, dar de la tată-său și taie rădăcinile cu dexteritate. Le privește, le netezește și le pune alături pe banchetă.

- *Lucrul frumos se atinge cu grijă! Nu ca ursul!*

- *Săru' mâna, Cucoane! Nu suntem școliți!*

- *Domnule Căpitan sau Domnule Primar!*

Calul, care-și știe îndatoririle pe de rost, n-așteptă să fie îndemnat și o ia înainte. Ajung la bariera orașului cu soarele săgeată în creștet. La bariera de la Gherăiești, Moș Bugar are pământuri date-în arendă, han cu acareturi și dever strașnic. Plus, investiția lui cea mai bună, ghețăria. Iarna, tocmește oamenii să taie gheață de pe Bistrița, să o ducă cu bivolii la ghețăria învăluită-n baloturi de paie. Ghețarul este omul lui, priceput cum l-a învățat din cartea adusă de la Viena. Ghețarul și fecioru-său duc gheața prin toată urbea, după comandă. Pe la cârciumi, hanuri, hotelul orașului, restaurante și pe la casele celor cu stare.

Calul trage în curtea interioară a hanului, o clădire cu două caturi, ridicată după specificațiile lui Moș Bugar, în stilul Hanului lui Manuc, după cum văzuse în capitală. Fiecare odaie se deschide cu ușa și fereastra către verandă. Are

lavoar din porțelan, pat și cuier. Dușumelele sunt goale, bine frecate de slujnicele tinere aduse de la țară și tocmite cu anul.

Hangiul îl întâmpină cu brațele deschise.

- *Poftiți, Domnule Căpitan! Săru' mâna! Bine ați venit sănătos! Vă așteptam să sosiți! Îi spuneam muierii, hai grăbește să faci friptură pe cărbuni cum îi place Domnului Căpitan! Și pâine bună de casă!*

- *Bine, bine, hai că-s grăbit!*

- *E zi mare de târg! Cum îi joia de obicei! Apoi, cu iarmarocul! Damblă grămadă! Mușterii buluc!*

- *Las' că-i bine! Hanul merge strașnic!*

- *Așa să fie, săru' mâna! Sănătate să fie! Cum o vrea bunul Dumnezeu!*

Moș Bugan pășește în verandă. Nevasta îmbrăcată în hainele de duminică, cu bluza brodată și părul împletit în coadă cu floare la tâmplă, îi iese-nainte cu șervetul curat, urmată de-un fecior smiorcăit cu-n lighean cu apă caldă. Moș Bugan își moaie mâinile-n apă, dă cu nădejde pe la ochi și pe față. Ia prosopul și se freacă viguros.

- *Mulțam' Lenuțo. Ești ca o cadră!*

- *Săru' mâna, Cucoane. Poftiți la masă!*

- *Hai repede, Lenuțo. Sunt grăbit!*

- *Săru' mâna, Cucoane! Ca vântul! Poftiți la masă, Cucoane! Săru' mâna!*

Moș Bugan se așează tacticos la masa așternută de sărbătoare. Față de masă cu dantelă, șervete din pânză de casă, farfurii cu pâine aburindă și friptură fierbinte cu mujdei, castroane cu sarmale și salată de roșii timpurii din serele și din grădina cu legume de la malul Bistriței. Toate stăpânite de Moș Bugan.

- *Și Dom' Primar și Dom' Prefect au mâncat la noi sarmale săptămâna trecută. „Ca la mama acasă!” i-au spus Lenuței. Ne-au onorat, Domnule Primar! Bunul Dumnezeu să-i țină sănătoși!*

Moș Bugan le zâmbește indulgent. Ia câteva îmbucături de poftă, cu grijă și fără grabă. Bea gânditor din paharul cu apă de la gheață.

- *Azi nu servesc cafeluța. Mulțam. Minunate bucate, Lenuțo. Te-ai întrecut.*

Se șterge cu șervetul la gură. Se ridică binișor și merge pe verandă. Se duce la barouchă și se urcă pe banchetă ca un atlet într-o competiție de săritură la înălțime. Calul își scoase capul din găleata cu apă.

Vizitiul apare dinspre bucătărie, ștergându-se la gură cu dosul palmei.

- *Hai' sunt grăbit! Ai timp de mâncare cât mă aștepți!*

Calul o pornește agale spre capătul aleii cu castani, presărată cu câteva gospodării țărănești, cu case joase cu lemnăria vopsită în albastru strident și acoperite cu șindrilă. Calul se oprește în fața unei porți înalte sculptate cu motive cu pești. Prin poarta deschisă se deslușește o căsuță acoperită cu șindrilă, verandă, două ferestre mici de o parte și alta a ușii deschise. Miros puternic de lavandă și iasomie încarcă aerul.

Moș Bugan sare din trăsură cu pasul elastic.

- *Du-te acum. Vino peste doua ceasuri. Ai grijă să deshami calul, să-i dai fân și apă. Să nu adormi! Ai înțeles?*

- *Săru' mâna, Cucoane. Am înțeles, săru'mâna.*

Moș Bugan închide poarta fără zgomot și pășește țăntoș, cu cizmele lustruite oglindă spre ușa deschisă a casei.

- *Poftiți, săru' mâna, Domnule Căpitan! Fiți binevenit! O apă de la fântână?* Îi zâmbește galeș nevasta, desfăcând cu dexteritate nodul de la decolteul brodat al bluzei de borangic.

- *Delicioso, vino'ncoace! Pe genunchi!*

- *Săru' mâna! Iaca vin!*

- *Singurică?* Îi atinge cu delicatețe floarea din părul rebel sârmos ca bidineaua.

- *Păi, omu-i dus la Podu Paloșanu la moară. Îi plecat pi*

toată ziua, săru' mâna.

Moș Bugan își încurcă degetele în borangicul care acoperă nevasta. Un arc îl străbate prin șira spinării. Aroma agudelor coapte îi întârzie în nări ca unui iepuroi la mărtișor. Aude susurul râului care se petrece grăbit la hotarul gospodăriei și pârguitul grâului care zgârie în boare orizontul.

- Tare-mi fu dor de tine, frumoaso! Țintește spre buzele cărnoase ale nevastei, dar nu nimerește decât obrazul îmbujorat, pe care se preling câteva picături rebele de sudoare. Moș Bugan se simte ca un cerb nou-născut. Mai ales când privirea-i coboară spre picioarele plate și desculțe ale nevastei. Moș Bugan se ridică, își desface centironul și-și pune sabia ceremonială pe masa din mijlocul cămăruței. Fața lui Moș Bugan se confundă cu sfecla.

Se apropie de nevasta cea tânără și-o cuprinde connaisseur de mijlocul nu chiar subțire. O simte încordându-se și rece ca piatra. Ridică privirea de la buzele nevastei. Cămăruța apare mai întunecată. Moș Bugan încearcă să-și regleze privirea. Clipind intens, bănuiește o siluetă în canatul ușii de la intrare. Pare să recunoască glasul de tunet.

- Ce faci acolo? Ce ai cu nevastă-mea?

Moș Bugan întinde mâna spre sabia de ceremonie de pe masă. Gospodarul o înșfacă.

- Nu așa repede! Acu' merg la Colonelul Regimentului. Să vedem ce-o să zică!

- Să ne duelăm! Sugerează Moș Bugan cu mâinile întinse gata să înșface sabia.

- Să-mi scrii ghețăria și pajiștea de la Bistrița.

Moș Bugan pierde culoarea feții. Spatele i se încovoie într-un semn de întrebare. Își freacă bărbia și țintește cu privirea omul care-și ține degetele încleștate pe mânerul sabiei.

- Păi atunci trebuie să mergem la notar. Semnături oficiale.

- Ai până la sfârșitul săptămânii; după aceea merg la Colonel.

Moș Bugan pășește spre ușă. Trece de canat și se strecoară din bățatura bine măturată. Un cârd de găște îi taie calea. O dată trecut pe sub poarta sculptată, își îndreaptă spatele și pășește țănoș pe drumul care duce la han.

- *Domnule Căpitan, v-ați reîntors mai devreme. Un aperitiv?*

- *N-am timp acum. Mai încolo. Unde-i vizitiul? Sunt așteptat la Prefectură.*

Vizitiul apare în goană.

- *Păi, Cucoane, trebuie să înham calul la barouchă.*

- *Hai. Grăbește-te! Și trimite-mi un băiet să-mi lustru-iască cizmele!* Moș Bugan se pornește să bată podeaua verandei cu cizmele spoite cu praf.

Băietul vine cu perie și cârpe.

- *Domnule Căpitan, luați o tărie, vă rog.* Și hangiul îi întinde o tavă cu un păhărel plin ochi cu rachiu roș din cel mai bun, pe care-l ține numai pentru uzul personal.

- *Să fie de sănătate și noroc!* Moș Bugan dă păhărelul de dușcă.

Vizitiul aduce baroucha la treptele verandei. Moș Bugan se urcă binișor în barouchă.

- *Săru' mâna, Domnule Căpitan, să vă întoarceți cu sănătate!*

- *Așa să fie.* Și Moș Bugan îi face cu ochiul.

Instalat în barouchă, Moș Bugan săltă capacul banchetei opuse. În lumina incandescentă a apusului metalul unei săbii de paradă i se reflectă în ochii jucăuși.

MOȘ BUGAN povestire publicată în Revista OBSERVATORUL online www.observatorul.com Canada 14-06-2011

5 martie 1953

Îmi amintesc... Sunt înconjurată de rafturi interminabile cu cărți vechi. Una-mi atrage atenția. De pe copertă, imaginea lui Stalin zâmbește părintește în fața familiei lui. Valuri confuze îmi săgeată memoria din vremi când naivitatea mi-a fost spulberată.

Un aer glacial traversează începutul de lună. După calculele preoților ortodocși, care nu trebuie menționați în public, Paștele cade anul acesta înainte ca mieii să poată fi sacrificați.

Câțiva țărani încotoșmănați în șube și căciuli de astrahan pe cap vând verde înghețate, morcovi piperniciți și ceapă degerată, care a început deja să miroase a putred. Miliția economică stabilește zilnic prețuri maxime pentru piața țărănească scăpată din nebăgarea de seamă a unor activiști de la centru din ghearele colectivizării cu japca.

Câțiva adulți zgribuliți, care par să nu fi îmbrățișat profunzimea *timpurilor istorice*, merg la slujba zilnică cu capul plecat și ochii țintiți la băltoacele și noroiul din stradă.

Îmi amintesc ... Mi se spune mereu să nu repet nimic ce se spune în casă. Îmi vine greu să nu repet ceea ce aud în tâmplător. Minte mea necoaptă încă nu înțelege de ce trebuie să tac.

O existență spartană străbate orele noastre de lumină și întuneric. Nimeni nu zâmbește în casa noastră sau pe stradă și vocile sunt totdeauna șoptite, ca și cum cineva ar putea să ne audă ca apoi să pârască vorbele noastre șoptite în taină.

Îmi amintesc ... Sunt martoră a trenurilor prieteniei încercate la refuz de la Brașov spre Kiev, de la București spre Odessa, de la Bacău la Moscova, de la Suceava la Lenin-grad.

Îmi amintesc ... Sunt martoră a trenurilor goale de la

Kiev la Braşov, de la Odessa la Bucureşti, de la Moscova la Bacău, de la Leningrad la Suceava.

Maruca priveşte prin fereastra încăperii ei de la mansardă trenurile companiei unice Sovrom. Aude de departe şuieratul convoaielor pe roţi: Sovrom lemn, Sovrom petrol, Sovrom lână, Sovrom carne, Sovrom lactate. Trenuri sovietice interminabile de marfă cu scriere kirilică, cu uşile închise ermetic, pe şine mai largi special construite. Trenurile companiei unice Sovrom nu se opresc în gara Bacău. Maruca habar n-are unde se duc zi şi noapte. Maruca spionează din colţul ei de geam care-şi deschide hăul la acelaşi nivel cu cenuşa cerului dimineţii.

Îmi amintesc... trenurile belşugului. O văd pe Maruca spionându-le din tăcerea încăperii ei de la mansardă, de unde nicio vorbă nu trebuie să scape în afară.

Maruca-i gata să se apuce de teme. Este în clasa întâi, în schimbul de după-amiază. Pe coperta caietelor ei se află etichete scrise caligrafic de bunicuţul ei fost director de şcoală, acum pensionar şi apicultor. Maruca-şi priveşte prenumele scris în peniţă cu cerneală albastră. Categorie că nu-i place cum sună. Toate prietenele ei, toate colegele de la şcoală, toate rudele fete, de aceeaşi vârstă, au acelaşi prenume: Mariana, ca franţuzescul Marianne. Ea nu răspunde decât la Maruca.

Îmi amintesc... despre prenumele meu – asta am aflat mult mai târziu – că mama şi tata îmi aleseseră acest prenume pentru a-şi exprima rezistenţa tăcută împotriva introducerii obligatorii a limbii ruse.

Românii sunt o naţie francofonă.

După abdicarea forţată a Regelui Mihai, sovieticii şi-au impus voinţa de oţel şi populaţia şi-a plecat spatele, a privit în direcţia opusă, cu ochii lipiţi de pământ şi şi-au încuiat gândurile-n sine.

Maruca nu poate să sufere cum o cheamă. Sună stângaci şi afectat. De Moş Crăciun – care nu poate fi menţionat ofi-

cial – își dorește un alt nume și mai ales o pereche nouă de pantofi, sau – nici nu îndrăznește să spere decât uneori, la marginea gândurilor – poate o rochie. Tânjește să aibă ceva nou. Toate lucrurile frumoase pe care le posedă provin de la doamna Teja, o farmacistă colegă cu măicuța ei, haine care au fost cumpărate pentru fiica ei Geta înainte de venirea comuniștilor la putere. Geta a crescut și lucrurile, cât ar fi de frumoase, nu o mai încap. Inclusiv pantofii. Maruca-i examinează minuțios. O cam strâng acum. Bunicuța a tăiat cu dexteritate partea din față și din spate a pantofilor, eliberându-i degetele și călcâiele.

Îmi amintesc... că în centrul orașului Bacău, pe Strada Mare, magazinele particulare de pe vremuri fuseseră transformate în magazine de stat, cu vânzare numai de cupoane rămase din stocurile foștilor negustori, care, încet, încet, începuseră să emigreze spre Țara Sfântă. Încălțăminte însă nu se vindea nicăieri.

Maruca merge joia cu bunicuțul la piața centrală a orașului. Acolo vede țărani care vând zarzavaturi și fructe de sezon. Mai sunt și vânzători de haine vechi și pantofi scâlțiați și vânzătoare ambulante în fuste multicolore care vând piepteni colorați, *Hopa Mitică* cu magnet, inele din sârmă și ceasuri jucărie.

Maruca are voie să meargă la taraba cu limonadă și biscuiți din fața gării. Bunicuța-i dă duminica, după siesta de după prânz, 1 leu ca să-și cumpere o Eugenie și-i mai rămâne și rest. Maruca mușcă din biscuitul tare. Are gust bun dacă-l lasă să se topească în gură.

Maruca se așează binișor la masa îngustă care-i servește drept birou. Răstoarnă de-a valma toate caietele și cărțile pe masă. Alege cartea și maculatorul de aritmetică. Deschide cartea și de la prima pagină portretele lui Marx, Engels și Lenin o privesc cu ochi de lemn. Din pagina a patra *Tovarășul Stalin* îi zâmbeste părintește. Urmează paginile tovarășilor Gheorghe Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica și Ion

Gheorghe Maurer. De acolo și până la ultima pagină sunt doar șiruri de exerciții și probleme.

Îmi amintesc... materialele de propagandă care-l denu-meau Bunicul Stalin.

Ilustrația-l arată de zahăr. Zâmbește din pagină pe sub mustață, carismatic și iute. Tovarășa Țapu, învățătoarea Marucăi, care le spune mereu că sunt ultima ei serie de elevi, le amintește la fiecare ocazie că Tovarășul Stalin croiește viitorul. Ca un făcut, gândurile Marucăi o iau la sănătoasa odată ce este menționat numele *dragului tovarăș*.

Gândurile Marucăi revin de pe dealuri imediat ce aude vocea de clopot a bunicuțului Ion, care traversează nestingherită din bucătărie, unde topește ceara de albine pentru a o remodela pe faguri.

- Te-ai apucat de lecții? Acuși urc să controlez ce-ai lu-crat.

Maruca deschide penarul din lemn cu numărătoare cu mărgelile din sticlă, alege un creion și o ascuțitoare și se apucă de ascuțit. De câteva ori, căci vârful se încăpățânează să se rupă la fiecare încercare. Reușește în cele din urmă. Ia caietul și-l răsfoiește cu priviri critice. Dă din cap negativ când se uită la câteva ștersături stângace. Pe următoarea pagină goală scrie sus în dreapta data de 5 martie 1953.

Tremură surprinsă când capul chel al bunicuțului Ion se aplecă peste caietul deschis.

- Nu știi care este tema! Nu-s sigură! Rostește cu jumate de gură.

Bunicuțul Ion înșfacă manualul de aritmetică, ignorând portretele dragilor tovarăși. Încetișor, fața-i devine de culoarea sfeclei coapte. Răsfoiește paginile cu dexteritate până ajunge la o pagină cu exerciții încercuite.

- Uite, astea sunt! Pune-te pe treabă, că trece dimineața și acuși trebuie să mergi la școală.

Bunicuța acuși vine de la cumpărături și atunci o să știm

ce mâncăm la prânz.

Îmi amintesc ... magazinele din fața gării Bacău cu arhitectura victoriană. De dimineața până seara și chiar și de la două noaptea și până-n zori, se făcea coadă, deși nu erau livrări. Oameni zgribuliți băteau pe loc din călcâie în speranța unui transport de pâine sau lapte. Unele femei, mai întreprinzătoare, aduceau câte un taburet și un șal sau o pătură.

Tovarășa Rotaru vine-n grabă și se pune în față la coada măcelăriei ce are ușa-ncuiată cu lanț și cu lacăt. Un vecin arcuit o zărește:

- Ai venit prea târziu! S-a dat ulei la Alimentara.

Tovarășa Rotaru, care este ochii și urechile vigilente ale străzilor din jurul gării, spune aproape înecându-se:

- A murit Tovarășul Stalin!

- Taci din gură, muieră! Șuieră omul printre dinți. Or să te aresteze!

Tovarășa Rotaru n-are de gând să tacă.

- A murit satana. Ți-o spun. Pe cuvânt de onoare. Fiica-meă s-a repezit de la Sfatul Popular să-mi spună. Nici ei nu-i venea să creadă. A aflat de la București.

Continuă cu încăpățănare.

- Tovarășul Stalin e mort.

Alte voci în ecou.

- Stalin e mort.

- Stalin s-a dus dracului.

Vorbele se rostogolesc la vale prin mulțimea cu gurile căscate.

- Stalin nu mai e.

- S-a dus satana.

Voci icnite cresc în sonoritate.

- Să-l ardă iadul!

Vestea face roată printre oamenii care sunt înșirați la coadă. Ochii aplecați se deschid către cer și câteva tovarășe de vârstă a treia, mai îndrăznețe, încep să-și facă cruce cu

sânguință. Alte priviri se îndreaptă spre Tovarășa Rotaru pentru confirmare. Zâmbete timide pe fețele palide. Apoi, fețele devin nemișcate, cu ochii fixați la sol și spatele gârbovit.

*Îmi amintesc... nimeni nu putea fi sigur de acuratețea ști-
rilor... Sau de cine informa...*

Înainte de prânzului, de la fereastra ei de la mansardă, Maruca zărește eșarfa din mătase naturală a bunicuței și geanta largă din piele de crocodil cumpărate dinainte de război. O vede cum deschide poarta și cum pășește pe cărăruia mărginită de trandafiri albi. Urcă pe scările înalte ale casei lor cu fațada italiană și o aude cum deschide și închide ușa masivă din stejar. Maruca coboară scările câte două odată. În hol, se oprește și ascultă cu atenție. O aude pe bunicuța Elisa vorbind pe șoptite cu bunicuțul Ion, dar nu distinge cuvintele. Cum deschide ușa bucătăriei, se face tăcere.

*- Bunicuțo ce-ai cumpărat? Iar am văzut trenurile
Sovrom.*

*- Nu s-a dat nimic pe la magazine. Spuse oftând. Ți-ai
terminat temele? Am să-ți fac scrob de la găinile noastre.*

*Îmi amintesc după-amiaza aceea! Îmi va rămâne în
mintă până n-am să mai fiu! Tovarășa învățătoare ne-a
ordonat să punem toate cărțile pe bănci și să le deschidem
pe rând la paginile unde erau imaginile cu Marx, Engels,
Lenin și Tovarășul Stalin cel drag.*

Tovarășa Țapu ne ordonă să rupem din pagini, chiar și cea cu tovarășul mult iubit. Tovarășa Țapu strânge toate paginile rupte și le pune în soba clasei unde lemne ude trosnesc chinuite. Noi, elevii ne uităm unii la alții neștiind ce să credem. Unii mai îndrăzneți ridică chiar mâna să întrebe. Tovarășa, care poate fi foarte strictă, după cum suferă sau nu pe unii din elevi, ne spune acru:

*- Ce mai așteptați acum? Apucați-vă de lucru... cu
sume la aritmetică. V-am indicat ce aveți de făcut! Nu mai
pierdeți vremea!*

Câteva voci mai îndrăznețe se fac auzite timid.

- *N-am s-o fac! Nu pot să rup pagina cu poza Tovarășului Stalin! Doar ne-ați spus că iubește copii! Ne-ați spus că ne-a promis ... viitorul... Doar ne-a promis ...*

Narațiune prezentată la *New Writing Partnership Workshop* Norwich UK 2004

Narațiune prezentată la *New Writing Ventures Workshop* Norwich UK 2006

Narațiune publicată în Revista *exiled ink* issue 14/ winter 2010-11 London UK

Cea dintâi amintire

Aud zgomote în drum. Oare ce se-ntâmplă? Au ieșit copiii la joacă? În gonetă. Mă împiedec. Of! Sub piersicul Bunicuței. Mă ridic. Genunchii-s bine. Rup o piersică pe jumate coaptă. O mușc pofticioasă. Mestec. Am ajuns la poartă. Of! E încuiată din nou. De-a Bunicuțului. Mă sui întâi pe o stînghie și apoi pe cealaltă. Cât văd cu ochii ... parada de vagoane multicolore. De o parte și alta a străzii. Văd un cal... ca al Gospodinei Jipa de la Fântânele, care-i aduce brînză cu smântîna Bunicuței în fiecare miercuri. Vagoane vopsite în roșu, verde și galben. Scârțâie din încheieturi. Ca vecina când exersează la vioară. Parcă-s miorlăiturile motanilor Bunicuței când se fugăresc prin grădină. Văd oameni îmbrăcați în haine curcubeu. Aud muzică. Ce îngrămădeală. Nu-s mierloii care se înfruptă prudenți pe gazon. Nici turturelele care se rotesc printre straturile cu flori.

Încerc iarăși să deschid poarta. Of! Numai dacă Bunicuțul n-ar fi încuiat-o! ... „*O să te ia Baubaul!*” îmi tot repetă. Îmbufnată-i spun „*O să-l tai în bucăți!*” Și cu toate astea tot o încuie.

Dacă mă salt hopa, pot să mă salt peste poartă. Îmi fac vînt. Peste poartă. Îmi las picioarele în jos. Aterizez pe genunchi. Icnesc. Cîteva bobite de sânge și praf. N-o să mă apuc de bocit. Nu am voie în stradă. Mă ridic hopa și-s în spatele unui vagon vopsit în roșu. Și lângă un om caraghios, cu o salopetă roșie, care-mi țipă în ochi. Trag cu urechea, dar nu pricep ce vorbesc oamenii ăștia.

Mirosul de gunoi de grajd mă face să strănut. Precum vreascurile uscate pe care le arde Bunicuțul toamna.

Mă dor picioarele. Trebuie să sar de pe un picior pe altul. Ca să mă țin după vagoane. Alerg și sar de pe un picior pe altul.

Văd un animal bizar, cu blănița precum motanii Bunicu-
ței, dar cu dungi și mult mai mare. Pare să doarmă dus pe
labele-mblănite din față. Știu că pretinde numai. La fel ca
motănelul meu. Pretinde că-i o cocuță. Îl înfăș într-un pro-
sop. Îl pun în landoul păpușilor mele. Pare-adormit. Mă ur-
mărește. Prin pleoapele pe jumate deschise. Îmi iau ochii de
pe landou. Sare din landou ca o săgeată. Printre tufele grădinii.
Iar eu, după el.

- *Patru bilete, vă rog. În față. Pentru spectacolul din seara
asta. Spune femeia cu părul ca o ploaie de cârlionți.*

- *Douăzeci de lei.* Răspunde casiera. Femeia cu părul ca o
ploaie de cârlionți extrage portofelul din geanta de mână.
Din el, o mână de monede. Ia biletele și le pune cu grijă în
geanta de mână. Cu o piruetă, pe pantofii cui, o ia în
direcția opusă chioșcului de bilete. Privește înainte și se
oprește ca fulgerată. Face câțiva pași către o fetiță
îmbrăcată într-o rochiță albastră ca cerul cu buzunarele
brodate cu găște. Poartă un șorț din nylon cum nu se vinde
prin magazine, însemnat cu câteva pete cu noroi. Are teniși
lipiți cu noroi. Ține-n mână un iepuraș din pânză. Sare de pe
un picior pe altul. Râde cu gura până la urechi.

- *Ce faci aici, scumpeteo?*

- *Merg după cai! Merg după motanul cel mare tărcat.*

- *Ești cu mămica și tăticul?*

- *Nu.*

- *Ești cu bunicuța și bunicuțul?*

- *Nu.*

- *Vino cu mine, scumpeteo! Și femeia o înșfacă cu nă-
dejde de încheietura mâinii.*

- *Ioane, ai văzut-o pe Maruca?*

- *Nu de la micul dejun, Eliso. E prin grădină fără doar și
poate.*

- *Am strigat-o de mai multe ori. N-a răspuns.*

- Nu cred că s-a dus prea departe. După ce-am dat drumul la găini, am încuiat poarta cu cheia.

- Sper că nu i s-a întâmplat...

- Nu te mai agita. Copila știe să-și aibă de grijă. Îți amintești cu câtă forță mi-a rupt lalelele în primăvară? De abia dăduseră-n floare. Mai ales cele negre. Și cum striga din răspuțeri „Craiova” din vârful rondurilor de lalele. De ce n-o trimite mamă-sa la grădiniță?

- Ioane, nu fi aspru cu copila. E neajutorată. E prea tânără și fragilă.

- Ce spui! Toată ziua-i în grădină și-i stricătoare. Rupe, rupe tot ce-i vine la mână.

- Ioane, nu te lega de copilă. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt negativ.

Pe când Ion se uită întrebător la Elisa, se aude un ciocănit puternic la poarta de la stradă. Ion se ridică de pe scaun și lărgeste deschiderea ferestrei mascată cu hârtie albastră. Strigă cu voce de bariton: *Un moment, vă rog!*

Ion merge la ușa solidă din fața casei, o descuie, coboară treptele impunătoare ale casei cu fațada italiană, invidia vecinilor, scoate cheia din buzunarul cămășii cu mânecile scurte și o descuie.

Maruca îl măsoară din cap până-n picioare, râzând cu gura până la urechi.

Ion se întoarce spre ușă și strigă către Elisa:

- Uite-o pe ștrengărița cea fragilă!

Narațiune prezentată la *Dereham Advanced Creative Writing Group Workshop UK 2010*

Bombonele

Vara se petrece apăsătoare. Nu se poate dormi fără ferestrele larg deschise și cada din baie plină cu apă rece. Familiile din strada Casele Naționale din Bacău încearcă să mențină răcoarea. Mulți spun că este o vară neobișnuit de toridă. Treburile de rutină se fac fie dimineața devreme, fie după-amiaza târziu. Magazinele sunt închise între orele 12.30 și 17.30. Strada apare ca o repetiție de hârtie albastră la ferestrele largi.

Nimic nu tulbură rutina zilei, care constă din jocuri în stradă pentru acei copii care n-au vârsta școlară ... Joacă șotron și castane. Se întrec la alergări sau pescuiesc cocoțați pe ramurile merilor din grădini. Se cațără pe crăcile solide ale mărului din mijlocul grădinii Corneliei, care-a fost gradina Domnului Șeica, luată cu japca de primăria comunistă locală. De acolo se apucă să facă tot felul de exerciții de gimnastică cum au văzut pe la televizor. Când se mai răcorește spre seară, se adună în fața curții Domnului Ion de la numărul 8 și se pun pe fotbal, dar cu atenție, fiindcă dacă scapă mingea peste gard, în grădina cu trandafiri, sigur că va ajunge tăiată cu briceagul de altoit trandafiri. Dacă vor, pot să se urce și să se prăjească la soare – cu permisiunea Cucoanei Elisa, care este umanitară și tolerantă în extremis – pe magazia Domnului Ion, când acesta este plecat la piața centrală. Sau în cantonament pastoral cu stupii de albine. De câteva ori pe săptămână, pe scările grandioase ale casei cu fațada italiană și uși masive din stejar sculptat de la numărul 8, copiii pun în scenă câte o piesă scrisă în grabă de Duduca Maruca, dar nu în ziua de luni, când Maria spală rufe și are nevoie de funie ca să le usuce. Duduca Maruca, cu permisiunea Cuconeii Elisa, pune o pătură veche de Scoția pe funie și o ancorează cu cârlige enorme.

- *Întâi strig catalogul*, spune Duduca Maruca-nțepată, și

apoi împărțim rolurile.

Duduca Maruca, cu înclinații de prima dona, ține pentru sine rolul principal.

- *Atunci nu vreau să mă joc*, spune Luci-nțepată. Iar Relu Borcănelu, frate-su, se apucă tot atunci de bocit, fiindcă știe că n-are să capete decât un rol secundar, de puștan smiorcăit, în care urmează să se joace pe sine.

Este dimineața devreme. Soarele începe să pârjolească florile și copacii altoiți. Maruca, Costel, Coca, Luci și Relu Borcănelu se fac văzuți de după porțile curților lor ca și cum ar fi cronometrați. Luci se decide pe loc:

- *Hai să jucăm o partidă de fotbal! Costel treci în poartă!*

Luci nu dă voie să fie contrazisă. Partida de fotbal are loc după reguli inventate și îmbunătățite cu fiecare nouă partidă. Copiii nu sunt în pericol de a fi călcați de vreun vehicul. Pe stradă nu trec mașini particulare. Rar se vede sau se aude *Pobeda* vreunui activist de Partid important. Sau un camion al armatei se rătăcește... sau zguduie strada un tanc de fabricație sovietică, aflat în manevre după anotimp și după decizii luate de Sus. A trecut o decadă de la sfârșitul războiului, dar sovieticii insistă – știu ei ce știu! – în exerciții armate, ca să dea populației de gândit privind avantajele obligatorii ale marilor idealuri marxist-leniniste.

După câteva minute, copii se uită la Luci, care a trecut eminent în anul al doilea la școala primară de pe Strada Negel. Mama lui Luci este la pat. Se sfârșește fără zgomot de un cancer ajuns la metastază. Luci și frate-său, Relu Borcănelu, n-au însă habar.

- *Joci sau nu joci!* Și Luci-l îmbrânțește pe Costel din poarta imaginară.

Luci-l schimbă pe Costel din gol și-l înlocuiește cu Relu Borcănelu.

- *Luci, nu vreau să fiu în gol! Luci, nu vreau! Te spun la mama!* Și se apucă și mai tare de smiorcăit, punându-se totuși în gol de frica soră-sei. Luci-l ignoră cu sprâncenele mai

arcuite ca de obicei.

Soarele uscă aerul, iar praful li se pune în gât.

Pasează două-trei mingi. Se opresc deodată, când aud cuvinte pe ton ridicat. Răspicate din direcția numerelor mici ale străzii. Strada Casele Naționale este o stradă liniștită, în care totul se desfășoară în spatele ușilor și al ferestrelor închise etanș.

De la numărul 4, se aud cu claritate zbierete de bărbat și sughituri de plâns de femeie. Copiii se strecoară pâș-pâș, în șir indian către numărul 6, dar nu mai departe. Aud distinct, prin fereastra deschisă:

- *Dacă te prind vorbind iar cu vreun hamlet, te omor! Ți-o spun clar! Înțelegi?* Copiii nu mai zăbovesc să audă replica. Se opresc din joc și, în șir indian, cu precauție, se îndreaptă către numărul 6, unde se opresc ca înțepeniți. Vocea Domnului S, funcționar la banca regională câștigă din ce în ce în am-ploare:

- *Mă auzi! Îți spun clar! Să pricepi!*

Aerul fierbinte al dimineții este ca biciuit de convulsiile Doamnei S, angajată la caseria farmaciei din centru.

Copiii se uită unii la alții și o iau iar pâș-pâș spre casa Corneliiei de la numărul 15, care ar fi trebuit să fie numărul 13, dar, din directive de Sus, numărul a fost ignorat. Un tei bătrân își petrece florile, jumulate de pe crăcile de jos de către herbariștii străzii.

- *Cornelia, Cornelia!* Strigă copii în cor de la poartă.

Cornelia apare din spatele casei nou construite.

- *Am venit să ne jucăm la tine-n grădină!* O informează Luci cu siguranță în voce.

- *Poftiți, poftiți!* Replică politicoasă Cornelia. *Nu puteți sta însă mult. Mama și tata-s la piață. Trebuie să revină curând. Iar eu am un coș plin cu rufe la călcat!* Cornelia este singura de pe stradă orfană de tată, cu tată vitreg și cu frate mai mic. Tatăl vitreg a adus de la țară o fată solidă care-i rudă, ca să facă muncile din gospodărie, când el și soția

predau la școala primară. Cu părul roșu ca focul, Maricica a plecat din sat ca să-și găsească viitorul la oraș și în speranța unei vieți civilizate. Casa Corneliei are, la cadă și la chiuvetă, apă rece și caldă, dacă se face foc la cazanul de cupru din baie. Maricica s-a minunat când i s-a arătat cum să tragă apa la WC-ul din casă.

Costel, care ia lecții de vioară de la mamă-sa și de la unchiu-său, dirijor în capitală, este încântat de casa Corneliei, pentru că sub magazie are beci săpat în pământ. Îi place să se joace de-a ascunsul în beciul Corneliei și să dea jos scara din lemn proptită la gura intrării.

Maricica nu-l are de bine fiindcă, după ce a sosit de la țară și a trebuit să coboare în beci după niște legume, Costel a ridicat scara din lemn și a lăsat-o acolo. Domnul C, care se-ntorsese de la școală mai devreme ca de obicei, a auzit-o strigând:

- *Costel, pune scara la beci! Vine Domnu' acasă și-i vai de mine!* Zbiera Maricica cât o țineau puterile.

Copiii merg în grădina Corneliei și de acolo îl urmăresc precaut pe Domnul S cum încuie poarta curții în drum spre slujbă. Când Domnul S se face nevăzut la capătul străzii, doi copii se văd imediat cocoțați pe poarta-ncuiată.

- *Hai sa mergem la S.* Decide Luci pe dată.

- *Ne ducem la S, Cornelia. Hai cu noi!*

- *Aș vrea, dar nu pot!* Și se uită cu ură la grămada de rufe.

Cum ies pe poartă, copiii încep să facă semne prietenoase cu mâna spre poarta de la numărul 4. Fetița o descuie repede.

- *Pofțiți, tata-i la serviciu. Mama este de aur. Își dă unghiile cu oja.* Copiii sunt acum pe trotuarul din jurul casei, patrulat de un cățel pufos cu decibelii invers proporționali dimensiunilor sale.

- *Nu-i dați atenție! Nu mușcă!* Îi asigură fetița și-i ciufu-

lește blănița de la urechi.

- *Nu-i așa că-i frumos! Și deștept de n-are pereche!* Adăugă fetița cu vocea răsfățată. Copiii nu-i răspund.

- *Nu-i așa că rochia mea-i frumoasă ... E nouă ... De la magazinul din centru ... E ca din mătase ...* Fetița încearcă să-noade conversația ... Rochia foșnește în ritmul pașilor ei.

- *Știu! ... Vreți bombonele?* ... Fetița le zâmbește cu toată gura și ochii.

- *Tăticu-mi aduce în fiecare zi, când sosește de la bancă.* Ochii musafirilor se măresc cu anticipare. Intră cu toții în casă prin ușa de la verandă.

- *Cu cine ești, scumpo?* Se aude o voce cristalină din odaia alăturată.

- *Copiii din stradă, mămico!* Răspunde serios băiețelul. Luci se uită împrejur și spune:

- *De-a ce să ne jucăm?*

Fetița replică bucuroasă:

- *Întâi să servim dulciuri și apoi ne putem juca în magazie.*

Fetița se pornește pe scotocit. Întâi prin sertarele bufetului și apoi încearcă ușa vitrinei, dar o află-ncuiată.

- *Oare unde-s? Le ține ascunse și mă face să le scotocesc totdeauna!* Și-și privește musafirii încurcată. Iese din odaie în viteză.

- *Nu umbla prin buzunarele de la jacheta lui tăticu! Te spun, să știi!* Spune îngrijorat băiețelul.

Copiii privesc mobila grea cu colțuri ascuțite și litografiile de pe pereți. Reprezintă oi pe niște dealuri despădurite.

- *Ca la Găzărie!* Spune Luci înghiontindu-l pe Relu Borcănelu și-i arată cu degetul litografiile.

- *Ca la Oituz!* Spune Costel care este trimis în vacanțe cu vioară cu tot la bunici.

- *Mai mult ca la Tulgheș!* Își dă cu părerea Maruca. *Am fost acolo cu mama, cu tata, cu bunicuța Elisa și cu bunicuțul Ion. Era ploaie mare, până la gardul casei unde am stat. Găzdoia nu știa să taie puiul cum trebuie. Nu mi-a plăcut!*

Fetița revine în odaie, ținând în mână o punguță maronie.

- *Nu-s decât două bombonele. Cum o să le-mpărțim?*

Luci le observă:

- *Parcă-s tablete de boală.*

Relu Borcănelu este gata să izbucnească în plâns:

- *Nu-mi plac aste bombonele!* Și-și șterge chiciura nasului cu mâneca desfăcută a cămășii.

Maruca-și mișcă nasul ca un dop, de la stânga la dreapta și afirmă cu convingere:

- *Nu-mi plac decât bombonele de șocolată!*

Fetița întinde punguța și rochia-i fâșăie în aerul cald.

Speriat, băiețelul replică grăbit:

- *Nu le ating! Tăticul ți-a spus să nu-i umbli prin buzunare!* Cu fața radioasă, fetița înșfăcă amândouă bombonelele și le înfundă cu lăcomie în gură. Fața i se zbârcește instantaneu. Le scuipe în punguța maronie.

- *Îs amare!* Și fetița alergă din odaie.

- *I-am spus, nu-i așa?* Spune băiețelul așteptând aprobare. *Mămico! Mămico!*

Copiii se uită unul la altul fără chef. Își simt gurile uscate. Este cald peste toate și sunete protestatate se fac auzite din stomac. Nu mai au chef de joacă. Fără niciun cuvânt, Maruca o ia către numărul 8, Luci și Relu Borcănelu se întorc la numărul 2, Costel Violonistul merge către numărul 16, iar Coca traversă spre casa de la intersecție.

Maruca deschide poarta, sărind de pe un picior pe altul, rupe o mână din florile trandafirului de dulceață primit de Cucoana Elisa ca dar de nuntă de la boierul din Mărăști, aleargă pe scările înalte de la intrare și dă buzna în casă.

- *La timp ca întotdeauna! Ai închis ușa după tine?* O întreabă Cucoana Elisa din bucătărie. Din antreu Maruca deschide ușa dinspre bucătărie și-și pironește ochii pe platoul cu salată de vinete și roșii și pe celălalt mai mic cu ardei copti din grădina Domnului Ion.

- *Mergi și te spală pe mâini!*

Maruca se așează zâmbitoare în fața farfuriei din care se servește cu vârf. Bea mai întâi cu nădejde din paharul cu apă.

- *Ai să faci broaște în burtă! N-ai să mai ai loc pentru mâncare!* Îi spune Cucoana Elisa și o mângâie gingaș pe părul zburlit.

- *Mai bun ca niciodată, bunico!* O informează Maruca cu satisfacție.

Dimineața se șterge subit din mintea Marucăi.

Prin fereastra deschisă al cărei geam este acoperit cu hârtie albastră, se aude calul unei birje la galop.

A doua zi, dis-de-dimineață, sunt deșteptați de cucoșul alb cu gât gol, pe care Domnul Ion îl ține de prăsilă și care ciupește pe oricine intră pe poartă, cu excepția Domnului Ion și a Doctoriței Filimon când vine cu birja la o vizită urgentă dacă Maruca prezintă simptome de boală.

- *Ce cocoș năzdrăvan!* Spune specialistă. *Mă însoțește până la poartă.*

Cucoana Elisa pune pe masă pâine, ouă fierte, dulceață proaspăt făcută din cireșe dulci și amare din livada Domnului Ion, ceaiul rusesc și cafeaua din cicoare.

Cucoana Elisa îl privește pe Domnul Ion, care-și netezește mustața zbârlită.

- *E târziu! Unde-i Maria?*

Domnul Ion nu-i răspunde. Nu ține de domeniul lui. Se ocupă de toate și multe prin grădină și curte. În casă este domeniul Cucoanei Elisa, cu excepția zilelor când se face curățenie și atunci, Domnul Ion dă ordine Mariei tocmită cu ziua.

- *Am scos cazanul de cupru în curte.* O informează Domnul Ion servindu-se din dulceața Cucoanei Elisa.

- *Mai bună ca niciodată! Te-ai întrecut!*

Este ziua de spălat rufe. Maria, care este mai în vârstă ca Domnul Ion și Cucoana Elisa, este din fire punctuală. Insistă

ca să aibă mai multe bucăți de *sopon Cheia* și sodă de la Domnul Aron, de la *Alimentara* de la Barieră.

Cucoana Elisa se ridică impacientată de pe scaun, deschide ușa spre antret și se uită-n stradă. Nici țipenie de om. Când se întoarce la masă, locul Domnului Ion este gol. Se apucă de strâns firimiturile de pe masă.

- *Când sosește o să-i fac ceai proaspăt!* Spune cu voce tare. Merge în bucătărie unde fâșii de hârtie de muște atârnă lipite de plafonieră.

Cucoana Elisa aude pașii grei ai Mariei pe scările de la bucătărie. Se întoarce și-o vede pe Maria agitată, cu ochii măriți în orbite.

- *Cucoană, nu știți ce s-a-ntâmplat?*

- *Șezi jos! Să iei ceaiul! Trebuie să te pui degrabă la spălat! Dimineața acuși trece și nu te-ai apucat încă de lucru!* Îi spune Cucoana Elisa didactic.

- *Cucoană, nu știți ce s-a-ntâmplat?*

- *Fii calmă și mănâncă din farfurie. Ceaiul acuma e gata!* Spune Cucoana Elisa cu vocea domoală.

- *Cucoană, nu știți ce s-a-ntâmplat?*

- *Ce tot bodogăni acolo? Mănâncă și hai pe la treburile!* O îndeamnă Cucoana Elisa cu claritate, gândind că, în seara precedentă, Maria se tratase cu rachiu mai mult decât ar fi trebuit.

- *Cucoană, o știți pe fetița de școală de la numărul 4? La Domnul S.?*

Cucoana Elisa nu o cunoaște, dar a auzit că-i la școala primară de pe Strada Negel. Cum Maruca nu a început încă școala primară, nu o știe decât din văzute, când salută politicos pe oricine trece pe stradă. A remarcat chiar că poartă mereu rochii de bună calitate și că are părul aranjat artistic în două cozi bogate terminate cu funde bine apretate. Pe Doamna S o remarcaseră cu toții... o desfătare vizuală... chiar și Domnul Ion observase că are unghiile și buzele de un roșu intens și fuste și bluze în culori pastelate,

bine mulate pe corp.

- *Cucoană, e rău de tot! Fetița de la numărul 4 s-a stins în spital astă-noapte.* Lacrimi mari îneacă ochii zbârciți ai Mariei.

- *Nu mai inventa și apucă-te de treabă!* Cucoana Elisa o aduce răspicat la realitate.

Dar corpul Mariei se zbuciumă sub furtuna de lacrimi.

- *Cucoană, s-a întâmplat astă-noapte ... biata fetiță ... la spitalul cel mare ... au dus-o pe la prânz cu o birjă!...*

- *Ce-mi spui tu mie?* Și Cucoana Elisa îi cercetează minuțios expresia.

- *Cucoană, fetița nu mai este!* Maria respiră ca un pește pe uscat.

- *Mănâncă și să te apuci repede de treabă.* Îi hotărăște Cucoana Elisa.

De-acum încolo o să încuie poarta cu cheia ... Maruca o să termine cu joaca prin vecini ... este bine să se joace-n curte! ...

THE SWEETS povestire publicată în *TALES WITH A TWIST*, Forward Press, New Fiction, Peterborough UK 2004

BOMBONELE povestire publicată în *zodii în cumpănă* Oradea RO nr.4/ iarna 2009

BOMBONELE povestire publicată în Revista *ARMONII CULTURALE* Adjud Vrancea 28-10-2011

Ziua Domnului Constantin

Mai întâi fu cântatul cocoșului din vecini. Apoi, auzi soneria ceasului deșteptător. Un val cald în piept urmat de o crampă chinuitoare în stomac. Instrucție la miez de noapte, instrucție în zori, instrucție pe zăpada, instrucție pe ploaie, instrucție în fierbințeala verii ... De la nouă ani ... studiind instrucții multifacetate la Academia Militară din Cernăuți...

La maturitate acum, cu viața lui divizată în ore clare și bine definite, Domnul Constantin se lupta cu dorința de a se îneca în căldura plăpumii. Își întinse picioarele păroase până la capătul patului. Gheare ascuțite îl avertizară că ajunsese prea departe.

Prin fereastra deschisă, putea desluși picăturile unui robinet de grădină. Încă un minut... și se întinse pe broderia feții de pernă. Urmă zgomotul dușului, ascuns în capcana pereților groși din ciment.

- *Te-ai sculat cam devreme* îi spuse fiicei sale. Cărțile ei erau vraiste pe masa din bucătărie.

- *Oralul la engleză* șopti aceasta și continuă să scrie liste cu vocabular în limba engleză. Domnul Constantin luă din bufet o sacoșă din hârtie cu felii orfane din franzela din ziua trecută. Merse la frigider. Înăuntru o sticlă stătea singuratecă pe rafturile strălucitoare ale frigiderului. Turnă din lapte într-o cratiță mică. Încălzi laptele pe aragaz. Amestecă laptele cu o linguriță cu cafea dintr-un borcan din vitrina bufetului. Un café-au-lait acceptabil. Se așează pe unul din taburetele din jurul mesei. Turnă lichidul într-o ceașcă din porțelan, exemplar din zestrea soției, Duduia Iulia. Cești și farfurioare albastre și albe de Meissen, farfurii de Sèvres Louis Philippe cu monogramă, platouri de servit de Faenza, farfurii de compot Rosenthal cu marginile aurite, pahare de vin și apă cu picior conic de Baccarat se aflau

înghesuite pe rafturile vitrinei din lemn de nuc.

- *Asta-i lista cu treburile Mariei. Și fixă lista deasupra chiuvetei.*

- *A fost mai devreme. S-a dus la măcelărie unde are loc la coadă. Când s-a repezit înapoi, mi-a spus că erau oameni la coadă de la miezul nopții. Cu taburete și paturi, îl informă fiică-sa adâncindu-se în recapitulare în spatele movilei cu cărți.*

- *Mult noroc! Ai să știi foarte bine. Plec chiar acum.* Spuse în timp ce-și îmbrăca jacheta beige de vară.

- *De care am mare nevoie. Profesoara-i incapabilă ... nu mi-a predat nimic cumsecade ... of, toate verbele neregulate...*

- *Lasă, nu exagera, nu vreau să aud cuvinte negative despre colega mea!* Sublinie împăciuitoare Domnul Constantin, din dorința de a rămâne neutru.

- *Nu mi-a predat nimic* şuieră printre dinți răspunsul fetei.

Știa prea bine că orice manifestare nervoasă înaintea unui examen era semn rău. Dacă numai paginile caietului cu capitolele de recapitulat ar fi fost ca și paginile revistelor de mode... Era gata să bufnească în plâns când auzi cheia în ușa de la intrare.

Afară soarele dimineții îmbăia vegetația grădinii pe care socrul lui, Domnul Ion, o plantase pentru tânăra lui mireasa, Cucoana Elisa. Aerul era intoxicat de seva proaspătă. Domnul Constantin închise cu cheia ușa din stejar cu sticlă acoperită cu perdele din dantelă. Merse pe cărăruia flancată de trandafiri pitici spre poarta din lemn. Pășii în strada cu pavajul și trotuarele sparte și bine păzite de plopi cărora, vărul Domnului Constantin, Tovarășul Rică – numit primarul urbei în toamna trecută – le pusese gând rău. Strada era împietrită. Domnul Constantin depăși casele masive înșirate

la distanțe egale. Hârtie albastră camufla ferestrele.

Domnul Constantin traversă Piața Gării unde oameni făceau deja coadă în fața Brutăriei. Pe galantarele din piața țărănească erau etalate câteva movilițe cu ceapă verde și legume ofilite, poziționate direct sub niște panouri gigantice plasate, unul lângă altul, pe zidul cu marmură al Gării. Din panouri, portretele lui Marx, Engels, Lenin și ale Tovarășilor în viață priveau sever în eternitate.

Domnul Constantin zări silueta unui cerșetor local scotocind într-o ladă de gunoi.

- *‘Neața. Sunt pe picioare de la miezul nopții. Omul strânse o sacoșă goală la piept. Murim de foame și cui îi pasă? Și-și îndreptă privirea către cele patru afișe color.*

- *Taci din gură, omule! Vezi ce și cui spui! Suntem cu toții prinși în cursă! Și aruncă o privire peste umăr.*

Domnul Constantin grăbi pasul.

Auzea și vedea trenurile sovietice cu destinația Kiev. Trenuri de marfă cu mesajul prieteniei ... *Sovrom lemn, Sovrom carne, Sovrom grâu, Sovrom ciment, Sovrom țevi...*

Domnul Constantin fu ca zgâlțâit de un fior electric pentru că el însuși simțise pe pielea lui brațul lung al Securității. „Îmbracă-te!” i se ordonase în mijlocul unei nopți de toamnă târzie. Tocmai stinsese radioul cu lămpi la care soția, fiica, socrii și dânsul ascultaseră lipiți emisiunea pe unde scurte, bruiată și cu paraziți, transmisă de **Voice of America** în limba română. Dacă s-ar fi bătut la poarta încuiată cu cheia cu câteva minute mai devreme...

Domnul Constantin fusese transportat la sediul Securității împreună cu alte câteva fețe adormite.

„Dă ceasul!” Îi ordonă un gardian cu privirea bovină și Domnul Constantin întinse ceasul lui marca Doxa. Fu dus într-o încăpere de interogare care nu avea ferestre, cu o masă și două scaune la mijloc. „*Cerneală și hârtie... scrie-ți autobiografia. Mărturisește tot! Oricum știm tot!*” îi ceru cu vocea scrâșnită un securist îmbrăcat în costum de cioclu.

Domnul Constantin își scrisese autobiografia pe o coală ministerială în format de listă de cumpărături, cum i se cerea de altfel la începutul fiecărui an școlar înainte de a i se da încadrarea pe anul următor. Începu cu nașterea sa în bungaloul din strada care trecea pe la Biserica Sfinții Împărați și ducea direct la Biserica Sfântul Neculai de lângă Piața Centrală. Termină cu informația că era fondatorul și unicul președinte al Radio Clubului din municipiu și regiune. YOR-EL, mai precis, îi era codul identificator. Avea acasă o fotografie cu dânsul în fața aparaturii, care fusese luată la sediul Radio Clubului cu un flash cu bec explozibil fabricat înainte de Războiul al Doilea. Era cu căștile mari la urechi, așezat în fața unui birou pe care se aflau mai multe aparate de recepție și transmisie, alături de microfoane de mărimea merelor domnești.

Când termină de scris lista în care fiecare rând începea cu „Am fost” și „Am făcut”, se urcă pe masă, se înveli cu haina și adormi imediat.

„Trezește-te!” și Domnul Constantin fu trezit de securistul de serviciu.

„Semnează!” și-i întinse un document care stipula că se angaja ca să nu divulge vreodată, în nicio circumstanță, niciun detaliu al interogatoriului, care urma și trebuia absolut să rămână strict secret.

„Ești liber!” și Domnul Constantin, minus ceasul de mână, se reîntoarse acasă prin parc.

Ruinele Casei Munteanu se zăreau la colțul străzii de lângă cinematograful din fața gară, adăpost câinilor fără stăpâni.

Domnul Constantin parcurse strada de la un capăt la altul.

Tăcerea dimineții fu spartă de zgomotul unui autobuz pe traseul unei străzi paralele cu serele și antrepozitele gării.

Domnul Constantin ajunsese la fosta barieră a orașului,

unde se-ncruciau patru drumuri pavate în cuburi de granit. Privi la bungaloul de la intersecție, de pe stânga sa, în care se născuse la 7 iulie 1923. Acoperișul din țigle părea acum o gură fără dinți.

Trecu de vechiul hotel în stil Art Deco transformat în cârciumă. Din loc în loc tencuiala făcea loc ocrului cărămizilor.

La jumătatea șirului de case, Dr. Eugenia Olteanu ieșea din vilă.

- *Sărut mâna, Doamna Doctor! O salută Domnul Constantin scoțându-și mâinile din buzunar și cu o ușoară reverență politicoasă. O zi minunată!*

- *Minunată, într-adevăr!* Replică doctorița zâmbind și trecu imediat pe celălalt trotuar.

Domnul Constantin merse pe lângă teatrul de vară unde obișnuia să o însoțească pe fiică-sa la spectacole de muzică ușoară. Ajunse în dreptul clădirii liceului, de mărimea și cu arhitectura unei cazărmi. Placa, cu numele primei directoare, Profesoara Silvia Ghervescu, care strânsese fonduri pentru clădirea prezentă, fusese înlăturată de autorități. *Nu corespunde directivelor prezente* gândi Domnul Constantin.

Fără efort urcă multele trepte ale scării grandioase din Aripa de la Răsărit și deschise ușa masivă din stejar sculptat. Mirosul de ceară proaspătă aplicată din belșug mobilierului din cancelarie de către Tovarășa Maricica îi renăscu o zgârietura veche în gât. Era prima zi de Bacalaureat.

Domnul Constantin descuie sertarul cu eticheta cu numele lui și extrase mapa cu subiectele și detaliile examenului. Păși în laboratorul de chimie cu mobila veche.

Construit ca să reziste! Privirea-i îmbrățișă încăperea dreptunghiulară. Auzi cum se deschide o ușă și mirosul industrial de substanțe chimice fu înghițit de parfumul distinct Miss Dior. Sunetul pantofilor cu toc cui ai Domnișoarei Elena țintuiau scândurile parchetului din stejar. Afară, un stol de corbi cuibăriți în plopii cerniți din

curtea liceului decolară abrupt.

Zâmbind radios, Domnișoara Elena intră cu cafeaua.

- *Bună Dimineața, Domnule Profesor! E cafea adevărată. Ieri am primit pachet de la Frederick. Printre altele, v-a trimis Dumneavoastră un pachet cu cafea, cu mulțumiri pentru bunăvoință cu care ne traduceți scrisorile. Știți! Germana nu se prinde de mine, oricât mă strădui! Și Domnișoara Elena se-ncruntă cu privirea la ceruri.*

- *O fac cu plăcere! Nu-ți fă probleme, te rog!* Spuse Domnul Constantin sorbind din ceașca cu cafea.

- *Nu știu cum să vă spun, dar sunt convinsă că-s sub urmărire. Tata mi-a spus cu reproș aseară că a fost abordat de cadristul de la biroul de la personal de la fabrică. I-au spus-o pe șleau! ... i-au ordonat ... să mă convingă să-mi retrag cererea pentru obținerea permisiunii de a mă căsători cu un străin! ... Domnișoara Elena-și șterse o lacrimă cu degetele ei de pianistă suprasaturate cu inele din aur. Mi-a cerut să-mi consider ca și retrasă cererea.. dacă mai vreau să locuiesc cu ei în apartament!... De când mi-a dat ultimatum, nu am mai schimbat o vorbă!...*

- *Îmi pare rău că s-a ajuns la așa ceva! ... Nu pune la inimă! ... Ce putea să facă? Este cu cuțitul la os! ... Persistă și vei avea rezultate! ...* O încurajă Domnul Constantin.

- *Am invitat primul candidat să-și pregătească oralul. Credeți că am făcut bine, Domnule Profesor?* Spuse cu lacrimi în ochi.

- *Excelentă inițiativă, Domnișoară Elena. Îți mulțumesc.* Spuse uitându-se fix la perete.

Domnișoara Elena se mută la o masă lungă lipită de pereți și începu să catalogheze niște diagrame de mărimea A3. Se uită lung la mormanul de hârtii scrise de mână pe care trebuia acum să le bată la unica mașină pe care o posedă liceul, un exemplar în vogă dinainte de război și înregistrat la Securitate la începutul fiecărui an academic.

Dimineața și după-amiaza se derulară fără incidente.

Numele. Prenumele. Numărul. Aici sunt 10 întrebări care trebuiesc pregătite în 30 de minute. Instruise pe fiecare can-

didat.

Terminase Oralele la Chimie cu câteva minute după ceasurile patru de după-prânz. Elevii săi se pregăteau cu toții să studieze medicina, chimia sau farmacia. Domnul Constantin fusese profesorul acestor elevi, al părinților lor și nu exista familie în oraș sau în regiune, care să nu-i fi trecut prin clasă în cursul carierei sale didactice.

- *Constantin, nu pleca încă!* Se auzi o voce din ușa laboratorului. *Săptămâna următoare ne vizitează o delegație din Germania. Să fii gata cu una din lecțiile tale model!*

Spuse

o femeie care semăna cu Ducea de Windsor. Zornăindu-și brățara din aur, închise ușa cu forță.

Domnul Constantin se ridică de la birou, își adună hârtiile și biletele de examen și păși în biroul laboratorului ca să le încuie în safe. Domnișoara Elena era acum la mașina de scris.

- *Plec spre casă, Domnișoara Elena. Apreciez tot efortul de azi.* Spuse Profesorul și părăsi încăperea.

Ca un club pentru gentlemen cu principii înalte, cancelaria se afla acum părăsită. Mirosul acut de ceară de albine aplicată din belșug pe mesele, birourile și corpurile de bibliotecă din lemn de nuc, săpau brazde adânci în gâtul Domnului Constantin. Grandoarea mobilierului din Biroul Secretariatului era fără voce.

În fața Secretariatului, Tovarășul Valerică, îngrijitorul și omul la toate al liceului suna din chei.

- *Gata de plecare, Domnule Profesor? Vreau să încui ușa de la intrare, dacă nu vă supărați!* Și deschise ușa pentru a-l lăsa să treacă.

- *O seară bună să fie.* Și Domnul Constantin coborî scările grijuliu să nu omită vreuna.

Nori de corbi decolau de pe crăcile plopilor, rotindu-se peste țițele înnegrite ale acoperișului.

O luă spre casă prin parcul municipal, redus de la an la

an pentru a face loc blocurilor luxoase de apartamente pentru cadrele de partid, de stat și de la securitate. Liliiecii erau pe trecute și pe straturile grădinilor de la casele rămase nedemolate sau neîncorporate Planului de Sistematizare, se uscau lalelele, iar zambilele se luptau cu iarba rebelă.

Domnul Constantin merse pe strada paralelă cu antrepozitele gării, depăși serele gării și casa Domnului Lebegioară, croitorul lui de când era tânăr și cea a Domnului Berdescu, cizmarul Domnului Ion și al Cucoanei Elisa. Trecu de casa femeii care, acum, le vindea borș, după trecerea în eternitate a Surorile Manole, care locuiseră lângă Râul Bârnat. Trecu prin fața noului cinematograf și aruncă o privire la afișul unui nou film rusesc despre marele război.

Își controlează buzunarul și se asigură că portofelul lui era tot acolo unde-l pusese. Cu vârful degetelor controlează bancnotele. Stăteau cuminți înăuntru.

Pășește înainte. Pe ușa încuiată a Măcelăriei, pe o bucată de carton era scris *Închis pentru inventar*. Brutăria era încuiată fără mesaj. Domnul Constantin încercă ușa ca să fie sigur. Vânzătoarea, care-i fusese elevă, dar nu dintre cele mai strălucite, veni din spatele magazinului, crăpă ușa și-i șopti:

- *Pot să vă dau o jumate de franzelă, dar este de ieri! Nu s-a adus nimic azi!*

- *Îți rămân îndatorat!* Și-i dădu discret două bancnote, una pentru pâine și una pentru dânsa și sacoșa din plastic cu reclama de țigări străine.

Vânzătoarea se întoarse pe vârfuri cu sacoșa și-ncuie ușa etanș.

Alături, Alimentara cu autoservire – o nouă inițiativă – nu avea orar pe ușile-ncuiate.

Pe partea cealaltă a străzii se ridica gara construită-n stil victorian cu coșuri de flori încărcate cu mușcate-mbobocite din care șiroia apa. Domnul Constantin vedea și auzea trenurile sovietice cu destinația Odessa. Trenuri de marfă

transportând mesajul prieteniei ... *Sovrom lemn, Sovrom carne, Sovrom grâne, Sovrom ciment, Sovrom țevi...*

Cozi cu oameni ciolănoși începeau să se formeze în fața Măcelăriei în ciuda anunțului din vitrină.

Când Domnul Constantin ajunsese acasă, merse în bucătărie, puse pâinea în cutia de pâine și cercetă rafturile singurate ale frigiderului. Dădu drumul la robinetul de apă rece. Se auzi un sâsâit în gol. Luă o cratiță și o umplu pe jumate cu apa dintr-o sticlă de pe pervazul ferestrei. O puse pe mașina de gătit și aprinse gazul. Merse în coridor, își scoase jacheta și deschise cele două uși ale dulapului din lemn de nuc. Puse grijuliu jacheta din material de Tweed pe umerașul din cedru. Își schimbă pantalonii din tergal cu o pereche de trening. Închise imediat ușile dulapului ca să nu intre vreo molie. Își scoase pantofii al cărui lustru era orbit ici și colo de praful zilei. Își puse pantofii de casă.

Reveni în bucătărie și așteptă ca apa să fiarbă. Scoase o cutie albastră pe care scria *TEA* și luă cu o linguriță câteva fire din frunzele măcinate ale ceaiului rusesc. Acoperi fiertura cu un capac și închise gazul.

Merse în odaia de zi unde fiică-sa sforăia ușor pe canapea, cu o carte atârându-i din mână și-n poală cu motanul târcat cu blana argintie, care-i răspundea în ecou.

- *Îmi odihnesc ochii numai.* Și se aranjă confortabil în cuibul cu perne.

- *Ce-ai făcut la examen?*

- *Profesoara a fost impresionată, la fel și Președintele Comisiei de Bacalaureat. E venit de la București. Profesor universitar la Politehnică. Nota maximă cu felicitări. Ei bine, m-am prezentat mai bine ca toate fetele din clasă. Zâmbi. Motanul o sancționează cu ghearele adânc în genunchi.*

- *Ușurel, scumpe! Nu-i așa că-i deștept! Și frumos! N-are pereche!*

- *A fost Maria pe-aici?*

- *Sigur! Era gata să plece când am sosit!*

- Văd că n-a cumpărat nimic!

- A spus că nu s-a adus nimic la magazinele din Piața Gării! S-a dus și la Domnul Aaron! Dar tot nimic! A spus ca să treacă Domnul Profesor pe la dânsul pe acasă căci va aduce făină!... Bunica a făcut supă de legume din grădină. Avea gust de legume. De ce nu putem să avem mâncare din carne?

Domnul Profesor nu-i răspunse și se duse în odaia cu birou.

Un ciocănit puternic se făcu auzit la ușa de la intrare. Motanul tresari violent, fata se mișcă nesigură.

- Vezi cine-i la ușă, te rog! Mama... se întoarce de la București cu trenul de noapte!

Copila merse la ușă. O deschise ușor.

- Tată, e Domnul Botez!

Înainte ca fata să fi avut timp să-l invite înăuntru, Domnul Botez păși în holul de la intrare.

- Bună ziua, Maruca! Trebuie să vorbesc urgent cu tatăl tău!

Maruca înghiți cu dificultate. Domnul Botez era soțul profesoarei ei de chimie, iar Maruca nu era pasionată...

Domnul Constantin apăru zâmbind în ușa biroului. Strânse mâna Domnului Botez și-l conduse în odaia de zi.

- la loc, te rog. Ce mai faci? Pot să-ți ofer niște vin. Din via socrilor mei.

Domnul Botez îl urmă în odaia de zi. Își frecă mâinile încurcat. Bătu din călcâie ca și cum ar fi încercat să se scuture de zăpadă sau de noroi. Deschise gura. Cuvintele ieșiră uscate, parcă crănțănind o bucată de sticlă, strecurată din nebăgare de seamă într-un fel de mâncare.

- Știi... Nu știu cum să-ți spun... Am venit imediat... Mama ta a fost spitalizată ... de urgență... Dudaia Lucreția este cu dânsa ... A leșinat în baie ... S-a lovit rău la cap ... De radiator... Știi cum sunt radiatoarele din fontă ... Apoi se opri.

Buza de jos a Domnului Constantin tremură ușor. Parcă cu încetinitorul, se întoarse către Domnul Botez.

- Sunt gata! Să mergem!

COSTEL'S DAY povestire publicată în *ECHOES ON THE WIND*, Forward Press, New Fiction, Peterborough UK 2005

ZIUA DOMNULUI COSTEL povestire publicată în Revista *Nova Provincia Corvina* Hunedoara RO nr. 2/2006

MR CONSTANTIN'S DAY povestire publicată în *DAYS LIKE THESE*, Forward Press, New Fiction, Peterborough UK 2010

ZIUA DOMNULUI CONSTANTIN povestire publicată în *zodii în cumpănă* Oradea RO nr. 1/2010

ZIUA DOMNULUI CONSTANTIN povestire publicată în Revista *SĂMĂNĂTORUL* nr.3/ iulie 2011

ZIUA DOMNULUI CONSTANTIN povestire publicată în Revista *OBSERVATORUL* online www.observatorul.com
Canada 14-06-2011

Grădina cu stupi

De la marginea divanului pe care se odihnește, Cucoana Elisa urmărește umbra crengilor piersicului plantat de Domnul Ion atunci când ieșise la pensie. Prin fereastra înaltă către răsărit vede cerul plumburiu gata să se desfacă în fâșii de ploaie. Cu mâna tremurândă netezește cuvertura cumpărată din pachet de la Doamna Múck cu casa la celălalt capăt al străzii.

- *Iulia, tu ești?* Spune cu vorba tremurândă, ciufulind blana târcată a motanului pe care-l ține cu grijă în poală.

- *Maria, mergi în grădină și strigă pe Domnul Ion la ceai.* Cercetează ceasul deșteptător de pe masă ale cărui două clopote păzesc un cadran ilustrat cu tren cu abur.

- *Ioane! Ioane!* Cuvintele nu-și află ecou.

Privește înainte la lada de zestre din lemn de nuc dăruită de Moș Bugar demult când era domnișoară la Mărăști și în-văța la Școala Normală din Iași.

- *Era departe... drumul cu șareta și apoi cu trenul.* Când se văzuse în gară, tremurase de frică...iar Cucoana Anica, măicuța se petrecuse în vara... din podul cu bunătăți, plutise prin gaura podului.

- *Mă bălăceam în iaz... cu copiii din sat!* Moș Bugar, tataia era strict și mezina Elisa nu mai avea apărare.

Odaia se petrece mai cenușie și Cucoana Elisa ia delicat motanul târcat și-l pune pe perna din puf de alături. Se saltă din loc într-o tornadă de oase. Cu brațul stâng se balansează de marginea din mahon a divanului patinat. Legănându-se, se îndreaptă cu greutate spre fereastra cu umbre. Mioapă, privește-n grădină.

- *Unde-i Ion? Tot cu albinele! Mereu uită de ora ceaiului!* De acolo se leagănă spre cealaltă fereastră și privește în stradă.

- *Iulia? Tu ești?* Cuvintele nu-și află ecou.

E lângă divan. Se așează cu grijă. Așteaptă ca toți să se adune pe-acasă. Ochii Maicii Domnului coboară întrebători din locul lor de pe peretele de la Răsărit.

Cucoana Elisa își freacă mâinile brăzdate de râmele venelor de culoarea vinetelor crude. Își freacă ochii uscați și-și aranjează părul adunat în coadă la spatele capului.

Seara se trece liniștită.

Ploaia torențială obișnuită de după prânz se opriș-deodată. Streșinile casei cu fațadă italiană, scară grandioasă și uși din stejar masiv de la numărul 8 de pe Strada Casele Naționale își scuturau ultimele picături. Din grădină se ridicau vapori cu miresme de ceapă, usturoi, pătrunjel, leuștean și trandafiri de dulceață. Ferestre camuflate cu hârtie albastră se deschideau flămânde de lumină. Cireșul octogenar din fața casei își scutura rodul din anul acela. Fructe întârziate de un ger rebel venit deodată în luna mai.

Cocoșul alb, cel preferat de Domnul Ion, se auzea fugărind motanul Cucoanei Elisa peste straturile circulare în care lalelele se ofileau.

- *Își face de cap!* Sublinia Domnul Profesor, ginerele Domnului Ion, de câte ori intra pe poartă sau se afla în grădină. Îi știau de frică toți cei domiciliați la adresă și alții care se întâmplau să viziteze, cu excepția doctoriței pediatre Angela Filimon care-l intimida impozantă.

Cucoana Elisa aranja diligent tacâmurile sovietice din argint pe masa acoperită cu fața brodată de dânsa cu flori de măr. Nu aștepta musafiri. Vor fi numai ei doi. Urma să-l cheme pe Ion din grădină, de la stupii săi cu albine. Răcoarea după-amiezii târzii se strecura fantomatic. Odaia era deschisă către lume prin două ferestre impunătoare, acoperite cu dantele din bumbac, atârinate în inele suspendate de bare masive din alamă. Două găvane din teracotă, pictate în acuarele la orele de lucru manual de nepoata Cucoanei Elisa, cuibăreau mușcate reumatice de-o

vârsta cu casa. Cucoana Elisa simțea în nări petalele trandafirilor de dulceată. Piersicul din fața celeilalte ferestre își bătea crengile șoptind trecerea timpului. *Se va rupe de fructe la toamnă. Gândi Cucoana Elisa. Și Ion care n-a vrut să-l planteze. Că-i fragil!*

Domnul Ion, din director la Școala de băieți numărul 2 din urbe ieșise la pensie și-și făcea orele de serviciu în grădina cu legume, în livada cu cireși, vișini, meri, peri, gutui și un nuc, în cea de legume și prin vița nobilă plantată de ginere-său, Profesorul de chimie. Era pasionat de albine, de găini și de curci.

- *Ce vremi de belșug!* Își spunea când, fluierând, mânuia uneltele cu dexteritate. Își amintea de fotografia decolorată făcută la țară când începuse ca proaspăt director de școală rurală. Era în costum alb cu părul pieptănat în cărare și mustața țeapănă, printre stupii cu albine, cu școala și casa în var alb pe fundalul fotografiei, iar într-o parte, băieții, elevii lui de la țară, cu care plantase o livadă cu nuci, stăteau drepți, copleșiți de importanța momentului. Aveau toți să devină preoți de țară.

Din zori, ca un controlor de calitate își cerceta coloniile de albine, fagurii cu miere și larvele. Plănuia noua recoltă de miere. Domnul Ion era dedicat pastoraletor sezoniere, care durau din mai și până-n septembrie. Se alătura colegilor lui de la clubul apicol când duceau stupii în pădurea de salcâm, apoi la cea de tei, terminând în câmpuri de floarea soarelui. Venea acasă săptămânal pentru provizii când își controla coloniile de albine tinere, lăsate acasă în grija Cucoanei Elisa. Atunci savura plăcintele poale în brâu frământate de Cucoana Elisa după o rețetă moldovenească din vremi răzeșești învățată la Mărăști. Folosea prilejul călătoriei ca să-și ia schimburi de haine.

Ce flori au făcut trandafirii anul acesta! Spuse Domnul Ion cu voce tare. *Ia să le mai pun încă o stropitoare!* Udase de dimineață, înainte și înapoi cu stropitoarea. Ginerile, Profesorul de chimie, pusesese lungimi de furtun prin întreaga

grădină, dar Domnul Ion era orientat ecologic. Din experiența de viață. Folosea o stropitoare din zinc care lăsa apa să curgă cu blândețe peste flori și legume.

De câte ori am mers înainte cu stropitoarea plină și înapoi cu stropitoarea goală? De la un capăt la altul al grădinii!

Domnul Ion începu să șuiere un marș din război. Scăpase cu viață din amândouă. Privi în direcția stupilor. Nicio albină la intrarea în stupi. Albinele-l știau după miros și nu-l înțepau.

Săraca Elisa, n-o suferă albinele! Nu se putea apropia nicicum de cireși sau de vișini sau de tufa de căpșuni fără să fie urmărită de un șir de albine gata de harță. Domnul Ion o vedea cum aleargă, repede, repede, cu o grămadă de morcovi sau pătrunjei ca un buchet de la serbarea de sfârșit de an școlar, spre treptele din spatele casei și-n sanctuarul bucătăriei. Era ca o școlăriță care urcă pentru prima dată pe podium ca să primească un premiu. Le vedea pe albine rotindu-se amenințătoare la ochiurile ușii, ca apoi să se ducă-n drumul lor. Cucoana Elisa-l auzea strigând din tufele de zmeură:

- Ți-am spus să nu mai pui parfum sau cremă pe față! Știi bine că nu le place! Iar Domnul Ion se simțea în control și complet stăpân pe domeniul său din grădină.

Furtuna e iminentă și lor nu le place. Precis c-or să roiască! Bodogăni pentru sine. Majoritatea stupilor îi avea anul acesta acasă. Restul le trimisese în pastorală cu un coleg prieten de la Apicola.

Ce nemișcare! Ce pune natura la cale?

Vremea nu părea schimbătoare, cel puțin așa auzise la starea vremii.

Domnul Ion se părea cuprins de energia plantelor. Crăci înnodate acopereau magaziile dinspre grădina cu legume. Acum le scurta și acum creșteau ca în junglă. Observă țărâna scormonită în stratul cu pătrunjel.

Motanul Elisei își face iarăși de cap! Chior de-un ochi, înțepat de albine pe când fusese pisoai, fusese mușcat de

câinele casei și jucat ca o minge. Cucoana Elisa-l salvase și-l îngrijise trei săptămâni pe-un pled pus după sobă. După ce Domnul Kulikovski, veterinarul basarabean o asigurase că nu mai are scăpare!

E soi rău! Spuse Domnul Ion. Își puse grebla și săpăliga în magazia de sub măr și merse binișor spre casă. Se simțea obosit și-i lipsea conversația Cucoanei Elisa care citea și știa despre toate. Cucoana Elisa se întâlnea săptămânal la una din prietenele ei, unde conversau despre cărți, noutăți la o ceașcă cu cafea și o prăjitură de casă. În plus, mergea săptămânal la Doamna Ailincăi, care deschisese acasă o bibliotecă de stradă. Acolo, Cucoana Elisa o lua și pe Duduca Maruca să-și aleagă din cărți.

Domnul Ion păși pe trotuarul ce contura clădirea, înspre fațada de la stradă, urmărit strâns de albinele de la unul din stupii de sub mărul cu scrânciob.

Două regine în stup! Mâine o să le separ! Operație delicată! Altfel or să roiască...și-or să înțepe pe cine li se pune-n cale! Spuse șuierând un cântec din tinerețe.

Domnul Ion o luă de-a lungul trotuarului lat care proteja clădirea ca un manșon. Depăși pe sub mărul cu scrânciob pe care-l meșterise pentru nepoată, cea care-l scotea din sărite cu orice prilej, mai ales când se cocoța în mijlocul rondurilor și striga „Craiova” cât o țineau puterile, ca s-o audă vecinii care trebăluiau pe afară, precum și toți trecătorii de pe stradă. După împrejurări, Domnul Ion o fugărea pe recalci-trantă. Meșterise scrânciobul gospodărește din curele din piele și lemn dăruit de Domnul Platon. Păși pe lângă rondurile sale perfecte cu lalele grenă, precum văzuse în cărțile sale de horticultură concepute pentru Le Roi Soleil la Versailles.

Domnul Ion păși pe sub ferestrele incendiate de mușcatele din colecția Cucoanei Elisa. La scările înalte din fața clădirii, ridică un picior spre treapta întâi. Albinele credincioase se porniră roi pe brațele goale, pe hainele de lucru,

pe fața fără barbă, chiar pe chelia ca luna.

S-a lăsat întineric devreme. Murmură în corpul amorțit. Iarăși reumatismul, bată-l vina! Furtuna-i gata-gata...

Cucoana Elisa așternu o față de masă cu flori de măr și dantelă croșetată pe margini. Era măiestrită din pânză bună din in țesută în casă de mamă-sa, Cucoana Anica, pe când era domnișoară.

Cucoana Elisa copsese o bunătate de plăcintă cu brânză „poalele-n brâu” după rețeta Cucoanei Anica. Cucoana Anica făcea plăcintele din aluat nobil de cozonaci, în care punea șapte gălbenușuri bine frecate într-o cremă spumoasă cu zahărul tos trecut printr-o sită. Amesteca-n covata de zestre plămădeala crescută cu gălbenușurile cremă, cu lapte calduț și patru albușuri făcute spumă. Frământa cam vreo jumătate de oră, apoi adăuga doua linguri de ulei, un sfert de litru de ulei cald, jumate de litru de lapte. Amesteca cu grijă totul și apoi îl lăsa să crească pe soba bucătăriei cam vreo două-trei ore. Odată crescut, Cucoana Anica separa aluatul în bucăți mari de o palmă pe care punea brânza amestecată cu ou și cu vanilie. Atunci aduna marginile fiecărei plăcinte, modelându-le în formă de pachet. Le punea într-o tavă și le lăsa să mai crească la cald. După aceea, le punea la foc potrivit circa o oră.

Ce-și amintea despre Cucoana Anica era nebuloasă pentru Cucoana Elisa, pe atunci mititică. Era o zi de toamnă târzie. Cucoana Anica avea neamuri în vizită și, generoasă, se urcase-n pod după sacii cu zahăr. Alesese sacul cel mai plin. Îl ridicase în brațe ca pe un prunc gata să sugă. Trei pași înspre golul deschiderii. Plutise spre dușumeaua gospodărită din stejar de Moș Constantin, bărbatu-său. Instantaneul cu mamă-sa crescuse ca drojdia în mintea Cucoanei Elisa, din ceea ce-i relataseră unii și alții, pentru că ea se juca atunci cu copiii prin vie. Cucoana Anica avea 28 de ani împliniți.

Cucoana Elisa-și aruncă privirea spre lada de zestre din lemn de nuc lustruit primită de Cucoana Anica la cununie. Mai adăpostea câteva cămăși din mătase brodate în casă, multe sculuri din borangic pe care nepoată-sa, Duduca Maruca le încâlcea jucându-se pretinzând că are părul blond, blana de vulpe pe care o aerisea de naftalină la început de fiecare toamnă și tacâmurile din argint aduse de Moș Bugan, când scăpaseră cu toții cu zile de la Revoluția sovietică, împreună cu o mie de oi și cu oieri de tocmeală. Le punea pe fața de masă din zestrea Cucoanei Anica numai la mari sărbători: La Sfântul Crăciun, la Anul Nou, de ziua Domnului Ion, de Sfintele Paște și de Ziua Regelui, la aceasta din urmă fără explicație. Cucoana Elisa adulmeca din lada de zestre mirosurile satului Mărăști, unde-și petrecuse copilăria.

Cucoana Elisa așază binișor ceștile și farfuriile pe fața de masă, tacâmurile de serviciu care necesitau să fie zilnic frecate ca să nu coclească. Selectă din dulapul cu bunătăți, dulcețuri proaspete de vișine și cireșe din livada Domnului Ion și un borcan cu miere de albine, cu o albină-n relief pe sticla verzuie. Puse frunzele salatei spălate într-un castron de Yena, dinainte de Războiul al Doilea, gata să fie după ce Domnul Ion se va fi spălat pe mâini.

Cucoana Elisa stătu un moment nemișcată. Auzi pași scârțâind pe cărăruia dinspre poartă. Duduia Iulia, fiica-sa încadra ușa din față.

- *Ce zăpușeală! La farmacie ne-am copt! ... și asta cu storurile trase. A trecut Maruca pe la voi?*

- *Ce bine-mi pare că-ai venit. Ceai sau cafea?*

- *Nu, mulțumesc! Am multe acasă!*

- *Maruca ne-a vizitat de doua ori! Am servit-o cu salată de roșii și castraveți din grădină. A stat tolănită pe magazia de sub mărul cu scrânciob. Citea din lista cu cărți dată de Domnul Ichim la română. Era foarte pătrunsă de importanța ei. Pe zi ce trece devine mai snoabă!*

- *Unde-i tata? Nu l-am zărit de la poartă!*

- *Presupun că-i tot la albine! A uitat de ora ceaiului! Ai putea, te rog, să-l strigi de pe scările de la bucătărie? Ai stat la masă? N-ai vrea să stai la masă cu noi?*

- *Nu, mulțumesc, vreau să merg repede acasă să fac un duș și să mă-ntind! Tare-i cald!*

Duduia Iulia merse în antretul cu plafonul înalt, de unde păși în bucătăria cu storurile trase și, prin ușa cu plasă din-spre grădină, strigă cât putu:

- *Tată! Tată! Masa e gata! Și cu jumate de piruetă merse înapoi spre odaia de zi a Cucoanei Elisa, care ședea pe un scaun cu spătarul rotund. Duduia Iulia își privi mama scrutător. Își păstrase frumusețea liniștită din tinerețe. Părul de un blond șters, culoarea grâului răscopt îi încadra fața ocrotită de riduri adânci, în două cozi bogate legate la spate. Ochii încărcăți de bunătate păstrau nuanțele azurului marin. Așa-și închipuia Duduia Iulia că ar fi culoarea oceanului.*

Motanul Cucoanei Elisa se strecură prin ușa deschisă și se făcu simțit pe gleznelor mamei și fiicei. Torcând ca o locomotivă cu aburi, sări în poala generoasă a Cucoanei Elisa, care-l alintă pe cap și-i murmură secretos:

- *Ți-o fi foame, măi băiete! Pe unde-ai umblat toată ziua? Tare mai ești ușărnice! Motanul știa însă să fie discret.*

Îl puse jos și-l îndemnă înspre bucătărie, unde-l trată generos în farfuria emailată. Cucoana Elisa-l răsfăța. Relația lui cu Domnul Ion era diferită. Îl sâcăia ori de câte ori îi ieșea în

cale.

Cucoana Elisa strigă din dreptul ușii:

- *Ioane, ioane, unde ești? Vino în casă să-ți bei ceaiul!* Nu răspunse decât vântul care se pornise timid printre frunzele mărului de lângă casă. Nori plumburii se-ngrămădeau într-un joc de rugby pe deasupra grădinii. Din bucătărie merse-n antret și deschise ușa dinspre stradă. Nu se vedea nimeni.

- *Unde-o fi, nu-i în firea lui să întârzie.* Spuse Cucoana Elisa aranjându-și o şuviță rebelă.

- *Mă duc în grădină să-l caut!*

Duduia Iulia se porni cu pas cadențat.

Atunci se auzi poarta de la stradă deschizându-se cu zgomot înăbușit. Duduia Iulia deschise ușa dinspre stradă și-l văzu pe Domnul Constantin aplecat deasupra primei trepte.

- *Ce faci acolo?*

- *Aici! Aici! Ajută-mă, te rog!* Duduia Iulia coborî treptele mari și largi din ciment. Zări o grămăjoară lângă bărbatu-său. Mioapă, nu putea desluși. Deasupra, plumbul furtunii roia viespi. Domnul Constantin șopti: „*Stai cu Domnul Ion, mă duc după doctor*“. Duduia Iulia se aplecă cu grijă. Domnul Ion devenise mărunț precum mumiile copiilor sacrificați zeilor în Anzi. Un strat fierbinte de albine îl înfășura într-o pătură protectoare. Duduia Iulia-i zări numai mâinile muncite cu vene de iederă groasă. Le atinse timid: „*Tată, tată, mă auzi?*“ Se simți ca atinsă de-un fluture de noapte.

Cucoana Elisa veni să închidă ușa de la intrare. Își îndreptă privirea spre poartă, apoi ținti cărarea străjuită de șirul de trandafiri albi altoiți de Domnul Ion. O simfonie de petale. Mai aproape-și zări fiica aplecată peste ultima treaptă. O trecu un fior. Cerul își cosea plumbul peste grădina Domnului Ion. Cucoana Elisa se făcu nemișcată, încadrată în rama ușii. Duduia Iulia se legăna înainte și-napoi pe treapta de jos a scării precum un scrânciob luat de vânt.

- loane, loane, unde ești? Vino în casă să-ți bei ceaiul!

THE BEES povestire publicată în *MYSTERIES OF THE WORLD*, Forward Press, New Fiction, Peterborough UK 2004

GRĂDINA CU STUPI povestire publicată în Revista *ATENEU* Bacău RO nr.5/ 2004

Portocala de Crăciun

Maria Ghinea locuia pe *Strada Casele Naționale* din adolescență. Pentru cei cu memoria lungă, Maria fusese adusă la Doamna Postovaru pe postul de slujnică la de toate, fără documente sau specificări clare. Trebuia să spele și să curețe din zori și până la apus în schimbul mâncării și a cazării într-o șură de cherestea pe vreme toridă. Pe vreme de crivăț și ger, Mariei i se dădea voie să-și mute patul cu plapuma de lână în antreul neîncălzit al casei. Atunci Maria își aduna cârdul de pisici ce-i țineau companie în timpul ei liber și, după un schimb aspru de vorbe cu Doamna Postovaru, Mariei i se dădea permisiunea să doarmă în antreu. În zilele când prezența nu-i era absolut necesară Doamnei Postovaru, Maria mergea la clienții ei, unde spăla rufe la domiciliu, fără a le călca însă.

Îi venea greu, mai ales în vremea din urmă, când în anotimpul hibernal îi înghețau mâinile când întindea sau strângea rufele de pe funie. Maria nu se plângea pentru că așa înțelegea rolul ei de spălătoreasă, mai greu îi venea când clienții ei erau la sfârșitul chenzinei și atunci, dacă avea noroc, o chemau la spălatul dușumelelor. Genunchii Mariei se împotriveau... scârțâiau ca balamalele neunse, dar Maria freca cu determinare suprafețele din lemn sau ciment.

Acuș termin, se îmbărbăta singură, ștergându-și câte un fir rebel de sudoare pe fața-i zbârcită.

Vârsta Mariei rămăsese-o enigmă pentru locuitorii Străzii Casele Naționale, iar proprietarii vârstei a treia comentaseră despre un individ rufos mai tânăr, de care ea fusese legată romantic - rufă izolată, agățată timid pe frânghia de rufe a existenței Mariei.

Săptămânal, dis-de-dimineată, Maria venea să spele rufe la casa cu fațada italiană a Cucoanei Elisa și în altă zi,

separat, la apartamentul de la blocul nou construit în vecinătate, unde rezidau Duduia Iulia, Domnul Constantin și Duduca Maruca. Vara sau iarna, Maria purta aceleași haine la lucru, mai multe învelișuri, ce o făceau să apară ca o ceapă răcoaptă. Părea că transportă o greutate enormă. Pentru că Maria era mărunțică, cu fața brăzdată ca arătura după plug.

Maria venea la lucru nemâncată. Cucoana Elisa-i puneă dinainte ceai rusec, pâine făcută în casă și dulceață meșterită din fructele culese de Domnul Ion din pomii din livada personală, sau miere de la albinele lui. Unt nu-i oferea, fiind o raritate, trofeu obținut după multe ore de stat la coadă și păstrat special pentru deserturile pentru sărbători.

Maria puneă două taburete, unul pentru ligheanul cu ru-fele de spălat, iar celălalt pe care să stea. Ligheanul era lucios, din email, cumpărat înainte de Războiul al Doilea când lucrurile erau – precum repeta șoptit Cucoana Elisa – de calitate perfectă. Folosea săpunul *Cheia* natural.

Cucoană, dacă nu vă supărați, să-mi dați destul sopon, cerea specialistă Maria.

Destul de des, Maria nu găsea de lucru. Atunci erau timpuri grele pentru Maria și cârdul de pisici care-i țineau de urât.

Pe o vară toridă, când văzduhul zgâria ochii cu sineală, Maria o porni spre casa cu fațada italiană a Cucoanei Elisa. Deschise cu precauție poarta de la stradă, cu teamă de răbufnirile cocoșului gât gol pe care Domnul Ion îl ținea de prăsilă, să nu sară din tufe și s-o ciupească. Era liniște pe cărarea din cărămizi neegale. Urcă cu greutate scările înalte. Bătu timid la ușa din stejar cu ferestrele ascunse de dantelele croșetate de Cucoana Elisa.

Ce-o să spună Cucoana? Maria știa că nu se umblă pe la casele gospodarilor la vremea prânzului.

Cucoana poate se hodiește gândi Maria moleșită. Crampa din stomac nu-i dădea însă pace. Amețeala o învăluia ca o

iederă otrăvită. Își făcu singură curaj și, cu degetele tremurânde, bătu în ușă. Sticla ușii-i reflectă fața minusculă și creată ca o nucă uscată. Cucoana Elisa întredeschise ușa cu fața-n semn de întrebare.

- *Nu te așteptam azi, Mario! Ai spălat acum două zile. Nu te pot chema la călcat, mai sunt două săptămâni până la pensie.*

Maria nu se putea concentra. Cu vocea șoptită-ngână:

- *Cucoană, săru' mâna, nu va supărați! Aveți puțin lapte? Pentru pisici, bată-le norocu'!*

Coana Elisa, care avea și pisici și câine, o măsură din cap până-n picioare.

- *L-am terminat! Nu mai am nimic! Mergi la Dudaia Iulia! Încearcă acolo! Mergi cu bine, Mario!*

Maria îngână *Săru' mâna, Cucoană!* Coborî legănându-se treptele pe care le simțea fierbinți prin sandalele scâlciate, primite de pomană. Pași șterși pe aleea cu trandafiri către poartă. De sub umbra pomilor sădiți de Domnul Ion, trecu în strada înțepată de săgețile amiezii. O luă pe scurtătura dintre gradina cu legume a Fraților Gheorghiță și Vila Șeica în Stil Art Deco, pe care prezentul Domn Șeica o moștenise de la un frate mai mare, Director al Poștelor în urbe. Naționalizată cu forța, vila era acum sufocată de multiplii chiriași care o părăgineau sistematic, cu proprietarii îngrămădiți în două cămăruțe fără baie sau bucătărie destinate pe timpuri personalului de serviciu.

Maria se strecură printre casele adormite.

Trecu pe scurtătura de lângă noul bloc cu apartamente, ca o cutie răsturnată la întâmplare. Fusesse catalogat drept grandios, așa ridicat științific pe terenul fostei livezi a Vilei Șeica.

Intră în coridorul cu jardiniere al blocului cu apartamente. Prin ușile întredeschise curentul de aer îi zburli părul ce-i atârna rebel de sub broboadă. Se forță să urce la primul etaj. Maria simțea că se duce.

În fața ușii se balansă precar pe picioarele scurte, își luă inima în dinți și apăsă pe sonerie. Îi deschise Duduca Maruca. Maria șopti cu mare efort:

- *Duducă, săru' mâna, dați-mi niște pâine și lapte. Pentru pisici, bată-le norocu'!*

Maria auzi vocea Domnului Profesor din sufragerie:

- *Cine-i la ușă, Maruca?* Vocea Marucăi se făcu clară:

- *Maria, pentru pâine și lapte, papa.* Maruca merse-n bucătărie, lăsând-o pe Maria-n picioare-n antreu.

Maruca deschise frigiderul cu rafturile goale, cu excepția unei sticle cu lapte de un litru, plină pe jumate, apoi dulapul de bucătărie în Stil Biedermeier în care erau etalate mere verzi din grădina Domnului Ion și o grămadă de ustensile de bucătărie demodate. Maruca alese un borcan gol, pe care-l cercetă la fereastră. Deschise frigiderul cu grijă, apucă sticla cu lapte și umplu borcanul. Întredeschise ușa de la sufragerie și cu decibelii reduși șopti:

- *Papa, nu găsesc pâinea!*

- *Nu mai căuta! N-ai să găsești nimic! Trebuie să mergi iar la brutărie! Am trecut deja de două ori și nimic!*

Maruca dădu borcanul cu lapte în mâinile întinse ale Mariei. Maruca auzi un mormăit de *Bogdaprostii, Duducă*. Maria dispăru clătinându-se.

În coridor, Maria se așeză pe marginea uneia din jardinierele din beton debordând cu mușcate. Maria sorbi din borcanul cu lapte. O sorbitură lungă. Apoi oftă alinată. Mai sorbi de câteva ori cu poftă. Privi borcanul. Laptele rece ca gheața era acum pe jumate. Mintea Mariei o luă razna...

Se făcea la vremea Crăciunului, cu zăpada pân-la brâu. Mersese la spălat de rufe, cum îi era obiceiul. Se făcea de vremea prânzului ... atunci i se dădea un răgaz și o farfurie de mâncare caldă. Nu ... sigur că era la sfârșit de ziuă, pentru că atunci mai primea încă o farfurie de mâncare

caldă, o cană cu ceai rusesc uneori cu lămâie și plata la tocmeală. Parcă o vedea pe Duduia Iulia cum venise de la farmacie, strălucind de mulțumire.

- *Ai terminat treaba, Maria?*

- *Sigur, Duduie, săru' mâna. S-a făcut noapte, Duduie.*

- *Mario, am întârziat. Două ore la coadă. Nici nu știi ce noroc am avut în drum spre casă. La Domnul Aron se dădeau portocale. Două kile de cumpărător.*

Maria o privi nemișcată, ochii țintă la sacoșa-mpletită din sfoară.

- *Jaffa ... Lucioase ca miezul de vară.*

Maria se vedea nemișcată, ochii țintă la sacoșa din sfoară.

Și acum Maria vedea portocalele mici și rotunde.

- *Oare ce gust or avea?* O întrebase pe Duduia Iulia, care le știa pe toate celea. Maria văzuse oameni grăbiți la cozi îndelungi. Văzuse tovarășe în haine de blană, care se afișau în îngrămădeala modestă, neveste de tovarăși ștabi cu birouri și secretare sau de tovarăși activiști cu agende la partid sau tovarăși securiști cu grade diverse cărând pungi de hârtie maronie încărcate cu portocale lucioase. Le simțea aroma în nări ... Își amintea cum ea, păcătoasa, deodată se arătase-ndrăzneață la sfârșitul zilei de lucru. Maria se balansa de pe o talpă pe alta.

Duduia Iulia-i dăduse pachetul cu mâncare pentru acasă și-i număraseră banii în palmă, iar Maria-i legase cu nod în batista pe care-o puse bine în buzunarul de la piept cu-n ac de siguranță.

- *Mulțumesc, Mario. Ai făcut treabă bună. Ai grijă să nu-ți pierzi sau să nu-ți fure careva banii. Mergi cu bine. E târziu.*

Maria rămase înțepenită. Privirea punga cu portocale.

- *Portocalele!... Nu-i așa că-s frumoase? Le țin pentru Maruca de sărbători! Nu întârzia, e mare îngheț. Mergi cu grijă!*

Privirea Mariei era pironită pe punga cu portocale. Cu inima-n dinți, murmură împiedecat:

- *Duduie, săru' mâna, dați-mi o portocală ... Bogdaprostii!*

Duduia Iulia luă punga cu portocale și o goli în castronul gol de pe masă. Ezită o clipă și apoi, cu mâinile ei mici și frumos modelate, alege o portocală. Întinse portocala Mariei, care o miroși și apoi o puse-n buzunarul de la palton.

- *Săru' mâna, Duduie.* Și merse spre ușă. Acasă, în antre-tul ca gheața Maria-și controlează buzunarul. Portocala stătea cuminte acolo. Maria nu mănâcă portocala atunci. O căldură i se cățăără ca o iederă sălbatecă în piept. Gâtul ei se luptă cu arșița care cere rachiul cu tărie. Maria decide să păstreze portocala pentru ziua Nașterii Domnului. Nimeni nu spăla rufe atunci. Încercă mai întâi să o muște, dar coaja avea gust amarui. Maria nu înțelegea de ce oameni cu situații se pedepseau stând la coadă ... apoi gustă din feliile lucioase. Îi aminteau de zilele toride de vară.

Maria se așază mai bine pe marginea jardinierii. Privi împrejur... parcă nu mai era așa amețită. Se ridică să plece. Porni încetișor și nesigur de-a lungul blocului cu apartamente din Strada Avram Iancu, apoi pe scurtătura dintre Vila Șeica și grădina cu legume a fraților Gheorghii. Trecu în Strada Casele Naționale și-și târă picioarele spre casa ei de vară din șura de cherestea pe care o împărțea cu mai multe pisici.

MARIA'S CATS povestire publicată în *THE UNFORGETTABLE*, Forward Press, New Fiction, Peterborough UK 2004

PISICILE MARIEI povestire publicată în Revista *ARDEALUL LITERAR* Deva RO nr.1/2005

Casa de la numărul 1

Se lăsase răcoare afară. Ferestrele mașinii albastre de ocazie erau aburite. Înserarea se strecura pe drumeagul de țară alunecos, care făcea ca vehiculul să sughită peste pietroaiele aruncate neglijent ici-colo. Rochford-ul din Comitatul Essex, la trei sferturi de oră de City of London cu trenul rapid, cu centrul intact medieval și unde Henry VIII o curtase pe Ann Boleyn în conacul care este acum Pavilionul de Golf, se zărea la orizont ca un melc.

Mașina albastră o luă spre stânga pe drumeagul privat păzit de tufe de mătură ce ducea direct în spatele clădirii poliției locale. În spatele clădirii impunătoare se putea observa o altă construcție din cărămidă de un ocru intens care aspira la grandoare și care se ridica în spatele unui gard modest din lemn putred devorat de gândaci. În fața casei se întindea un iaz cu un pod ornamental șubred pe care pluteau rațe pestrițe; dincolo de iaz, o livadă cu meri și gutui îmbătrâniți tremurau în confuzia apusului. La stânga casei, erau garaje cu ușile vopsite în albastru marin, aliniate ca soldatii unui regiment la paradă.

Cu o zgâlțâitură, mașina s-a oprit și am coborât. Am fost învăluiți de o tăcere lipicioasă. Am putut observa că, de cealaltă parte a clădirii, pornea un drumeag îngrijit spre un bungalow substanțial și, de acolo, către o fâneață punctată de cotețe în fața cărora stăteau tolăniți porci uriași.

Tânărul meu soț și cu mine am pășit spre ușa cu clopoțel. O tânără cu un prunc în brațe deschise ușa vopsită în verde sticlos. M-am dat mai aproape.

- *Bună seara. Am venit ca să vedem casa.* Soțul meu cel tânăr zâmbi încurajator.

- *Bună seara. Vă așteptam. Pofțiți înăuntru.* Tânăra cu pruncul în brațe se dădu la o parte din ușă.

Ne arată întâi parterul, format dintr-o sufragerie nemobilată de-a lungul căreia se întindea o funie subțire cu haine de copil prinse în cârlige colorate-n curcubeu. Salonul avea o canapea și câteva jucării de copil uitate pe un covor prin a cărui țesătură se furișa dușumeaua din scânduri. Bucătăria era minusculă cu un singur dulap cu două uși. Bucătăria avea încă o ușă spre afară și alta se deschidea într-o cămară cu rafturi.

- *Casa nu are încălzire. Șemineurile nu au fost curățate de ani de zile. Și tânăra cu pruncul în brațe închise cu grijă ușa de la cămară.*

- *Oricum nu veți găsi coșari în ziua de azi. Tânărul meu soț privi gânditor la ferestrele aburite ale bucătăriei.*

- *Îmi pare bine că ne mutăm în sfârșit. Vara e minunat. Grădina-i plină de flori, iar pomii se încovoie de fructe. Tânăra cu pruncul în brațe îi ascunse zulufii blonzi sub boneta din lână.*

Din antret am urcat scara ce ducea la etajul cu trei dormitoare.

- *Luăm cu noi covoarele și draperiile. Dușumelele sunt din stejar. O minune pentru o casă cu chirie. Un fior rebel trecu prin tânăra cu pruncul în brațe în dreptul ușilor deschise spre dormitoarele congelator.*

Sala de baie, de o curățenie chirurgicală, avea o cadă demodată din fontă, cu un boiler pe care era fixat un anunț: „*apa caldă nu trebuie să curgă mai mult de cinci minute o dată*”, altfel,

- *Instalația poate să explodeze. Ne informă precaută tânăra cu pruncul în brațe.*

- *O închiriați de la poliția locală, adăugă tânăra cu pruncul în brațe.*

- *Am crezut că este proprietatea primăriei și este destinată cadrelor didactice, interveni tânărul meu soț.*

- *O, nu! Poliția locală o închiriază cadrelor didactice proaspăt calificate. Vedeti...casa nu are încălzire. Nu găsești niciun polițist care să accepte astfel de condiții!* completă

tânăra cu pruncul în brațe, privind meditativ în jur.

Ne fusese imposibil să găsim o locuință potrivită cu venitul lunar de profesori proaspăt calificați și încercasem fără succes să facem un împrumut pentru a cumpăra o casa cât de modestă.

- *Ne mutăm înainte de sărbători*, ne informă tânăra cu pruncul în brațe.

- *Ne convine așa!* Tânărul meu soț fu de acord.

Ne-am mutat înaintea Sărbătorilor de Crăciun. Noi, mo-tanul nostru tărcat cu blana argintie și patru valize cu zestrea adusă de acasă de la Bacău. Casa părea uriașă fără covoare pe dușumelele din stejar, fără perdele și draperii la ferestrele duble în stil neo-clasic. Așteptam încă lada de zestre, meșteșugită de un vecin de la Bacău, tâmplar pensionar, pe care nu o putusem încă recupera de la Victoria Station London, deși fusese trimisă cu trenul, prin vamă, din toamnă.

Era mai frig în casă ca afară. Noaptea ne înveleam cu câte două plăpumi din lână merinos puse una peste alta, fă-cute de plăpumăreasa Cucoanei Elisa. Dimineața ne vedeam respirația în aerul apretat al dormitorului. Trăiam permanent cu senzația că în interiorul casei mi se ridicau perii pe ceafă.

- *Simt că nu suntem singuri în casă!* Îi tot spuneam tână-rului meu soț, ce-mi replica zeflemitor:

- *Imaginația-ți joacă iarăși feste!*

Am insistat să dormim cu veioza aprinsă. Ba chiar, ca să mă liniștească, tânărul meu soț a inspectat podul casei în mai multe rânduri.

- *Nu-i nimic în pod! Nici măcar praf! Este foarte larg și perfect convertibil! Ca un iceberg însă! Mult mai rece ca la etaj și parter! Asta-i tot! Nu-ți mai fă griji!*

Trecură câteva zile, apoi câteva săptămâni, chiar câteva

luni bune! Tânărul meu soț și cu mine soseam seara obosiți de la colegiul și respectiv liceul unde predam; iar eu, seară de seară, mergeam și la universitatea populară, unde predam cursuri de franceză. Eram frântă după munca intensă a zilei.

Vacanța pascală a sosit ca o binecuvântare. Pomii din livadă își conturau explozia florală pe un cer fără nori, iar motanul tărcat cu blana argintie alerga nebunește pe gazonul din spatele casei ce ne despărțea de clădirea poliției locale. Arăta mereu fugărit și, de fiecare dată, intra cu un salt ca la circ, prin ușile deschise dinspre grădină.

Zilnic, la poliția locală erau aduși câinii Alsacieni ai poliției cu instructorii lor ca să fie antrenați în livada plantată cu meri și gutui. Aveau blana lucioasă și privirile inteligente. De la mașinile care-i transportau, erau duși în lesă pe poteca dintre casa în care locuiam și clădirea poliției locale. Permanent agitați, tremurau fără voie și urlau ca lupii-n pădure. Se împotriveau tremurând a fi duși pe cărare. Pe blană aveau broboane mari de sudoare. În livada cu meri și gutui se zbăteau posedați, ca urmăriți de ceva imaginar.

Era mai multă lumină ziua. Nu mai era umed și aversele erau mai reduse. Pomii livezii își etalau fructele crude. Iazul de la marginea livezii devenise casa unei familii de rațe sălbatice, ce-și îngrijeau bobocii pe insula din mijlocul apei. În gardul viu care înconjura proprietatea își făcuseră cuib o familie de fazani, agresați de incursiunile zilnice ale motanului nostru.

Fructele din pomii livezii se coceau pe ramuri. Soțul meu cel tânăr era plecat cu studenții în călătoria anuală de studiu pe teren pentru pregătirea portofoliului cerut de examenele finale de la colegiu. Se apropiau examenele finale la licee și colegii. Zilele-mi erau încărcate până la refuz. Noptile lăptoase erau acum fierbinți și parfumate de mirosul sărat al mării de la șase stații de autobuz depărtare și de trandafirii de dulceață din grădină. Scriam planuri de

lecții, corectam lucrări și citeam bestsellers până în zori.

Într-una din nopți, după ce stinsesem lumina veiozei, mi-am simțit pieptul presat de o greutate enormă. M-am zvârcolit năucit și, încercând zadarnic să înlătur ceea ce nu puteam vedea, am sărit din visul meu și m-am forțat, cu respirația întretăiată și cu inima bătând la galop, să aprind lumina. În același moment greutatea enormă a dispărut, iar inima mea și-a reluat pulsul normal.

La sfârșitul săptămânii, soțul meu cel tânăr a revenit acasă entuziast. I-am relatat spaima mea.

- *Mi-e groază de căderea nopții! Am stins lumina numai o dată și poftim întâmplare!* I-am spus pregătind o salată.

- *Emoțiile-ți joacă feste. Nu suntem decât noi în casă!*
Concluzionă pragmatic.

Era trecut de miezul nopții. Încuiasem ușile și ferestrele de la parter conform documentelor de asigurare. Ferestrele de la etaj rămăseseră întredeschise. Aerul proaspăt de mare invadase etajul. Stinsesem lumina. Pe scara de la parter spre etaj, pași butucănoși târâiau greutateți masive. Treptele masive din stejar pocneau ca o corabie zguduită de furtună.

Luna se prelingea de după draperii. Pași grei înghițeau spațiul din fața ușii dormitorului nostru.

- *Cineva este în casă.* Murmură cu glas sacadat soțul meu cel tânăr. Un nod îmi bloca gâtul... Am punctat cu o voce cleioasă:

- *Aprinde lumina... te rog... Acum...Imediat.*

Ochii noștri erau fixați pe clanța și pe lemnul ușii. Soțul meu cel tânăr, cu efortul din urmă, aprinse veioza. Tăcere. Deplină.

Noaptea următoare fură pline de zgomote încâlcite, cadențate, care veneau fie dinspre scara către etaj, fie din pod.

Motanul nostru continua să evite cărarea dintre casa noastră și clădirea poliției locale. Alerga de mânca pământul prin dreptul gardului viu ce împrejmuia livada. Întorcea ca-

pul și se uita în spate, parcă-ar fi fost fugărit.

Într-o dimineață devreme, pe când ridicam sticla cu lapte lăsată de lăptar în fața ușii, mi-am văzut vecinii, plecând în drum către slujbe.

- *Bună dimineața. Nu am idee ce se întâmplă în clădirea aceasta! N-am dormit toată noaptea. Ce spui de zgomotele de astă noapte?* Spuse vecina dintr-o răsuflare, iar soțul ei confirmă printr-o mișcare a capului.

- *Într-adevăr, le-am spus, parcă-a fost o furtună. Cum am aprins lumina, n-a mai fost niciun zgomot.*

Vara era pe trecute. Am primit vizita lui Jerry, un prieten de drumetrie, o persoană dintr-o bucată, cu picioarele ferm pe pământ și dedicat ciclist de mare distanță. Era după prânz, iar cerul devenise de culoarea indigoului. Viespi zumzăiau enervate afară, așteptând să fie sorbite de ochiul furtunii.

Privirea musafirului nostru era fixată spre șemineul camerei de primire. De obicei vorbăreț, părea să-și fi pierdut abilitatea conversației. Ce putea să vadă în tapetul demodat sau în faianța decolorată a șemineului?

- *Ce vreme instabilă avem! E post Schimbarea la Față! Dorești ceai sau cafea?*

- *Ceai, te rog!* Spuse șoptit, din ce în ce mai palid.

- *Nu te simți bine, Jerry? Arăți ca și cum ai fi văzut o fantomă!* Și soțul meu îl privi cu atenție.

Jerry ne privi ca și cum atunci tocmai s-ar fi trezit din somn.

- *Ați văzut-o?* Îngăimă privind fix șemineul.

- *Pe cine?*

- *Uite-o acolo! În fața șemineului! E în picioare... în rochie azurie... Uite-o! Zâmbește!* Spuse Jerry cu vocea spartă și îngroșată.

Am băut ceaiul, auzindu-ne sorbiturile, care se izbeau de pereți ca o minge de ping-pong. Jerry, care de obicei nu se

lăsa dus acasă, și-a luat rămas bun în viteză. L-am însoțit amândoi până la poartă.

În afara casei, Jerry deveni iarăși el însuși.

- *Ce curios! Ați văzut-o? În fața șemineului vostru.. să văd aceeași domnișoară îmbrăcată în rochie azurie!*

- *Ce încerci să ne spui? Și soțul meu cel tânăr se propti de poarta închisă.*

- *Am fost la niște prieteni în weekendul trecut. În Țara Galilor. Locuiesc într-o casă moștenită din tată-n fiu. Din evul mediu. Mătușa lor s-a pierdut la adolescență. Mezina lor – au trei copii – care a împlinit de curând treisprezece ani, vede zilnic o domnișoară îmbrăcată în rochie azurie în fața șemineului din camera de primire. Prietenii mei au pus casa la vânzare! Mulțumesc pentru ceai! Numai bine! Mă grăbesc ... să nu mă prindă furtuna...*

Cerul se făcuse ca plumbul. Jerry dispăru la colț călare pe bicicleta de curse.

La vremea recoltei, când mă grăbeam spre liceu, m-am salutat cu instructorul câinilor poliției locale, care încerca să stăpânească doi câini alsacieni.

- *Cum v-ați obișnuit în locuință? Mă întrebă politico.*

- *Vrem să ne mutăm! Noaptea zgomotele de pe scară și din pod nu încetează, decât dacă dormim cu lumina aprinsă, plus că toți care ne vin în casă au vedenii în camera de zi!*
I-am spus eu deodată.

- *Nu mă mir! Aceste două clădiri au fost parte a casei de muncă pentru săraci! Mă informă polițistul. Șeful meu a cerut transferul după o noapte memorabilă în schimbul de noapte chiar în clădirea aceasta. Și ochii lui se fixară pe clădirea poliției locale. A auzit zgomote distincte din celulele de la demisol, de mult abandonate. Sigur că imediat a coborât scările să vadă ce se întâmplă.*

- *Și ce-a găsit acolo? L-am întrerupt curioasă.*

- *Toate ușile celulelor erau larg deschise și descuiate, deși fuseseră încuiate la inspecția anuală.*

- *Vai! Nu mai spuneți!* Am exclamat ajustându-mi eșarfa din jurul gâtului.

- *Acum nimeni nu mai coboară la demisol. Ușile toate sunt sub lacăt și cheie. De atunci schimbul de noapte este format din trei polițiști.*

În seara aceea, ne-am plimbat prin livadă cum ne era obiceiul. Am urmat conturul gardului viu și am trecut printr-o deschidere acoperită cu iederă. Am pășit pe o cărăruie pe lângă niște dale de dimensiuni modeste. Motanul nostru s-a luat după noi, dar s-a oprit ca trăsnet la trecerea prin gardul viu, unde s-a pus pe un mieunat jalnic. Am pășit cu grijă, atenți să nu atingem dalele. Iedera le alintă ca un leagăn în noaptea eternă.

În noaptea aceea, ne-am adunat toate lucrurile în geamantane și le-am pus în portbagajul mașinii albastre. Am încuiat ferestrele și ușile și împreună cu motanul nostru ne-am urcat în mașină fără să privim înapoi.

No. 1 POLICE HOUSE povestire publicată în *THE UNEXPLAINED*, Forward Press, New Fiction, Peterborough UK 2004

CASA DE LA NUMĂRUL 1 povestire publicată în Revista *ARDEALUL LITERAR* nr.3/ 2004 Deva RO 2004

CASA DE LA NUMĂRUL 1 povestire publicată în Revista *ARMONII CULTURALE* Adjud 25-11-2011

Casa din deal

Jackie cârmui mașina cu iuțime. La deal. Anvelopele se împotriviră. Apoi tăcură. Glod imprimat deodată pe parbriz. Vedea numai fragmente de copaci zdrobiți. Dincolo de ceața groasă... fantome de stejari seculari. În jurul casei se contura o centură de castitate formată din tufe de mure.

Jackie coborî geamul. Guițături insistente, complimentate de-o aromă înțepătoare de gunoi de grajd de bună calitate. Jackie coborî din mașină. Primul pas îi încleie fusta cu noroi. O lampă din fier forjat fără bec călărea deasupra ușii de la intrare. Jackie apucă geanta din cânepă. Mâna-i cercetă involuntar conținutul: portmoneul, calculatorul de buzunar, trusa de machiaj, scrisoarea avocatului, telefonul mobil și două portchei. Extrase portcheiul mai mic. Făcu câțiva pași către verdele intens al intrării cu inel din alamă coclită cu trei șopârle plasat deasupra părții din mijloc a ușii.

- *Se cojește vopseaua...* Fiica ei Bobby strigă de pe bancheta din spatele mașinii, bătând ritmic cu picioarele bancheta din față.

Jackie respiră adânc. *Acum e acum!* Fluturi zăpăciți reverberau ecouri printr-însa. Jackie puse cheia în ușă și apăsă pe mânerul din alamă. O grămadă de ziare, reclame șifonate și plicuri maronii cu scrisori oficiale o împiedică să intre.

- *Au... au... Bobby, Bobby, vino aici... Au!*

- *Ce-ai pățit?* Întrebă copila care se mutase acum în scaunul șoferului.

Jackie se regăsi cu un picior întins și cu celălalt sub dânsa. Încercă să se echilibreze. Rotula de la piciorul drept era acum umflată. Dar Jackie fusese la Străjerie și putea face față...

- *Sunt aici!* Și Bobby încadră ușa de la intrare.

- *Ce ți s-a întâmplat?* Se interesă copila cu o urmă de bunăvoință.

- *E poșta! Nu-i nimic! Hai înăuntru!* Răspunse Jackie încercând să-și controleze durerea.

Pășiră în holul înalt cu lucarnă și cu podeaua din dale de piatră. O oglindă din pin japonez ce-și pierduse argintul prezenta în partea de sus o pasăre exotică. În hol se aflau patru uși din stejar... niciuna deschisă.

- *Nu-i așa că-i măreț? Hai să vedem înăuntru!* Și Jackie întrerupse nemișcarea clădirii.

Bobby făcu o piruetă și deschise ușa cea mai de aproape. Țâțanile se mișcă tăcute. Tăieturi de lumină răneau dușumeaua. Jackie păși către obloanele interioare și le distanță ca pe niște aripi de pasăre gata de zbor. Un șemineu, care părea să reproducă impresii distante de ger proaspăt, se afla lângă o casă de păpuși cu două caturi, terminată cu o sfârlează de vânt în forma unui cocoș din fier forjat. Bobby îngenunche.

- *Nu-i nimic înăuntru și miroase a lumânări!* afirmă Bobby.

- *Nu miroș nimic* și mamă-sa se apucă să inspecteze fiecare colțișor al încăperii.

- *Nu văd nicio lumânare* și Bobby privi încurcată. *Mamă, uite!*

Jackie se apropie de biroul din mahon.

- *Arată ca un rinichi* constată Bobby.

- *Ce-i asta?* Și atinse o cutie cu capac pe care era lipită o ilustrație cu baloane multicolore ce păreau ofilite. Corpul extins al unui Hopa-Mitică ruginit țâșni colic din ascunziș. Jackie-și văzu fiica încremenind deodată. Ca-ntr-o peliculă mută, Bobby deschise gura asemenea unui crap în așteptarea grăunțelor.

- *Nu-ți fie teamă scumpo, e numai o jucărie!* Și Jackie își apucă fiica de mână.

Încăperea următoare era de două ori mai mare, cu obloane interioare închise. Bobby alergă să le deschidă. Frigul emana din dalele de piatră și șemineul reverbera sunete îndepărtate de gheață zdrobită.

- *Mamă, auzi?*

- *Ce, scumpo?*

- *Pași pe gheață dis-de-dimineață.*

- *Nu-i posibil! E miezul verii, scumpo!*

De-a lungul a doi pereți se întindeau biblioteci din lemn exotic pline până la saturație cu volume groase legate în piele.

Flori de iasomie proaspăt culese erau împrăștiate peste polița șemineului sculptat în piatră.

- *Mamă, uite?* Și Bobby se-nghesui în mamă-sa.

- *Ce-i, scumpo?* Jackie intersectă privirea fetei.

- *Cine-a pus florile acolo?* Îi șopti Bobby la ureche.

Jackie replică cu o grimasă:

- *Ce flori? Nu văd nicio floare, scumpo!*

Bobby deschise gura să-i replice, dar vocea i se opri în gât.

- *Privește dulapul galez! Întotdeauna mi-am dorit unul la fel.* Jackie se entuziasmă la intrarea spre bucătărie.

Printre stânci și trestii, o știucă frumoasă, închisă într-o cutie etanșă din sticlă convexă, ținea în dinți o plevușcă.

- *Oare plita Aga funcționează? Va trebui să scoatem barele de la ferestre!* Spuse Jackie dintr-o răsuflare arătând spre ferestrele gotice. Se întoarse către fiică-sa care stătea în picioare ca paralizată cu gura semi-căscată și cu privirea îndreptată spre dulapul galez.

- *Ei, ce-i cu tine, scumpo?*

O boare rece mătură fața lui Jackie când deschise ușa camării, o închisoare cu o fereastră minusculă acoperită cu meșă din sârmă. Pe pereți, o acumulare de polițe din gresie întemnițau temperaturi arctice.

Nicio răsuflare nu deranja răcoarea tânguitoare a încăperii următoare. Odată obloanele eliberate, tufe multicolore

priviră spre Jackie și Bobby din grădina abandonată. Deasupra șemineului, portretul în mărime naturală al unui adolescent îmbrăcat în albastru și încălțat cu teniși privea printr-o fereastră deschisă spre o grădină imaginară.

- *Mă urmărește cu ochii! Nu-mi place, mamă.* Murmură Bobby.

- *Fleacuri, scumpo!* Se încruntă mamă-sa.

- *Vai! Țipă* Bobby neatentă, izbindu-se de un fotoliu.

- *Fii atentă, scumpo!* Și Jackie strânse mâna lui Bobby.

- *Hai să mergem sus la etaj. Nu-i așa că-i măreț?* Spuse Jackie.

Sub pașii lor nerăbdători, praful se ridică din lemnul scării din stejar. Pe casa scărilor, mama și fiica se simțiră intimidată de lambriurile până la tavan. La etaj, se porniră să investigheze cele patru dormitoare. Deschiseră cu forța obloanele interioare înțepenite. Câte un pat cu baldachin și draperii din damasc se afla în mijlocul fiecărui dormitor. Arcuri înțepau cu îndrăzneală părul de cal, pânza din cânepă și damasc imprimat.

- *Paturile... n-ar trebui să fie lângă perete? Puse așa, sufocă dormitorul! Le vom muta când ne instalăm!* Remarcă Jackie cu blândețe.

- *Uite-te acolo la leagăn! Vai! Se balansează!* Și vocea lui Bobby se auzi ascuțită.

- *Fără zgomot!* Observă copila.

- *Poate l-ai atins, scumpo! Fără să-ți dai seama!* Spuse Jackie absentă.

- *Nu l-am atins, doar știi, m-ai văzut!* Bobby replică vehement.

- *Nu-s covoare ... dar ... dușumelele nu scârțâie!* Remarcă mama ei.

- *Și nu văd radiatoare! O să-nghețăm la iarnă!* Bobby strâmbă din nas.

- *Poate că este încălzire sub dușumele.* Replică mamă-sa.

- *Ai observat vreun boiler, Bobby?*

- *Până acum, nu!* Răspunse Bobby cu ochii înadins în-

crucișăți.

- *Apa nu curge la robinete. Sunt oare conectate la rețeaua de apă?*

- *Nu-mi place aici! Vreau acasă, acum! Imediat!* Bobby făcu o grimasă și se puse pe smiorcăit.

- *E arctic! ... Flori proaspăt culese!... Oare ce-o mai fii și asta? Ei, lasă, Bobby, nu te-ngrijora! Trebuie să existe o explicație plauzibilă la toate astea. Uite ce priveliște avem de sus! Nu-i grozav?*

Din tăcerea de pe casa scărilor, zăriră siluete ce-și scoteau mașinile din garaje și gara care se înălța ca un creion ascuțit, cu corpuri de clădire din cărămidă roșie și feronerie în stil victorian. Mama și fiica văzură conturul unui tren care se apropia anevoios de peronul principal al gării. Jackie și Bobby își simțeau inima galopând fără sunet în dimineață.

- *Chiar a locuit bunica aici? De-adevăratelea?*

- *Se pare că da! Așa a confirmat avocatul!* Veni răspunsul lui Jackie.

S-au mutat la câteva zile după Solstițiul de vară, Jackie, Bobby, motanul tărcat cu blana argintie și ceasul cu cuc pe care tatăl lui Jackie îl achiziționase într-un moment de nerăbdare, în timpul unei excursii în Munții Pădurea Neagră. De-a lungul anilor fusese suport felicitărilor de Crăciun și de aniversare. Arătase timpul cu conștiinciozitate timp de o săptămână și, în ciuda tuturor eforturilor făcute de ceasornicarul local, se încuiase-n tăcere.

Nu au adus covoare pentru dalele de la parter sau draperii pentru ferestrele cu obloane interioare.

La câteva zile după ce s-au mutat, o firmă specializată în mutări aduse corpul greoi al unui pian de concert meșterit de Ernst Kaps pentru budoarele supradimensionate ale conacelor aristocraților de demult. Rulară cu dibăcie tapiseria Aubusson decolorată, cu doua figuri centrale care semă-

nau vag cu nefericita Marie Antoinette și Louis XVI. Jackie o moștenise de la o mătușă și tapițeria generase în familie întrebări despre proveniență. Jackie și Bobby o agățară în salon în fața pianului de concert.

Luna peria cerul și Jackie se foia în patul cu baldachin. În visul ei noaptea era înghețată. În mijlocul nopții își simți pieptul presat de niște greutate enorme. Se luptă să înlăture ceea ce simțea, dar fără rezultat. Sări din visul ei și se forță, cu inima bătând în galopul unei iepe, să aprindă lumina. Fu învăluită imediat în tăcere; durerea dispăru și inima ei își reluă ritmul normal.

Raze de lumină săgetau cu îndrăzneală întunericul când Jackie sări din patul ei cu baldachin cu urne decorative și reliefuri cu flori de laur. Patul era acum în mijlocul dormitorului. Simțea pași grei pe piept. Subsuorile ei se puseră pe plâns. Inima i-o luă la sănătoasa. Jackie deschise gura. Era împietrită.

Jackie sări de sub plapumă și alergă în iatacul fiicei sale. Pielea-i era de găină și-i era groază să se uite peste umăr. *Calmează-te* își spuse, urmat de *Sunt sigură că trebuie să existe o explicație plauzibilă.*

Iatacul lui Bobby era acum acoperit cu munți de afișe în competiție cu movile de haine. Jackie intră și netezi plapuma ghemuită pe patul fiicei sale. Tremurând, sărută părul lui Bobby. *Rămânem aici sau o luam de la capăt?* O umbră străbătu fața lui Jackie, pe când evalua poziția nouă a patului cu baldachin ornat cu ananase sculptate. Gâtu-i era un deșert.

- *Bobby, trezește-te!* și Jackie încercă din nou să scuture piramida din mijlocul patului.

- *Trezește-te, ai examen azi!* și Jackie încercă din nou să-și trezească fiica.

- *Sst ... dă-mi pace,* răpăi vocea de sub plapumă.

- *Ai să-ntârzii!* O repezi mamă-sa.

- *Îs obosită!* Se filtrară cuvintele de sub plapumă.

- *Văd că iar ți-ai organizat odaia!* Și Jackie încercă să afle sens în grămada de haine.

- *Ce vrei să spui?* Vocea lui Bobby se auzi acrå ca o lămâie.

- *Ai mutat patul* spuse Jackie cu asprime.

- *Fii calmă! Am să văd despre ce-i vorba! N-ai grijă!* Dar Jackie nu mai era sigură pe sine.

- *Tu ești cea mereu îngrijorată!* Veni răspunsul repezit al lui Bobby.

- *Am visat că tăiam o pânză...* lătră Bobby.

- *O călătorie lungă, fără îndoială ...* spuse Jackie pierdută în gânduri.

- *Lungă cât Strada Mare de la Bacău ...* accentuă copila, un foc disecându-i șira spinării.

- *Înțeleg ce vrei să spui ...* și privirea lui Jackie deveni culoarea cenușii.

- *Tăiam pânza cu un foarfece de tuns lâna de oaie* țipă Bobby din cuibul ei.

Ca o Walkirie, Bobbie zbură din culcuș.

- *E înghețată* țipă copila, luptându-se cu dușul din baie. Înviorată, Bobby coborî în bucătărie și umblă prin rafturile dulapului galez.

- *Nu-ți uita rechizitele pentru examen!* Și Jackie-i culese un fir de praf de pe jacheta școlară.

Bobby își cercetă geanta din pânză de sac. Era ca și cum ar fi căutat un ac în carul cu fân.

- *Nu-mi găsesc stiloul! Nici calculatorul de buzunar! Cineva mi-a umblat prin lucruri!* Țipă strident, întorcându-se acuzator spre mamă-sa.

- *Le-ai uitat pe biroul din dormitorul tău!* Și ochii lui Jackie se înălțară spre ceruri.

Bobby strivi cu picioarele treptele scării, câte două odată, dădu buzna în iatacul ei de explorație adâncă și periculoasă.

Se uită la patul ei cu baldachin și încremeni.

- *Mamă! Mamă! Țipă. Patul s-a mișcat!*

- *Fii calmă! Las' că vin imediat! N-avea grijă!* Pronunță mamă-sa albă la față.

- *Tu ești cea care-i mereu îngrijorată!* O harponă Bobby.

- *Haide! Grăbește-te!* O auzi pe mamă-sa de la capătul scărilor.

În pofida tuturor așteptărilor, geanta lui Bobby ședea calmă pe biroul ei. Calculatorul de buzunar, portmoneul cu banii, cardul bancar, telefonul mobil, toate nimicurile ei erau ca un scrob cu smântână. Le smulse și le-ngrămădi în geanta din pânză de sac.

- *Fii atentă cum citești fiecare întrebare!* Îi aminti mamă-sa din antreu.

- *Taci! Taci! Taci! Știu perfect ce am de făcut!*

- *Fii cu ochii pe lucrurile tale* și Jackie atinse vârful nasului lui Bobby ca să-i aducă noroc, un vechi obicei în familia lor.

- *Ai grijă să cobori la stația școlii!* Adaugă mamă-sa.

- *Taci! Taci! Taci! Știu perfect ce am de făcut!* Bobby explodează în combustie verbală.

- *Dragă, ești perfectă, dar... nu te culca pe lauri* și Jackie, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, flutură cu mâna dreaptă în direcția drumeagului.

Jackie închise ușa de la intrare și se forță sus pe scări către sala de baie. Se apucă să curețe cada din email albastru modelată cu berze. Merse în dormitorul lui Bobby ca să ordoneze grămada de haine în odihnă pe dușumea. Patul cu baldachin era acum lipit de peretele opus ușii. De la parter, se auzeau game firave încercate la pianul de concert. Jackie simți în spate o răsuflare de gheață. Se întoarse involuntar. Privi intens ușa închisă. Perii de pe brațul lui Jackie făceau acum poziție de drepti, soldățește. Lăsă să-i cadă cârpa din mână și smulse clanța de la ușa închisă.

Merse în dormitorul ei. Aruncă o privire spre patul cu baldachin și îngheță. Patul stătea tăcut lângă peretele opus ușii. Game și arpegii stângace schelălăiau din direcția camerei de zi. O respirație de gheață îi peria gâtul păros. Se în-

toarse să privească ușa din stejar acum închisă etanș.

Jackie cercetă fiecare odaie, în spatele fiecărei uși și înăuntrul camării cu polițele din piatră. Află ferestrele dormitoarelor conturate de gheață. Evită salonul, de unde veneau game și arpegii miorlăite. Își apucă jacheta din lână cu degete tremurânde

Alergă ca o săgeată spre telefonul așezat între scara din stejar și ușa de la intrare. Ridică receptorul. N-avea ton. Răsuflarea-i ieși din trup. Jackie înșfăcă geanta din pânza de sac și deschise ușa de la intrare în viteză. Pășii în afară. Fu lovită de căldura flamandă. Văzu cum corbi își luau zborul din câmpurile cu orz și câteva umbre care se târau pe conturul cenușiu al gării.

Picioarele lui Jackie înghițiră drumeagul îngust ce ducea la vale. Simți un tremur înghețat de-a lungul șirei spinării. Copacii din arboretum urcau la deal. Jackie alerga la vale, cu praful în pleoape. Crăci noduroase păreau agățate în norii de plumb. Căldura picura foc.

Jackie ținti la vale.

- *Doamnă... vă simțiți bine?* O întrebă un individ în uniforma poliției locale care se lupta să controleze doi câini alsacieni maturi, care lătrau ca nebuni. Încerca să-i scoată dintr-o camionetă parcată în fața clădirii poliției locale amplasată la piciorul dealului și păzită de două jardiniere din fier forjat, cu mușcate printre mușchi și ferigi.

- *Doamnă, ce se-ntâmplă? Pot să vă ajut?*

Jackie nu-i răspunse.

- *Doamnă, nu vă simțiți bine?* O întrebă individul cu mâinile ocupate de câinii furioși.

- *Ajutați-mă, vă implor!* Îi ceru cu răsuflarea-ntretăiată.

- *Doamnă, cu ce vă pot ajuta?* Îi galopară vorbele.

- *Ajutați-mă, va rog!* Pronunță Jackie torturată.

- *Sigur, sigur, Doamnă!* Și o conduse pe Jackie înăuntru.

O conduse la bancheta din lemn din fața *Recepției*. Jackie se așază împietrită, cu fața de culoarea varului.

- *Sergentul e la birou?* Își întrebă colegul de la *Recepție*.

- *A fost reținut de un caz!* Veni imediat răspunsul.

- *A cerut să inspecteze câinii. Mă voi ocupa de problema doamnei mai întâi.* Spuse și se întoarse către Jackie.

- *Cu ce vă pot ajuta, Doamnă?* Pronunță cu ton egal.

- *Nu știu ce se petrece! ... Ceva nu-i în regulă ... la mine în casă ... casa din deal ...* Jackie își auzi cuvintele fugărite în timp ce inima-i bătea ca un ceasornic.

- *Am crezut că fusese părăsită de ani de zile mormăi polițistul către sine.*

- *Vă implor, vă rog frumos să aduceți câinii!* Continuă Jackie emoționată.

- *Desigur, desigur, Doamnă!* Îi replică omul cu vocea liniștită.

Jackie se ridică în picioare cât era de lungă și ieși grăbită din clădire. Luat prin surprindere, polițistul alergă după dânsa. În dreptul furgonetei trase cu nădejde de curelele câinilor care se-mpotriveau din răsputeri. Îi trase în direcția drumeagului care mergea la deal cu Jackie din urmă. La jumătatea urcușului, în partea unde începeau coniferele arboretum-ului, câinii începură să urle. Cu cât mânuitorul lor încerca să-i tragă în susul dealului, cu atât se opuneau cu furie și încercau să-și roadă lesele.

- *Ce-i cu ei? Ce se întâmplă?* Întrebă Jackie, sudoarea curgându-i șiroaie la tâmpile.

Deodată, câinii tăcură ca morți. Polițistul se opri ca lovit de tăcere. Jackie îngheță, cu dinții clănțănind involuntar.

- *Nu pot să-i trag mai departe șopti omul întorcându-se spre Jackie.*

- *Vă rog să controlați casa!* Jackie murmură tremurând din tot trupul ei generos.

- *Doamnă, mai întâi trebuie să duc acești câini înapoi! După aceea voi cerceta casa Dumneavoastră.* Jackie de abia îl putea auzi.

- *Mă urmați sau mă așteptați aici?* Vocea lui suna extrasă. Câinii-l trăgeau în josul drumeagului. Nori de corbi decolau de pe ramurile stejarilor sufocați de iederă și vâsc. Corbii planau din ce în ce mai jos.

Jackie, polițistul și cei doi câini alsacieni accelerară pe drumeagul îngust.

- *De ce nu-i lăsați în clădire la Recepție?* Îl întrebă Jackie preocupată de spinii tufelor de mure ce atârnavă în boltă deasupra drumeagului.

- *Vedeți cât de agitați devin? Urlă și trag când se apropie de clădirea poliției.*

- *Ce are clădirea?* Se interesă Jackie privind fix în direcția construcției, care se întrezărea printre tufe de mure.

- *Să știți că asta-i numai din auzite. În timpurile Reginei Victoria, bunul Dumnezeu s-o odihnească, această clădire a fost azilul săracilor din orașul nostru.* Jackie-l privi intens.

- *Se spune că ar fi păcătoșii de la azilul săracilor care au locuit în clădire ... înainte de a fi fost transformată în sediul poliției locale,* replică polițistul trăgând cu forța de lesa câinilor.

- *Oamenii au locuit în condiții teribile acolo... au și murit acolo... Se spune că, trebuind să facă economii, epitropii azilului săracilor, al căror reprezentant a locuit în casa din deal, obișnuiau să ordone ca morții să fie îngropați în pământ neconsacrat. Istoricul nostru local mi-a spus că aceste cadavre erau transportate noaptea și îngropate printre rădăcinile copacilor din arboretum, deși nu se știe precis unde anume fuseseră puși ...* spuse polițistul în timp ce se lupta să țină din scurt câinii.

Omul dădu afirmativ din cap și continuă s-o informeze.

- *Înțelegeți cum stau lucrurile aici. Adevărat este că sergentul nostru, bunul Dumnezeu să-i dea sănătate și viață lungă, a cerut, așa deodată, transferul vara trecută... Noi, de la sediul poliției locale, am rămas gură-cască. Mai ales că suntem colegi de mulți ani, ca o familie adevărată...*

mereu îmbinăm munca cu micile bucurii ale vieții ... Împreună la lucru ... împreună la aniversari și zile de naștere... împreună la picnicuri și grătare ... la mici chefuri și voie-bună! ... Sergentul nostru s-a transferat așa deodată... după o noapte de gardă. Fusesse de serviciu toată noaptea de unul singur ...

Jackie își acoperi gura cu mâna.

- Dacă-mi amintesc bine, continuă el, fusese o furtună grozavă, cum vezi numai pe ecrane... zdrăngăneau ferestrele clădirii poliției ca sub pașii unei cohorte de soldați. Obloanele interioare s-au desprins parțial din bala-male, nimeni nu știe cum! Zgomote curioase au ajuns la urechile lui ... se propagau din direcția vechilor celule victoriene de la subsol, ultima oară folosite în Războiul cel Mare, pentru a închide protestatarii de conștiință. Sergentul nostru, bunul Dumnezeu să-l țină sănătos, a coborât la subsol și a găsit toate ușile celulelor larg deschise... trântindu-se și văitându-se în curentul puternic din coridor. Pot să vă jur că fuseseră controlate minuțios și încuiate cu cheia după ultima inspecție din anul acela!

Acum niciunul din noi nu coboară în celulele de la subsol. De atunci ... organizarea a trebuit să se modifice aici ... avem grupe de polițiști de serviciu pe noapte...

Jackie-l măsură uluită.

- Vedeți, am moștenit recent casa din deal ... de la mama. Nu înțeleg ce se petrece înăuntru! Și Jackie-și frecă nasul până când acesta deveni roșu ca un gogoșar de murat.

- Doamnă, din câte știu, nimeni nu a locuit aici în ultimii treizeci de ani, de când lucrez la poliția locală. Pronunță cuvintele cu siguranță, un zâmbet mândru întipăririndu-i-se pe față.

Ajunși la poala dealului, polițistul legă lesele câinilor de stâlpii pentru biciclete și o luă din nou în susul drumeagului încâlcit în tufe de mure, urmat la câțiva pași de Jackie. Tăcerea găurea lumina plumburie care se filtra cu efort printre tufe.

Drumeagul se topea în întunecimea vegetației. Zgomotul vehiculelor din vale murise. Cerul, de un indigo intens spânzurat deasupra arboretum-ului, se lupta să pătrundă printre spațiile tufelor de mure. Copacii așteptau parcă să fie înghițiți de ochiul furtunii.

În dreptul casei, Jackie stătu câteva momente confuză pentru că nu putea afla ușa de la intrare acum sufocată în iedera otrăvitoare. Stângace, reuși să întoarcă cheia în broască. Pași în coridorul de la intrare urmată de polițist. Fâșii înguste de lumină decupau întunericul. Coridorul era rece ca un frigider. Miroso de lumânări aprinse îmbâcsea spațiul.

Cu bastonul într-o mână și cu lanterna în cealaltă mână, polițistul se puse să cerceteze începând din salon. O ramă barocă goală umplea acum spațiul dintre șemineu și plafon. Îngrijorată, Jackie își încreți fruntea. De deasupra pași înfundați rupeau tăcerea casei.

- *Unde-i?* Jackie întrebă cu privirea fixată pe ramă.

- *La ce vă referiți, Doamnă?* Întrebă polițistul.

- *Figura din tablou ... adolescentul... îmbrăcat în albastru ... și încălțat cu teniși ...* spuse Jackie profund tulburată.

- *Sigur, sigur, nu vă tulburați! Să vedem ce se petrece la etaj?* Spuse polițistul înțelegător.

Jackie fu trecută de un fior când își auzi pașii pe treptele din stejar.

Controlară fiecare dormitor cu minuțiozitate, unde fiecare pat cu baldachin se afla înțepenit în mijlocul încăperii.

Din pod, pași înfundați zguduiau tăcerea casei. Polițistul, îngrijorarea citindu-i-se pe fața bărboasă, stivui niște cărți într-o movilă ca să ajungă la trapa de la pod și să o poată deschide cu bastonul. Sări deoparte scăpând ca prin minune de a fi lovit de o scară pliantă brusc desfășurată. Urcă treptele, urmat de Jackie care se uita mereu peste umăr.

Polițistul aprinse lanterna. Podul apăru spartan cu

excepția unui cufăr de zestre în mijloc. O pânză groasă de păianjen legăna capacul cufărului. La mijloc se afla un păianjen umflat, cu dungi portocalii, care transforma în fantomă un păianjen asemănător ca mărime.

Jackie oftă ca pierdută când polițistul deschise capacul cu bastonul.

- *Doamnă, repede... priviți aici!* o strigă pe Jackie.

Înăuntru se odihnea un schelet îmbrăcat în albastru imaculat și încălțat cu teniși. Flori de iasomie proaspăt culese dormeau în dreptul inimii.

- *Trebuie să raportezi imediat.* Spuse și încercă să vorbească în telefonul mobil.

- *Nu am semnal.* Continuă polițistul. Jackie coborî scările în fugă, urmată în viteză de polițist. Polițistul închise trapa. O bufnitură se făcu auzită din pod.

Din pod, pași cadențați săgetau acum tăcerea.

O pălărie ca din plumb trasa umbre adânci pe podele. Afară, corbii se odihneau sătui pe crăcile copacilor din arboretum. Un miros de guano săpa în nările lui Jackie.

Ținându-și geanta din pânza de sac strâns la piept, Jackie apucă mâneca polițistului, si-l împinse în mașina ei care se afla parcată în fața casei. Vehiculul înghiți pietrișul și acceleră pe drumeag la vale. Prundișul tăie în anvelopele mașinii. Corbii decolară în grupuri.

Jackie viră scurt. Tot la vale. Anvelopele nu mai obiectau. Apoi, scrâșniră urgent. Amprente de noroi se imprimară pe parbriz. Jackie vedea numai fragmente de copaci biciuiți. Stejari ascunși în ceața groasă. O centură de castitate din tufe de mure înghițită de ceață.

THE HOUSE ON THE HILL povestire publicată în *THE COOL OF THE DAY* United Press Ltd. London UK 2010

THE HOUSE ON THE HILL povestire publicată în *READ BETWEEN THE LINES*, Forward Press, New Fiction, Peterborough UK 2010

FRAGMENTE publicate în Revista *OGLINDA LITERARĂ*

Focșani RO nr. 97/ ianuarie 2010

CASA DIN DEAL povestire publicată în *zodii în cumpănă*
Oradea RO nr. 2/2010

Maman la telefon

Duduia Iulia se așează pe scaunul din sufrageria din apartamentul ei de două camere, baie, bucătărie, două antreuri și balcon închis, unde Colonelul(r) creștea un număr de cactuși și trandafiri chinezești în ghivece.

În fiecare dimineață, Duduia Iulia, de profesie ex-farmacistă, pensionară și avansată la gospodină de lux, vorbea la telefon cu fiică-sa, Maruca cu soț, doi copii, motan vărgat în vizită din vecini și vilă.

Duduia Iulia savura conversațiile de lungă durată, gata oricând să dea sfaturi constructive și să ia hotărâri prețioase despre orice și oricine din familia imediată.

Eu așa procedez! Tata m-a învățat așa bine! Le spunea la toți dintr-o răsuflare. Sau:

Trebuie să faci așa neapărat! Nu mai sta pe gânduri! Sau, îi hotăra Colonelului(r):

Nu mai sta pe gânduri, curăță zarzavaturile imediat! Apoi, trebuie să mergi la cumpărături cât se poate de repede! Să nu se închidă! Dacă Colonelul(r) protesta cu vocea scăzută, Duduia Iulia-i replica imediat:

Nu te mai gândi atâta, execută ordinul ca la armată!

Colonelul(r) luase obiceiul, în vremea din urmă, să plece la cumpărături și să se oprească cu fiecare cunoscut pentru o conversație extinsă. I se dusesse vestea de cât de politicos și atent se purta cu oricine. Cei care-l cunoșteau bine, îi puneau comportarea pe educația primită la liceul militar internat, unde mersese de la vârsta de nouă ani și pe rigorile academiei militare pe care o absolvise cu *magna cum laude*.

De dimineață, Duduia Iulia, a cărei răbdare era de scurtă durată, îi făcuse câteva liste separate și-l trimisese de câteva ori pe la diverse magazine specializate.

- Alo, Maruca? Uite, eu sunt. Ce faci?

- Bună dimineața, maman! Mă ocupam cu gospodăria.

- Ascultă și nu mă întrerupe cum ai obiceiul! O porni repede și cu multă convingere:

- Uite, fac ordine în camera ta - Maruca nu mai locuise acolo de treizeci de ani - și-n biroul de stejar am găsit scrisorile americanului. Să ți le trimită Constantin cu poșta?

Maruca ezita la celălalt capăt al liniei telefonice.

- Nu le vreau! Aruncă-le, te rog! Dar mai întâi, rupe-le-n bucățele, te rog! Ca să nu mai citească și alții! Continuă Maruca, cu ezitare în voce. Ce mai pot face cu ele acum?

- Vezi? Iar mă întrerupi! Vecinul de jos, de la scara cealaltă a pus să taie plopul de la intrare! Constantin este dezolat! Ce oameni răi! Acolo-și făcuseră ciorile aeroport!

Din când în când, Maruca intervenea cu un *Da* repetat. Asculta cu jumate de ureche la monologul mamei sale, la fel cum tatăl ei, Colonelul(r) asculta la căști muzică clasică în timp ce Duduia Iulia îl dăscălea referitor la activități de rutină sau îl cicălea referitor la vreun articol pe care-l cumpărase și care nu corespundea la standardul ei.

- Vremea-i de vis! Nu te mai țin că ai multe de rezolvat! Te-mbrățișez și-o zi bună! Îi ură Duduia Iulia și închise receptorul fără să mai aștepte răspunsul Marucăi.

Maruca se apropie de fereastra deschisă. Stropi grei de ploaie îi atinseră șiroaie obrazii, apoi gâtul. Degetele Marucăi pipăiră udeala și gâtul, pe care-l simțea înăuntru uscat ca deșertul. Printre stropi, încercă să zărească chipuri din strada bunicilor unde locuise zece ani, în aceeași casă cu fațadă italiană și scară grandioasă. Oameni și case-i apăreau ca-ntr-un desen de Lowry, doar siluete și linii.

Tempus fugit! Își spuse și se grăbi în bucătărie. Își pregăti o cafea cu gesturi precise.

Își aminti vara aceea. Oamenii străzii Casele Naționale

arătau iritați, ca niște câini jigăriți. Așteptau mereu să treacă ziua cu siesta impusă în spatele ferestrelor acoperite cu hârtie albastră cumpărată de la librăria din fața gării, ca să poată să se apuce de treburi urgente prin grădinile care se cereau plivite, prășite și udate.

Maruca se văzu în poartă la Coca. Era gata-gata să o deschidă când îl observă pe Costel, fiul vecinilor bunicilor ei din Strada Casele Naționale de la numărul 10, care era student și translator la OJT pentru limba engleză. Mic de statură și cu fața ciuruită de coșuri, era însoțit de un tânăr prelung, cu păr și ten ca o mămăligă pripită. Costel părea să comunice prin gesturi cu însoțitorul său.

Maruca-și încordă memoria. Putea oare să fie nepotul bătrânei de la capătul străzii, partea cu numerele mari? Toată strada știa că există, dar nu-o văzuseră decât pe bătrâna excentrică - chiar într-o stradă așa tolerantă cum era Casele Naționale. Bătrâna-și comandase sicriu din stejar de la Călugăra, unde se poate ajunge traversând fie calea ferată, fie pasarela sau liniile și Cartierul CFR. Mergi o bucată bună printre lanuri cu păpușoi. Sicriul din lemn de la Călugăra și crucea cioplită din piatră adusă de la Oituz erau depozitate pe trotuarul de lângă casa nu demult construită, singura din stradă lăsată fără tencuială și fără gard. În Planul de Sistemizare se preconiza ca, alături de alte case de pe stradă, să fie demolată, pentru a face loc la câteva blocuri proprietate personală pentru tovarăși. Pentru ca orașul să se dezvolte pe verticală! Cel puțin așa spunea de la tribună *Cel mai iubit dintre tovarăși*. Proprietarii decisese că un gard nu mai avea sens în prezentul climat de *transformare deplină a societății*.

- *Ce faci?* I se adresă Costel ajuns acum în preajma porții. Surprinsă, Maruca, care nu vorbise niciodată cu el, dădu din cap și din umeri. Adică nimic!

- *Bine!*

- *Ăsta-i Gary! E din Detroit!* Semnală Costel fără cuvinte,

gesticulând din mâini, în timp ce-și mișca capul și ochii în sensul acelor de ceasornic.

Maruca habar n-avea de engleză, dar urma să ia lecții din septembrie cu Doamna Profesoară Silvia Ghervescu, fostă directoare a liceului de fete din oraș - o somitate în domeniul lingvistic. Cu cele mai bune intenții fusese să o vadă și să stabilească prețul și-orarul.

Maruca răspunse plină de sine:

- *Bonjour! Parlez-vous français?* Gary cu părul ca mă-măliga proaspăt făcută, dădu din umeri neputincios.

- *La ei nu se fac limbi!* O informă Costel cu-n zâmbet cât Marea Neagră.

- *Explică-i!* Îi ordonă Maruca.

- *Nu prea pot! M-am transferat de la rusă la engleză anul acesta și de abia am început să învăț după „Învățați engleza fără profesor”.*

- *Elev? Student?* Insistă Maruca fără chef.

- *Student.* Răspunse băiatul înalt ca vrejurile de fasole din grădina Domnului Ion. Gary scoase un portofel din buzunarul pantalonilor burlan și de acolo un pașaport.

Maruca fu impresionată. Din spatele Cortinei de Fier nu mai văzuse un pașaport, mai ales unul american.

Maruca îl măsură din cap până-n picioare, chiar insistă cu privirea, mai mult decât era permis în codul bunelor maniere pisat zi de zi de Cucoana Elisa, care studiasse pe vremuri la Notre Dame din Iași.

Nu corespundea imaginii de la *Voice of America* și *Free Europe*, pe care Maruca le asculta cu religiozitate ca apoi să-și țină bine gura despre tot ce auzise. Nu arăta nici măcar ca în filmele cu cowboy pe care le viziona regulat la cinematograful de la gară, unde alternau cu filme sovietice de război sau franțuzești cu *capă și spadă*, gen *Misterele Parisului*.

Coca ieși din casă să vadă ce se petrece. Cu zâmbet suav, cu dinții și ochii, îi spuse lui Costel:

- *Ce faci? Țsta-i americanul care locuiește la tine?*

Maruca știa precis că nu era voie să inviți peste noapte în locuințe particulare cetățeni străini! Așa spunea legea! Știa de la unchiul ei, Profesorul universitar, care locuia la Timișoara și care era căsătorit cu o nemțoaică. Și dânsul știa ce știa!

- *Trecem pe aici! Să-l vedeți!* Îi răspunse Costel zâmbind.

- *Mie nu mi-a spus nimeni despre aceasta!* Spuse Maruca-nțepată, pironindu-și ochii spre Coca.

- *Înțelegi ce vorbește?* Întrebă Coca.

- *Nu tot! Dar ghicim amândoi. Mai cu gesturi! Știi cum este!*

- *Mergem acum în oraș.* Și Costel i se adresă lui Gary, care, nepricepând, dădu din umeri. *La centru!*

- *Sure, sure!* Veni prompt răspunsul.

- *Pa!* Spuse Costel.

- *Bye!* Spuse Gary. Și plecară pe dată.

Maruca îi privi intens pe cei doi în slalom prin strada înecată în praf. O pironi cu privirea pe Coca rămasă cu ochii pierduți.

- *Am treabă acasă.* Îi spuse Maruca și se-ndepărtă cu viteză de la poarta deschisă.

Acasă, Duduia Iulia dăduse o fugă de la farmacie.

- *Ce faci? Te-ai uitat prin cărțile pentru anul de studiu care urmează?* O întrebă mamă-sa în loc de urare.

- *Nu încă, dar poți, te rog, să-mi cumperi manualul „Învățați engleza fără profesor”? Poți, te rog, să vorbești cu Doamna Ghervescu să încep lecțiile din săptămâna aceasta? N-are rost să mai pierd vremea. Vacanța mare este prea lungă!*

Duduia Iulia o privi uluită, fiindcă Maruca avea obiceiul să citească numai romane stând tolănită pe acoperișul gudronat al magaziei Domnului Ion.

Se contura previziunea pe care însăși Maruca o făcuse verbal, fără să se gândească, în prezența colegei sale de bancă, pe când era în clasa a cincea *la Școala generală no. 5* de pe fosta Stradă I. V. Stalin, redenumită, în timpuri post-ceaușiste Strada Ioniță Sandu Sturdza:

- Când mă fac mare, plec în străinătate!

Maruca își puse ceașca în mașina de spălat vase, nedecisă ce să facă cu cele câteva scrisori așternute la trei rânduri pe câte o singură pagină.

- Mă mai gândesc până mâine... când o să vorbesc din nou cu maman la telefon!

MY MOTHER'S STREET povestire publicată în *LIFE'S SCRIBES DAWN*, Forward Press, New Fiction, Peterborough UK 2006

MAMAN LA TELEFON povestire publicată în Revista *ARMONII CULTURALE* Adjud RO 09-12-2011

Examenul Domnișoarei Jackie

Trenul spinteca drumul printre vârfurile cioplite în piatră ce alcătuiau Muntele cu Muzici. Cleme arteriale în stânci contorsionate. Ziua se lupta cu orizontul redus și gânduri bățătorite se furișau nepoftite în mintea rochiței tolănite în mijlocul locului dintr-unul din compartimentele de clasa a doua.

Revenea singură de la deschiderea testamentului unei stră-mătușe despre care nu știuse nimic. Stră-mătușa îi lăsase prin testament o casă imensă în stil Georgian. Tot ce știa despre clădire era din ceea ce aflase de la notarul în al cărui birou se prezentase înainte de prânz împreună cu doi veri gemeni.

Sperase într-o moștenire în bani. Tot socotea cât ar fi putut lua din vânzarea casei ... Naviga în ape periculoase ... Dacă totul era o eroare ...

Habar n-avusese despre această stră-mătușă! Nici una din rudele ei nu o cunoscuse sau nu o întâlnise vreodată!

Contururi de copaci galopau prin fața geamului de la tren, cultivând lumina înfiorată. Pământul plutea pălmuind-o cu umbre. La intervale scurte, vaci la păscut se năpusteau la vedere, devorând aerul. Dacă ar putea vinde casa... și-ar putea permite să cumpere un automobil, ce-i va da posibilitatea să capete o slujbă bine-plătită la oraș. Era obosită să tot culeagă firimituri. Întotdeauna își dorise lucruri frumoase, dar banii o ocoliseră până atunci ...

Prietenii și cunoscuții ei păreau să aibă întotdeauna bani și să se distreze. Visele ei rămâneau suspendate... Dacă stră-mătușă era o himeră!

Mersese să vadă casa încă o dată înainte de a lua trenul

la înapoiere. Urcușul era abrupt pentru că orășelul fusese construit pe panta unui deal. Casa se înălța singuratecă pe o culme de deal ca sticla prăjită. Conturul acoperișului invadea cerul pe măsură ce lumina se zvârcolea să moară. Iedera sălbatecă făcuse modele pe țiglele de pe acoperiș. Intemperii înfulecaseră din coșuri. O fereastră aflată sub acoperiș avea obloanele închise. Un cireș, ce-și legăna șoaptele, bloca o parte din priveliște.

Copaci saltimbanci devorau plumbul de deasupra și siluetele tufelor înspinate creau năluci în apele râului, care despărțea orașul provincial în doua părți inegale. Ambarcațiuni fără voce umpleau aerul într-o aromă de carne la grătar și pâine.

Jackie mersese până la streășina apei, unde lumini leșinate se nășteau de cealaltă parte a râului și unde sălciile își măsurau zveltețea în oglindă.

Ajunsesese la gară cu câteva minute înainte de plecarea trenului. Trenul porni cu precizie. Câștiga viteză și imagini ale casei în stil Georgian se întreceau în piruete în mintea ei precum nisipuri răscolite în timpul unei furtuni. De pe locul ei de la mijloc, din compartimentul de clasa a doua, iscodea...

Se vedea copilă cutreierând pe caniculă de-a lungul duneilor albastre formate ca niște forturi la scară redusă pe țărmul cu râuri foșnitoare. Se vedea sărind peste bușteni din lemn purtați de ape vârate printre șorțuri din frunze împrăștiate pe plaje înșirate de-a lungul Oceanului Pacific. Acolo era ea, o siluetă arcuită peste nisipuri, cu tăpile spălate de bucățile de lemn îngrămădite pe maluri. Gândurile-i erau un rollercoaster printre ridicăturile care se zăreau peste adunătura de lemne aduse de ape, arțari în maquis¹ zglobii pe țărm,

¹ maquis – vegetație de pe mal sau de pe dune lăsată de apele mării

abalone² abstracte pe nisipuri albastre, dreptunghiuri de găteje țesute și ibiși infiltrați care ciuguleau prin șorțul de frunze.

Printre instantanee, se văzu în ultimii ani la colegiu. Își aminti cât de plictisitoare i se păreau temele și mai ales examenele. Uite-o gata să iasă din casă. Apărea grăbită, cu mina acră. Examenul îi plana în gânduri. Cu privirea crucișă mama ei îi atrăsese atenția,

- Ai examen, concentrează-te și nu spune hop până n-ai sărit cum trebuie!

În fața casei, își aminti că-i trebuiau un stilou și geanta de mână cu telefonul mobil, calculatorul de buzunar, portofelul cu banii dăruți de bunica, Duduia Iulia în vara trecută, cardul bancar și alte fleacuri importante. Era ca și cum ar fi căutat un ac într-un car cu fân. Într-adevăr, nu avea habar unde-i putea fi geanta de mână în odaia ei de explorări profunde și periculoase.

Trenul îi legăna reveria. Simțea la fel cum trebuie să fi simțit mama ei atunci când o confrunta și încerca în zadar să extragă apă dintr-un bolovan. Se vedea cu claritate înaintea examenului care urma să aibă loc după pauza de dimineață. Uite-o acolo acasă, în sufrageria cu ceasul cu cuc cumpărat de tatăl ei într-un moment de nerăbdare într-o vacanță în Munții Pădurea Neagră. Stătea pe ultimul raft al bibliotecii burdușite cu volume de tot felul, multe în limbi de care n-avea habar. Arătase timpul cu acuratețe cam o săptămână, după care tăcuse pentru totdeauna.

Călătoria cu trenul o liniștea. Își aminti cum fusese cât pe-aci să izbucnească în plâns, când mama ei se întorsese spre ea și-i spusese cu vocea fluidă ca mierea,

- Fii bună și ține-ți firea!

În ciuda tuturor obstacolelor, geanta ei se odihnea calmă

² abalone – scoici foarte prețioase din apele mărilor calde

pe biroul de lucru. O înșfăcase pe când mama ei se întorsese ca un șurub spre ea și-i îndepărtase abil un fir de praf invizibil de pe T-shirt-ul cu mesaje.

Când Jackie fu gata să iasă pe ușa de la intrare, mama ei, știind-o distrată, îi ură succes și-o îndemnă să fie cu ochii pe lucrurile ei în drumul spre școală cu autobuzul, precum și să aibă grijă să coboare la stația din fața liceului.

Trenul îi răscolea amintirile. Uite-o în dimineața examenului. Mama ei o sfătuisese să aibă grijă să răspundă la toate întrebările examenului de la matematică și să fie cu ochii pe ceas. Își aminti ca și cum ar fi fost acolo, cum se întorsese și cum, în combustie spontană, explodase verbal:

- Taci din gură! Taci din gură! Taci din gură! Știu ce am de făcut!...

Parcă-și vedea mama - cu privea dezmiardătoare - îmbrăcată în negru din cap până-n picioare. Era sigură că mama ei spusese atunci,

- Scumpeteo, ești perfectă, dar nu te lăsa pe lauri!

Trenul fugărea conturul râului cu nepăsare. Jackie se vedea în banca ei din mijlocul holului de examen, cu mai multe supraveghetoare, dintre care una mai în vârstă căsca precum un automat defect, fără să pună mâna la gură.

Jackie trebuia să lucreze calcule complicate pe calculatorul din geanta de mână. Apăsă pe numerele respective, dar fără rezultat. Încercă din nou și neaflând răspuns ridică mâna să atragă atenția supraveghetoarei aflată strategic la două bănci depărtare. Căscând de-i trosneau fălcile ca brazii retezați în pădure, aceasta se prefăcu că nu o observă. Atunci Jackie făcu semne desperate cu mâna și o alta veni din partea opusă a holului.

- Domnișoară, calculatorul meu nu funcționează!

Aceasta privi instrumentul cu atenție.

- E un remote pentru televizor digital!

Trenul îi devora gândurile. Epuizată, Jackie adormi cu capul sprijinit pe umărul stâng.

MISS JACKIE'S EXAM povestire publicată în *AS THE STORY GOES*, Forward Press, New Fiction Collection, Peterborough UK 2007

EXAMENUL LUI JACKIE, povestire publicată în *AGORA LITERARA* Cluj-Napoca RO nr. 3/ martie 2009

MISS JACKIE'S EXAM povestire publicată în Revista *PRO-SAECULUM* Focșani RO nr. 3 -15 aprilie 2009

Problemele Marucăi

Maruca își inspectă umflătura mică și umflătura mare din partea din spate a gâtului, care, de mărimea unui bob de mazăre și respectiv a unei fasole, continuau să se lupte pentru spațiu pe măsură ce câștigau în volum. Maruca deschise dicționarul medical de familie ca să se informeze în detaliu, în timp ce aștepta încordată rezultatul analizei sângelui. Medicul de familie se arătase buimăcit atunci când Maruca vizitase clinica marțea trecută.

Medicul de familie repetase într-una: *Nu știu ce să spun ... Poate-i o infecție sau altceva... Trebuie neapărat să faci o analiză a sângelui și apoi trebuie să te văd din nou peste o săptămână. Nu anticip întârzierea rezultatelor ...*

Maruca ceru relații medicale în detaliu prin telefon. I se sugeră să viziteze urgent medicul de familie, care nu cunoștea cauza umflăturii mici și a umflăturii mari ștampilate pe partea din spate a gâtului ei.

Te refer urgent la un specialist de nas, gât și urechi de la spitalul universitar, i-a spus medicul de familie la a doua vizită.

Vom face analize suplimentare, i-a sugerat specialistul. Maruca se simțea ca și coardele chitarei electrice ale fiului ei, pe care acesta o cumpăraseră, din proprie inițiativă, de pe Internet de Moș Crăciun, și pe care practica cu amplificatorul la maxim.

Prima vizită la spitalul universitar fusese urmată de o a doua, când, în absența specialistului, un internist cu părul arici și cu chip agitat, îi spusese Marucăi: *Trebuie să mă consult cu unul din colegi ...* Și... o lăsase pe Maruca singură în sala de consultații... să se uite fix la tavan. Reveni în încăpere agitat, ca un logodnic înaintea primei întâlniri romantice. Nu-i comunică Marucăi rezultatul discuției și-i fixă o altă vizită la

specialist. Maruca reveni acasă zăpăcită și confuză. Nu știa ce să creadă. Maruca atinse umflătura mică și umflătura mare din partea din spate a gâtului. Stăteau cumiști, nemișcate acolo, ascunse în părul ei vopsit în nuanțe maronii.

În dimineața următoare, sunetul telefonului o luă prin surprindere.

- *Sunteți așteptată la spital după-amiază.*

- *Te rog să mă conduci la spital.* Maruca-i ceru soțului ei, punând tot răul înainte,.

Maruca se prezentă la recepție de una singură. O soră medicală o conduse în sala de consultație. Specialistul întârziase din cauza unei operații care durase mai mult decât era anticipat în tratatele medicale. Maruca spera că acesta-i va spune că era totul bine, că nu exista niciun motiv de îngrijorare. Maruca spera că specialistul va decide că intervenția chirurgicală nu era necesară.

Specialistul intră în sala de consultație. Era mult mai înalt decât păruse la prima vizită.

- *Luați loc pe fotoliul rotativ, vă rog.*

Specialistul păși în spatele Marucăi ca să-i examineze umflătura mică și umflătura mare din partea din spate a gâtului. Dădu la o parte părul ei cu firul gros și rebel și le atinse cu degete de pană.

- *Parcă s-au redus ca mărime.*

Mintea Marucăi devenise o negură întinsă ca o maree. Specialistul se retrase pe fotoliul lui rotativ. Își puse tăcut ochelarii de citit. Mută niște hârtii dintr-un loc în altul al biroului. Dintre hârtiile de pe birou, alege două și le plasează în fața Marucăi.

- *Trebuie să le citești și să le semnezi, te rog,* îi spuse cu vocea șoptită.

Ochii Marucăi erau fixați pe ochii lui ca luna, încercând să înțeleagă ce voia să spună.

- *Ce înseamnă asta, vă rog?... Ce încercați să-mi spuneți?*

- *Trebuie să extirp umflătura mare în următoarele două*

săptămâni. Secretara mea îți va trimite o scrisoare.

- Dar umflătura mică? Ce se va întâmpla cu umflătura mică? bolborosi Maruca.

- Nu-i necesar acum. Ai întrebări? continuă specialistul cu vocea egală.

Maruca era ca paralizată de groază. Încercă să citească și să înțeleagă semnificația cuvintelor de pe formular. Le măsură de câteva ori. Vedea paginile goale și, incapabilă să-și adune gândurile, semnă formularele. Specialistul o privi pe Maruca fără expresie și o întrebă cu blândețe:

- Te simți bine? Mai vrei să știi și alte detalii?

Maruca nu se putea gândi la nicio întrebare anume. Era amorțită de teamă. Nu-i răspunse. Se ridică și părăsi sala de consultație cu gâtul uscat. Pe coridor auzi o voce strigându-i numele, dar Maruca nu se opri să răspundă. Merse în viteză spre parcare cu plată unde o aștepta soțul. Porni mașina fără-un cuvânt. Ajunsă acasă, Maruca nu-și putu aminti niciun detaliu din traseul parcurs.

Maruca se îneca într-o stare sucită fără culoare. Emoțiile îi copleșeau spiritul ei alarmat. Gândul de a se întoarce la spital îi congela sângele în vine. Maruca atingea într-una umflătura mică și umflătura mare din partea din spate a gâtului. Erau acolo, încăpățânate, împingându-i părul sârmos, gata-gata s-o ia la sănătoasa.

Secretara specialistului o sună acasă ca să-i stabilească data operației. Maruca verifică ziua pe calendarul Grec-Ortodox atârnat cuminte pe ușa biroului ei. Data corespundea cu Sărbătoarea Înălțării Crucii - semn rău într-adevăr. Copleșită de panică, Maruca îi ceru alte detalii cu speranța unei păsuiri de ultim moment. Spera că specialistul se va răzgândi, că va abandona ideea operației, că va afla alte metode nechirurgicale prin care să-i trateze umflătura cea mare din partea din spate a gâtului.

De cealaltă parte a telefonului, Maruca auzi vocea egală a secretarei.

- Este decizia dumneavoastră, dacă vreți sau nu să fiți operată.

Maruca nu era în stare să hotărască. Nu avea cunoștințe medicale. Simțea că trebuie să evite operația cu orice preț. Se simțea fugărită de o vulpe imaginară într-un vis copleșit de ceață și vânt.

- Vă rugăm să sosiți la clinică la orele 16.00.

Și apoi o sună din nou.

- Vă rugăm să veniți mai devreme, la orele 14.00.

Maruca replică:

- Pe la 17.00 ar fi mai bine pentru mine.

Amână cât putu plecarea de acasă și sosi la spital pe la orele 18.00 trecute. Din coridor, văzu pacienți întinși pe pânză din in apretată; unii sorbeau din cești pline cu ceai; alții erau conectați la perfuzii, ace și drene. Fu condusă într-o rezervă de o persoană și lăsată acolo. Încăperea, ca o criptă, avea un pat mecanic cu tehnologie de ultimă oră, cu aripi de înger, ce putea fi ridicat și coborât ca un lift. Gâtul Marucăi deveni electric; nu știa dacă trebuia să se schimbe în cămașa de noapte sau să rămână în hainele în care venise la spital. Așteptă până la miezul nopții când o asistentă medicală veni cu dosarul cu detaliile operației. Îi ceru Marucăi să-și pună semnătura pe documentele din mapă. Maruca-i spuse că le semnase cu câteva zile înainte, dar că atunci nu putuse să se concentreze asupra detaliilor. Maruca luă hârtiile și începu să le citească cu atenție. Înțelese că specialistul ar fi trebuit să-i explice fiecare paragraf înainte de a-i cere semnătura. Maruca se învârti fără somn în patul de împrumut.

În dimineața următoare Maruca spera încă într-un miracol.

Specialistul veni cu internistul, cu mapa cu documente și cu un creion permanent. Într-o ultimă încercare de a evita operația, Maruca îi spuse specialistului că unele puncte de pe formular nu-i erau clare. Specialistul se încruntă din sferile cunoștințelor sale înalte, dar nu replică. Maruca

înota acum pentru draga ei viață și simțea că se-neacă:

- *Parcă nu mai simt umflătura. Cred că a dispărut.* Dinții ei emiteau un sunet de nisip crăntănit.

Cu răbdare nelimitată, specialistul își puse amprenta degetelor din nou pe partea din spate a gâtului Marucăi. Degete lungi ca fluturarea unei molii în noapte.

- *Într-adevăr nu le mai simt, dar voi continua cu investigația chirurgicală, ca să fiu prudent.* Spuse el cu o voce egală. Scrise apoi pe una din foile de hârtie ascunse în mapa la odihnă pe pervazul ferestrei.

- *Nu-mi sunt clare un număr de puncte de pe formular.* Maruca aruncă cuvintele din gâtul ei uscat într-o ultimă încercare de a îndepărta pericolul iminent.

Specialistul se încruntă din nou și citi fiecare propoziție din formular cu voce tare, semnând și contrasemnând fiecare punct la care Maruca refuzase să-și dea permisiunea.

Anestezistul își făcu apariția după ce specialistul părăsi rezerva cu internistul. Maruca se simțea ca Ann Boleyn în noaptea dinainte de execuția prin sabie.

- *Am presimțiri nefaste referitor la anestezia generală. Puteți să-mi faceți, vă rog, o anestezie locală?*

- *Procedura dumneavoastră necesită anestezie totală.*

Maruca se văzu punându-și hainele de oraș și luând-o la sănătoasa din spitalul. Se simțea fugărită ca o vulpe peste câmpuri, prin tufișuri, peste șanțuri cu apă.

O asistentă medicală veni să-i facă alte analize suplimentare și o ecografie. Maruca se simți tulburată și copleșită de fantoma aparatului de lângă dânsa. Totul părea normal. O altă asistentă medicală apăru cu cămașa chirurgicală. Maruca era ca un animal sălbatec închis într-o cușcă.

Doi însoțitori împinseră patul în care se afla Maruca. De-a lungul unor coridoare, peste podul de deasupra restaurantului spitalului. Se opriă în fața unui lift. În camera de anestezie,

Maruca fu așezată pe o masă lungă și neagră, în fața unui ceas de perete. Maruca fu înfălșată în instrumente din plastic. Anestezistul încercă să-i găsească o venă potrivită înainte de a o conecta la perfuzii, ace și drene. Asistentele lui încercară să-i distragă atenția Marucăi cu întrebări despre excursii. Maruca însă era mai alertă ca niciodată și nu se lăsa înșelată. Întrebările o loveau pe Maruca ca o ploaie de gheață și îngrijorarea ei începu să se prelingă ca o baltă cu petrol dintr-un petrolier eșuat după furtună. O teamă cețoasă și densă îi susținea podul fragil dintre veghe și somn.

Maruca privea plafonul divizat în pătrate egale. Modele pentru găurile de ventilație. Pereții albi erau o acumulare de dulapuri cu materiale chirurgicale. Când anestezistul reuși în cele din urmă să-i pătrundă vena cu acul îi ceru cu blândețe să gândească *gânduri fericite* și să respire lung și regulat într-o mască roză care-i acoperea gura întredeschisă...

O noapte fără vise copleși încăperea.

MARUKA'S BITS AND PIECES, povestire publicată în *TWISTING FATE*, Forward Press, New Fiction Collection, Peterborough UK 2008

PROBLEMELE MARUCĂI povestire publicată în Revista *PRO-SAECULUM* Focșani RO nr. 3 -15/ aprilie 2009

PROBLEMELE MARUCĂI povestire publicată în *zodii în cumpănă* Oradea RO nr.3/ toamna 2009

PROBLEMELE MARUCĂI povestire publicată de Revista *ARMONII CULTURALE* 23-12-2011

Portretul

Îmbrăcat în cămașă albastră și șort din bumbac, Bocu se leagănă pe scaunul din fața biroului larg pe care se află un computer, un cabinet metalic cu sertare în miniatură pentru acte, plasat strategic în partea stângă a dormitorului. Opus cabinetului, se află un aparat de fotografiat digital, lângă un container vopsit în roșu pentru creioane și pixuri meșterit de el la orele de lucru manual. Prin bretonul care-i umbrește fața ca un gard viu, privește portretul măicuței lui, măiestrit în pasteluri, de un pictor din Québec, al cărui nume nu-l poate descifra. Își amintește exact ziua și locul și pe măicuța lui copleșită de arhitectura clădirilor orașului vechi.

În portret, măicuța lui poartă o rochie roșie brodată la Târgu Neamț, adusă în lădoiul de zestre, împreună cu alte lucruri cumpărate în timp de Duduia Iulia, maica măicuței, acum ferecate la păstrare, în dulapul de haine și în podul casei lor cu etaj. Lumina îi taie în felii partea dreaptă a chipului. Păru-i negru cârlionțat, pe care-l moștenise împreună cu niște ochi adânci de culoarea mierii de arțar, tremură în razele verii.

Bocu își amintește cum, împreună cu soră-sa Jackie, se împotrivise cu înverșunare când măicuța lor aranjase ca ei să pozeze pentru portrete.

Temperatura era ridicată în acea dimineață de vară. Merseseră toți patru pe trotuarul din scânduri din fața hotelului Château Frontenac. Copaci antici umbreau timid trecătorii care căscau gura la vitrine și tablouri în Rue du Trésor. Măicuței îi plăcuse tablourile pictate de un artist între două vârste, fragil ca o trestie și care fuma țigară de la țigară. Își amintește cum el și sora-sa refuzaseră să pozeze pentru artist, acceptând numai după niște promisiuni ferme

de cadouri. Deși era în plină vară, magazinele etalau în vitrine podoabele sărbătorilor de iarnă și explodau în stradă colinde.

Portretul măicuței atârână în fața patului lui. Reușit pentru o oră de pozare sub platanii stufoși, îndesați lângă o biserică ridicată de primii emigranți credincioși. Anotimpul acestui portret fusese o vară cu vizite la stații de baleniere abandonate, cu plase și spreiuri contra țânțarilor și cu verigi de pământ care se urcau obraznice pe picioarele trecătorilor care le ademeneau cu alune.

Îi merseseră la inima orele de călărie de la Chateau Montebello. Acolo-și descoperise talentul pentru jocul de biliard și gustul pentru bucatele cordon bleu. Măicuța evitase întotdeauna rutina menajeră. Bocu moștenise talentul mamei măicuței pentru amestecul științific al ingredientelor, deformare profesională de farmacistă, care, la pensie, ajunsese să dea sfaturi culinare.

Bocu se ridică de pe scaunul rotativ din fața biroului și se aruncă pe pat în anticiparea soneriei ceasului deșteptător al soră-sei Jackie. Patul răspunde cu un scârțâit. Continuă să fixeze portretul cu ochii lui ca luna răscoaptă.

Se ridică de pe patul care protestează din arcuri și merge spre fereastra dinspre grădină. În afara fereastei, păsări stau înșirate pe ramurile prunului, ca globurile unui pom de Crăciun.

Bocu face stânga-mprejur spre scaunul lui de birou. Merge în baie și apoi în bucătărie. Vrea să se uite la televizor ca apoi să practice la chitara electrică din lemn de mahon. Bocu apasă pe butonul televizorului geriatric, trage perdelele ca să oprească lumina care-l împiedeca să vadă imaginea de pe ecran. Se așează la marginea canapelei din piele de bou de Argentina, într-un cuib făcut din pernele de zestre ale măicuței, cu pene de la găinile Domnului Ion, care fuseseră înghesuite în lădoiul de zestre al măicuței. Penele rebele din perne o făceau pe măicuța lui să strănute cu

ecou, în timp ce nasul ei se înroșea treptat ca un gogoșar expus la Festivalul Recoltei.

Televizorul își derulează programul în surdină. Bocu stă tolănit în pernele de zestre aduse de la Bacău și-și odihnește ochii. Măicuța coboară din tabloul pictat la Québec de-un artist fără nume.

Miez de noapte

Atunci când ninge și este întuneric, am senzația că un curent electric îmi alunecă prin corp ca o fantomă.

10.30 – *Nici în ruptul capului nu mă duc la culcare!*
Vorbele fiului meu preaiubit mătură aerul.

– *Oricum e prea devreme pentru mine!* Străfulgeră fiica mea preaiubită.

Gust de ardei iuți îmi trece prin gură, dar mi se oprește pe buze. Sunt sub jurământ în ceea ce privește cuvintele și frazele biblice.

11.30 S-au prezentat și știrile. Jeremy Paxman a terminat de comentat, la fel și Nick Robinson și Robert Peston. Îi aud pe preaiubiții mei așezați gospodărește în fața laptopurilor.

Închid televizorul și-l scot din priză. Sting lumina din camera de zi, cea cu plafoniera italiană și controlez din ușă sufrageria, cu lampadarul franțuzesc, acum în întuneric. Pot vedea în întuneric. Controlez ușa de la bucătărie care dă spre grădină, merg în vestibul și controlez ușa din fața casei și scot cheia din broască. O atârn în cui, acolo unde-i este locul lângă mantaua mea de ploaie. Mă reîntorc în camera de zi și, pe întuneric, scot cheia din broasca de la fereastră. Fac la fel și în sufragerie. Merg în camera birou, care ar fi trebuit să fie baia de la parter, dar, la construirea casei soțul meu refuzase ideea, pentru că, spunea el, *constructorii m-au jupuit de viu*. Încerc încuietoearea. Văd bine de la lumina din stradă.

12.00 Urechile mele sunt tăiate de ceea ce simt că ar fi țăcănit de ace metalice.

Pocnitura vine de undeva din casă.

Să văd ce se-ntâmplă?

Simt că trebuie să o fac și inima mea este în hiperviteză.

Ridic un colț al perdelei. Am curajul să privesc în afară?

Afară, în lumina de neon a stâlpului, parcă se îngână o siluetă vag asemănătoare cu aceea a unei statui din muzeele de ceară. Minte și simțurile-mi trec prin emoțiile acumulatorului de identități.

Parcă-mi aud soțul care-i plecat de duminica trecută, cu studenții de la colegiu, într-o călătorie de studii la Shanghai pe două săptămâni:

- *Imaginația ta-ți joacă feste! Sau... E rezultatul imaginației tale! Sau... Nu-i nimic acolo! Sunt numai forme în alb și negru!*

Da, sunt numai forme. Mă încurajez singură! Ce-mi tot trece prin cap! Aud Dalmațienii vecinei lătrând viguros în nopțe, parcă ar fi posedați. Vecina, care-i o sportivă fanatică, trebuie să fie iar plecată în vizită la veterinarul din High Street.

Mă uit din nou pe fereastră, ca să fiu sigură. Oare să fie...?

Nu se poate! E imposibil!

Las perdeaua să cadă și alerg pe scări la etaj cu sufletul la gură. Controlez toate ferestrele. Cea de la baie este lăsată întotdeauna întredeschisă, din cauza condensăției, dacă este să citez pe răposata mea soacră. Fumul sigilează spațiul de sub ușa băii.

Rămân împietrită. Picioarele mele parcă-au crescut rădăcini în covorul beige de pe casa scărilor. Mă aplec în unghi drept ca să cercetez mai de aproape. Modelul arabesc al tapetului se îndoaie la colțul ochilor mei. Fumul înghite spațiul de sub ușa de la baie. Nu pot ajunge cu palmele la șaltărul de pe casa scărilor...

Narațiune prezentată la *Dereham Advanced Creative Writing Group Workshop* UK 2010

MIEZ DE NOPTÉ povestire publicată în Revista OBSERVATORUL online www.observatorul.com Canada 14-

06-2011

MIEZ DE NOPTÉ povestire publicată în Revista *LUMINĂ
LINĂ/ GRACIOUS LIGHT* an XVI/nr.4/octombrie-decembrie
2011 New York USA 2011

MIEZ DE NOAPTE povestire publicată în Revista *AGORA
LITERARĂ* Cluj-Napoca nr.14/ martie 2012

Inginerie de calitate

Vera se-nvârte-n pat ca un șurub ruginit. Nu mai are liniște de când Tom iar s-a apucat să sape încă o gaură în gazonul din fața casei.

Ce-or să creadă vecinii? O să trebuiască iar să se mute... fără doar și poate!

De la fereastra dormitorului, Vera îi strigă-ndrăzneță:

- Cu ce te ocupi acolo, drac bătrân?

Tom se face că n-o aude. A plănuit în detaliu. Sapa-i pare o vâslă care se ridică și coboară ritmic.

Acuși ajung la capăt! Să persisti, ăsta-i secretul!

Tom sapă adânc solul și unii bulgări se rostogolesc, alții cad la loc, dar cei mai mulți se-mprăstie pe verdele crud al gazonului tuns de Vera cu două zile în urmă.

Vera vede cum sapa cioplește adânc precum un fulger în zorii zilei. Bestia asta-mbătrânită iar o împiedică de la siesta zilnică.

Din timp în timp, Tom se oprește din săpat ca să-și tragă sufletul. Atunci aruncă o privire furișă la pietrele căsuței lor sufocate în trandafirii urcători roși, galbeni și albi. Tom nu le suferă mirosul, dar trebuie să pretindă atunci când vine vorba despre trandafirii Verei.

Acuși ajung la capăt! Să persisti, ăsta-i secretul!

Sudoare de culoarea șistului sapă arcade și coloane pe fața lui Tom și pieptul lui se mișcă-n ritm de flux și reflux. Ochii lui aproape că disting corabia aurită în care va traversa marea de argint.

Acuși ajung la capăt! Să persisti, ăsta-i secretul!

Tom aproape că zărește orașul ridicat din mlaștini cu drapelele fluturând sfidătoare în briză și cu podurile peste canalele cu miasme de pește putred.

Privirea radiografică a Verei fixează și măsoară gaura de

după perdele. Tom se împiedecă în pământul făcut movilă la marginea gropii...

Măsură perfectă! Inginerie de calitate! Tom s-a întrecut pe sine! Vera scuipe vorbele umbrită de dantela perdelei.

Narațiune prezentată la *Dereham Advanced Creative Writing Group Workshop* UK 2010

INGINERIE DE CALITATE povestire publicată în Revista *OBSERVATORUL* online www.observatorul.com Canada 14-06-2011

INGINERIE DE CALITATE povestire publicată în Revista *LUMINĂ LINĂ/ GRACIOUS LIGHT* an XVI/nr.4/octombrie-decembrie 2011 New York USA 2011

Prin urechile acului

Rick se aruncă pe bancheta șoferului, îndepărtând involuntar o buclă rebelă de pe frunte. Cheia în contact și piciorul pe accelerator.

Am scăpat ca prin urechile acului! Ce vor femeile astea de la mine? Doar nu-s prost! Nici vorbă de căsătorie! Nu mă prind dumnealor în laț așa ușor! Mai bine mort decât însurat!

Dacă Rick gândește rațional, asta pare extrem. Știe doar direcția atențiilor lui Kate și o evită precum ciurma. Din zori mobilul îi este fierbinte cu încercările ei de a-l contacta. I-a trebuit tot curajul ca să-i comunice în cuvinte directe și la obiect, în timpul ultimei convorbiri pe mobil:

- Am terminat, Kate. Nu am conformația emoțională să fac față insistențelor și moțocelor tale, și ca un gentleman i-a închis telefonul în nas. Vrăjitoarea! Cu acest gând, îl străbate un fior glacial. Își ajustează mâneca de la cămașă și-și înfige iar degetele în bucla rebelă.

Rick pornește automobilul. Este nerăbdător să ajungă la locuința Julietei, ca să citească celor doi fii ai lui o poveste înainte de culcare. N-are încotro, fiindcă Juliet insistă în acest ritual, deși, el a considerat întotdeauna că este de datoria mamei să-și crească plozii. De asta Rick a insistat întotdeauna ca să-și mențină statutul clar de partener al Julietei și nu de soț, care – dacă este să fim realiști – a cam început să-și piardă nuri, înecându-se în roți de grăsime în jurul taliei și pe la șolduri, cu pungi sub ochii de culoarea sinelui... deși, dacă-i vorba să fie cinstit, carnea cu prune pe care o gătește Juliet sâmbăta este delicioasă.

Gândindu-se la Gemma, Rick este mulțumit că a pus piciorul în prag. Ce bine s-a potrivit. Gemma îi este rendez-vous-ul de miercuri, atunci când colega ei de apartament, Kate, lucrează până seara târziu la cârciuma din cartier. Iar l-

a făcut să întârzie. Ce-o fi apucat-o să-l cheme urgent de la serviciu, ca să-i dea ultimatum? Amenințări că se sinucide, adică! Rick are experiență și este imun la astfel de amenințări. A auzit asta de nenumărate ori de la ex-prietene, ex-partenere și ex-logodnice. N-o să se lase el intimidat de așa ceva! Un fior îl trece când se gândește la Gemma.

- *Ori mă iei de nevastă, ori drumurile ni se despart imediat!* L-a amenințat smiorcăindu-se, tocmai când Kate a înrămat pe neașteptate ușa dormitorului Gemmei.

Kate este rendez-vous-ul lui de luni, atunci când Gemma lucrează în schimbul de noapte la supermarket. Tinerele astea, cei drept pasionate, nu-i dau altceva de ales decât să o ia la sănătoasa, cât mai departe de ghearele lor. Își trage pantalonii și ciorapii pe dos cu o mână, și-și înșfacă haina cu cealaltă mână. Gemma aruncă după el cu ce-i vine la mână, încât trebuie să-și încheie nasturii de la cămașă și să-și încalțe pantofii în fața ușii de la intrare. Un puști, care se întâmplă să treacă călare pe-o bicicletă pe trotuarul din fața casei, e în hohote când îl zărește, ba chiar îl arată cu degetul.

Rick, roșu ca sfecla, aleargă pe cărăruia de la ușa casei spre porțița fără gard. În doi pași trece peste iarba care ține loc de trotuar și-i în mașină. Răsuflă de două ori, își pune cravata și haina de la costum și-și numără binecuvântările. Acum îi telefonează Julietei s-o anunțe că va fi acasă în 20 de minute.

La etaj, gemetele Gemmei se aud prin pereții subțiri ai casei victoriene. La parter, Kate cu un pahar plin ochi cu whisky, scurmă cu mâna în tava cu cartofi și-l alege pe cel mai umflat. Îl scoate din grămadă. Merge la cutia cu articole de cusut, pe care a cumpărat-o anul trecut în concediul petrecut cu Rick în Normandia. Extrage colecția ei de ace din una din despărțiturile cutiei. Se așează confortabil pe un

scaun cu spătarul înalt. Ia binișor cartoful în mână. Se pornește să zgârie doi ochi pe suprafața bulbucată. Conturează un triunghi drept nas și două linii care se unesc în loc de gură. Pe față i se imprimă un rânjel de gargoyle. Socotește în sine *Ah, da, acuși îs gata!* Cu grijă, scoate, unul câte unul, acele adormite în pernuța de ace în formă de mașină de cusut cu pedală și, meticulos, le împunge adânc în cartof. În interiorul conturului ochilor, nasului, gurii... și ultimul ac îl plasează delicat adânc în inimă... *Ah, da...!*

Rick apasă pe accelerator...

- *Rick, trezește-te Rick! Da, deschide ochii, Rick! Mă auzi, Rick? Strânge-mi degetul, Rick, dacă mă auzi!...*

Narațiune prezentată la *Dereham Advanced Creative Writing Group Workshop* UK 2010

PRIN URECHILE ACULUI povestire publicată în Revista *OBSERVATORUL* online www.observatorul.com Canada 14-06-2011

La gară

- *Ce Dumnezeu se întâmplă cu trenul ăsta, Lia? E întârziat din cale-afară!* Omul își brăzdează cu mâna părul rebel și sur de la tâmple.

Lia își netezește cu grijă crețurile apărute pe fusta de lână de culoarea vișinei putrede. Vârfurile degetelor olate se pierd în culoarea materialului. Arunc-o privire expertă la ceasul Rolex reproducere cu un zâmbet vag la colțul gurii, cu buzele rujate cu perfecțiunea unei reclame. Deschide geanta din piele falsă de crocodil și umblă cu degetele printre accesoriile permanente din interior. Extrage rujul Estée Lauder și-și admiră reflecția în ochelarii lui Tim.

- *Dă-l încolo de ruj, Lia! Nu acum! Ai văzut ora? Mâna lui vânjoasă, cu degete marcate de răni vindecate și cu unghii decolorate, trage cu nădejde de zulufii suri de la tâmple. Fața lui marcată de urme de vărsat apare posacă.*

Inflexibilă, Lia își linge buzele, își face obrajii pungă și-și cercetează minuțios buzele în forma de semilună. Pune o cantitate potrivită de ruj pe buza de sus, apoi pe cea de jos. Extrage un șervețel din geantă și-și presează buzele cu un zâmbet à la Mona Lisa. Se admiră din nou în ochelarii lui Tim. *Ah, da! Perfecte!* Îngână radioasă. Se uită satisfăcută la degetele cu manichiură. *Sam s-a întrecut de astă dată!* Le mângâie mândră. Sunt ferme și roșii ca vișina putredă. *O capodoperă!* Numai bine să-i completeze degetele de pianistă talentată.

- *Trenul de la orele 13, în direcția Londra are întârziere de o oră. Ne cerem scuze pentru întârziere.*

- *A naibii treabă! O să ajungem cu întârziere la spectacol.* El smulge telefonul mobil din buzunarul adânc al hainei. Vocea profundă și răgușită a lui Tim e în competiție cu anunțurile sosirilor și plecărilor trenurilor care explodează din megafoanele de pe peron.

- Domnule Orban, vă rog. Vom întârzia la spectacol, Domnule Orban. Ne cerem scuze. Nu-i din vina noastră. Trenul are întârziere. Ora. Nu! Nu puteți face așa ceva! Vă rog mult ... Domnule Orban...

Fața lui Tim trece prin toate nuanțele prunelor care se coc.

- A naibii treabă, Lia, suntem în mare-ncurcătură. Două contramandări deodată! Domnul Orban, oribilă persoană! Ne-a anulat contractul! Suntem la ananghie! O să ajungem la forțele de muncă! ăsta-i viitorul! Tu îmbătrânești pe zi ce trece! Cu repertoriul tău învechit, ai pierdut orice direcție!...

Lia privește fața buhăită a lui Tim. Fără-un cuvânt, Lia face-o piruetă pe tocurile cui imitație de crocodil și iese din gară.

Narațiune prezentată la *Dereham Advanced Creative Writing Group Workshop* UK 2010

LA GARĂ povestire publicată în Revista *OBSERVATORUL* online www.observatorul.com Canada 14-06-2011

LA GARĂ povestire publicată în Revista oline *SCURT CIRCUIT OLTEAN* www.scribd.com/scurt-circuit-oltean Slatina jud. Olt RO 07-04-2012

La sfârșit de săptămână

- *Mâine mergem la mare. O să-ți placă mult.* Îi spune Maximilian zâmbind până la urechi. *Păcat că Liz trebuie să meargă la lucru mâine. La fiecare sfârșit de săptămână, expediem copiii pachet la socrii.*

- *Ce bine, de abia aștept!* îi spune Zenovia. Cu cel mai bun accent care-i stă în putință. A sosit săptămâna trecută în Norfolk, la invitația lui Maximilian, pentru care a tradus și cu care s-a împrietenit în timpul vizitei acestuia cu ajutoare în orașul ei.

Este vacanța de vară și Zenovia trebuie să meargă zilnic la biblioteca universității locale ca să studieze pentru doctoratul pe care-l pregătește.

Zilnic, ia autobuzul din fața casei unde locuiește Maximilian cu familia lui și coboară în centrul orașului. Își face drum printre tarabele pieței cu legume, fructe și alte bunătăți comestibile, de unde cumpără negreșit o pungă cu alune, pentru care are mare slăbiciune și jumate de kil de roșii pentru a-și satisface doza zilnică de vitamine.

Zenovia de abia așteaptă să meargă la Marea Nordului, deși ar fi preferat ca Liz – soția lui Maximilian, și o învederată fumătoare, care a cauzat, mai mult ca sigur, astma copiilor și atacul de cord al lui Maximilian cu trei ani în urmă – să-i fi însoțit. Inima-i sare de emoții ca un poștalion pe un drum cu bolovani.

Răscolește frenetic îmbrăcămintea pe care a împachetat-o acasă cu mare grijă. Patul de o persoană este acum plin de lucrurile pe care nu le-a purtat încă. Adică toate cu excepția deux pièces-ului din viscoza cumpărat second hand. Din piramida cu veșminte alege costumul de baie bleu marine și prosopul de plajă albastru cu model cu scoici, nou-nouțe, cumpărate de la *Luceafărul* în ajunul plecării. Le netezește și le pune cu grijă în

geanta de voiaj. Alege din cele trei rochii noi, pe cea albastră cu mâneci scurte și cordon din piele, cămașa de noapte din dantelă și broderie englezească și dessourile din mătase rose bonbon. Le studiază cu atenție, le netezește și le face loc în geantă. Adaugă articolele de toaletă.

Este curioasă să vadă cum arată un hotel la malul mării la englezi. Parcă nu mai are răbdare.

Adoarme cu greu și se trezește de nenumărate ori ca să se uite la ceasul deșteptător de pe noptieră.

Un hotel englezesc la malul Mării Nordului. Freamătă de emoție și anticipare.

Aude ciocănituri la ușa și glasul șoptit al lui Liz și-i simte în nări fumul de țigară.

- *Te-ai trezit?* Zenovia aleargă la baie, dă drumul la duș, care-i rece ca gheața. Se îmbracă în grabă și coboară-n bucătărie, cărând cu oarecare dificultate geanta de voiaj umflată până la refuz. Pâinea prăjită-i rămâne în gât. Ia câteva guri din cafeaua cu lapte.

- *Cum ai dormit? Se anunță o zi minunată!* Aude vocea lui Maximilian din partea opusă a mesei.

Își iau rămas bun de la Liz numai, pentru că cei mici încă mai dorm.

Sunt acum în mașină.

- *Te duc pe ruta pitorească.* Îi spune Maximilian mulțumit. Conduce pe drumuri înguste de țară, de-a lungul unor câmpuri cu secară și napi furajeri. Drumul taie câmpurile și, de la o intersecție, o ia brusc către sud-est. Miros de scrumbii afumate năvălește pe fereastra deschisă. Marea se zărește în depărtare cu silueta unui cargou înfipt la orizont.

Zenovia îngână din când în când:

- *Superb! Într-adevăr! Secolul al XIII-lea! Medieval.* După cum citise într-un atlas *AA de drumuri și șosele*, pe care-l descoperise uitat pe o poliță în camera de zi a gazdelor sale.

O rețea de magazine rahitice și obosite fac drepti de-a lungul drumului. Zenovia citește cu voce tare denumirile

crabi, creveți, midii, melci, vată de zahăr vanilată, înghețată pe băț, pește cu cartofi. Observă găleți cu greble și săpăligi de jucărie, mingi în fel de fel de culori stridente și cărți poștale ilustrate.

- *Suntem ca și ajunși.* O asigură Maximilian, cu vocea răgușită.

Depășesc șirul de magazine. Depășesc clădiri țepene în stil victorian. Zenovia încearcă să ghicească hotelul destinat. Ajung la digurile de la malul plajei. Are în vizor zeci și zeci de caravane, unele mai mici, altele mai mari, așezate în coloane perfecte, precum armata din teracotă a primului împărat chinez, Qin Shi Huangdi.

Castele de nisip presară plaja. Zenovia nu vede niciun iaht, nicio barcă de plăcere.

- *Am ajuns!* Îi spune Maximilian cu satisfacție în glas. Oprește mașina în fața unei caravane aruncată pe o laterală.

- *Strașnic, nu-i așa?* Îi spune Maximilian coborând din mașină. Extrage cheile din buzunarul de la piept și deschide ușa.

- *Trebuie s-o aerisesc un pic și-i ca și nouă! Strașnic! Și poziția! Cea mai bună de pe coastă!*

- *Fără discuție!* Și Zenovia dă afirmativ din cap, fără să-și ascundă un căscat sonor.

Narațiune prezentată la *Dereham Advanced Creative Writing Group Workshop* UK 2009

LA SFÂRȘIT DE SĂPTĂMÂNĂ povestire publicată în Revista *OBSERVATORUL* online www.observatorul.com Canada 14-06-2011

LA SFÂRȘIT DE SĂPTĂMÂNĂ povestire publicată în Revista online *SCURT CIRCUIT OLTEAN* www.scribd.com/scurt-circuit-oltean Slatina jud. Olt RO 07-04-2012

LA SFÂRȘIT DE SĂPTĂMÂNĂ povestire publicată în Revista *AGORA LITERARĂ* nr.16 Cluj-Napoca septembrie 2012

Zgomote...

Tocmai m-am întors de la dentist. Mi-a luat măsura pentru un pod peste trei dinți din metal prețios. Mi-a explicat costul în detaliu. Am stat în scaun și l-am ascultat cu gura căscată. A urmat după aceea o injecție în gingii, cu scuzele de rigoare și delicatețea de dentist particular specializat.

- *Domnișoară Donahue*, se adresează dentistul asistentei prin masca de pe gură și cu lumina reflectându-i-se în ochelarii de protecție, *te rog să telefonezi administratorului, să vezi ce-i cu robinetul ăsta. Pacienții mei se îneacă-n zgomot.*

Ochii mei sunt lipiți de plafon. Ilustrate locale și străine sunt amestecate ca-ntr-un cocktail cu imagini de domnișoare în poziții artistice.

Domnul dentist e deocheat! Gândesc îmbâcsită, închi-zând ochii cu o doză mărită de înțelepciune. Muzică de dans din anii 80 țâșnește îndrăzneată din amplificatoarele fixate în perete.

Domnul dentist bate tactul cu pantofii din piele pe dușumeaua ultralustruită. Îngână note muzicale care-s în contra-timp cu cele de la amplificatoare. Sună a măsuri flamboiante de rock and roll și motociclete Harley Davidson.

Drip, drip, drip se face auzit glasul metalic al robinetului, *tap, tap, tap* se aud pantofii de comandă ai Domnului dentist pe dușumeaua ultralustruită, *hum, hum, hum* iese din gâtul feței mascate.

Domnul dentist, cu calități sporite de partidele săptămânale de golf, înot, antrenament în circuit și ciclism, selectează un ac și-ncepe să găurească într-un molar cu acuratețea unui giuvaergiu, direct în os și în inima mea.

- *Vai! Vai! Vai!* Mă aud și-l înșfac cu nădejde de mâneca halatului imaculat apretat.

Drip, drip, drip, tap, tap, tap, hum, hum, hum...

Domnul dentist face o excavație măiastră în primul dinte

suport și apoi, o alta și mai și în al doilea molar suport. Pentru a evita contactul cu materialele vizuale ale Domnului dentist, îmi țin ochii închiși, deși nu-i posibil să fac la fel și cu urechile... *hum, hum, hum, tap, tap, tap, drip, drip, drip...*

Satisfăcut cu cele două excavații în dinții mei de suport, Domnul dentist este acum în ton cu melodia de pe înregistrare.

După o oră și jumate, Domnul dentist a terminat în triumf. Își scoate masca și iradiază de mulțumire. Îmi recuperez capul, pe care-l simt ca cel al unui călător din timpurile Restaurației pornit în Grand Tour prin Europa, cu poștalionul cu cai și zurgălăi.

Domnul dentist, mândru de strădania lui, mă privește, îmi zâmbește și-mi spune ingenuu:

*- Asta-i tot momentan. La fel peste două săptămâni!
Drip, drip, drip, tap, tap, tap, hum, hum, hum...*

Narațiune prezentată la *Dereham Advanced Creative Writing Group Workshop* UK 2009

ZGOMOTE...povestire publicată în Revista online
OBSERVATORUL online www.observatorul.com Canada 14-06-2011

Programarea

9.50 am. Alerg la stația de autobuz de la doi pași de casă.

10.10 am. Stau la coadă la *Recepția* de la circa medicală de familie.

10.15 am. Înмănez dosarul familiei cu refuzul permisiunii de dezvăluire a datelor noastre personale.

10.20 am. Cer recepționerei chitanță. Mă fixează cu privirea ca și cum aș fi o jucătoare de curling care a aruncat pietrele de culoarea adversarilor și mă informează:

- *Nu dăm chitanțe.*

Înșfac dosarul și ies pe ușă. Merg la Eastern Office.

10.30 am. Cumpăr un chitanțier și mă reîntorc la circa de familie.

- *Depun formularele completate cu refuzul nostru. Iată un chitanțier. Dați-mi chitanță, va rog.*

Tânăra recepționeră mă fixează și mai nedumerită pentru că nu-i sigură dacă trebuie să-și cheme șefa. Ia totuși o decizie executivă și completează prima pagină a chitanțierului. Cu unghiile cărămizii de cinci centimetri, desprinde timid chitanța și mi-o înмănează, bodogănind:

- *Este complet nereglementar!*

Trebuie să prind autobuzul pentru spital. Pleacă la 11.00 am și nu mai am timp să exprim verbal câteva aspecte de viață. Cu altă ocazie!

11.00 am. Sunt la stația de autobuz. Sunt gata să mă urc, dar, precaută, întreb șoferul despre destinația vehiculului. Îmi spune că merge la Holt și nu la Norwich.

Mă dau jos în viteză. Câteva perechi de ochi mă fixează de pe locurile din față.

Autobuzul meu se află parcat în spate.

Sosește în fața spitalului după exact 30 de minute. Intru în acest centru de excelență medicală. Merg la *Recepția* de la

parter și-mi anunț sosirea. Mă ignoră câteva minute, atenția fiindu-i îndreptată spre o soră medicală în uniformă cu dinții înălbiți, care este determinată ca toți cei din jur să știe că de mâine pleacă în concediul din anul precedent, pe care a fost obligată să-l ia până la 1 aprilie.

Bat delicat în suprafața laminată a *Recepției*.

- *Am programare la orele 12.00.*

Schimb de zâmbete ca printre jaluzele cu colega ei. Șuieră printre dinții înălbiți.

- *Numele.*

- *Data nașterii*

- *Adresa*

- *Numele de domnișoară al mamei.*

Îmi arată niște scaune așezate în șir indian.

Mă așez pe scaun și îmi scot cartea de lectură din sacoșă de pânză. Este *Originea speciilor* de Charles Darwin.

Sora medicală cu zâmbetul în pioneze apare și se pune la tocat cuvinte cu o purtătoare de ecuson cu en-tête-ul spitalului, care plimbă un dosar sub braț.

12.15 pm. Duduia în uniformă de soră medicală a reușit să concluzioneze trei conversații cu o altă duduie cu identitatea pe ecuson și dosar sub braț, care se întâmplă să fie în trecere pe la secția de oftalmologie.

Pacienții vin și pleacă, unii singuri, alții însoțiți de rude sau prieteni.

Citesc ce scrie pe cele trei panouri din fața mea. Un panou atrage atenția pacienților că, sub niciun motiv, nu trebuie să supere pe salariații spitalului. O aud pe recepționeră discutând pe mobil domestice cu mamă-sa. Colega ei își prepară o cană cu ceai și caută biscuiți în niște cutii din metal.

12.30 pm. Autobuzul meu sosește la stația din fața spitalului o dată la oră. E clar că nu-l mai pot prinde. Dacă voi fi curând consultată de medicul oftalmolog, atunci poate voi prinde autobuzul de 13.30 pm.

Mă învârt în sala de așteptare și citesc în tăcere cel de al doilea panou felicitând personalul secției pentru promptitudinea.

Alți pacienți vin și pleacă. Mai multe angajate de-ale spitalului, cu ecusoane și dosare sub braț vin, pălăvrăgesc despre diverse domestice și pleacă cu un aer preocupat.

12.45 pm. Cu excepția mea, în sala de așteptare a mai rămas o pacientă, care a văzut medicul oftalmolog și acum așteaptă o rudă să o ducă acasă. Cele două recepționere deschid paravanul care se sprijină de peretele opus *Recepției* și împart sala de așteptare în două spații intime. Un număr de persoane cu ecusoane încep să se adune în spațiul de după paravan.

13.00 pm. Am rămas singura pacientă în sala de așteptare. Merg la *Recepție*.

- *Am avut programare la orele 12.00.*

- *Numele.*

- *Data nașterii*

- *Adresa*

- *Numele de domnișoară al mamei.*

Una din cele două recepționere se pune pe mișcat hârtii.

- *Sunteți sigură că ați avut programarea pentru azi?*

- *Absolut! Îi prezint scrisoarea spitalului.*

Colega ei caută frenetic în niște cutii înșirate pe o poliță și în alte câteva aflate pe un raft de mai sus.

- *La ce secție? Mă întreabă cu glas indiferent.*

- *La clinica de ochi, după cum scrie pe ușă!*

- *Să văd dacă mai este vreun specialist prezent.*

Este 13.15 pm și am terminat de citit toate anunțurile și afișele din sala de așteptare.

Un tânăr apare de după o ușă.

- *Îmi pare rău pentru întârziere.*

- *Nu cred! Îi tai cuvintele.*

Mă conduce în cabinet.

- *Numele.*

- *Data nașterii*
- *Adresa*
- *Numele de domnișoară al mamei.*
- *Sunt toate pe formular! Îi replic.*

Îmi controlează ochii cu diverse aparate. Termină în mai puțin de 10 minute.

Este 13.35 pm. Am pierdut autobuzul.

Merg la *Recepția* de la intrarea în spital.

Stau la coadă din nou.

- *Un formular pentru reclamații, vă rog.*

Persoana cu ecuson de voluntar mă privește din spatele ghișeului ca și cum nu ar înțelege ceea ce-i cer.

- *Trebuie să aveți un astfel de formular pentru reclamații.*

- *Suntem spital universitar.* Murmură voluntara cu lacrimi în ochi.

- *Vreau să vorbesc cu managerul, vă rog.*

Colega ei îmi dă două formulare de după ghișeu. Ca să am de rezervă.

13.50 pm. Ies din clădirea spitalului și merg spre stația de autobuz și aștept.

Nu plouă. Citesc orarul autobuzelor în întregime, cu cele care merg în centru, cu cele care merg în suburbii sau la sate. Mă aflu mereu în capul cozii și trebuie să mă dau la o parte când sosește câte un autobuz.

14.30 pm. Am rămas numai eu în stația de autobuz. Mă urc în autobuzul cu numărul 4. Schimb autobuzul în piața orașului meu.

15.15 pm. Sosesc acasă și formez numărul biroului de reclamații de la spital.

- *Alo. Aici Departamentul de reclamații.*

Explic ce mi s-a întâmplat la spital la secția de oftalmologie.

Aud scuzele de rigoare.

Mă așez binișor la birou și completez cele 3 pagini ale

formularului de reclamații.

16.00 pm. Merg la capătul aleii și pun plicul timbrat în cutia poștală.

Narațiune prezentată la *Dereham Advanced Creative Writing Group Workshop* UK 2009

PROGRAMAREA povestire publicată în Revista *OBSERVATORUL* online www.observatorul.com Canada 14-06-2011

PROGRAMAREA povestire publicată în Revista oline *SCURT CIRCUIT OLTEAN* www.scribd.com/scurt-circuit-oltean Slatina jud. Olt RO 07-04-2012

Obiecte

Da, am să pun cerceii Hylas&Nymphs. Fără doar și poate... Peridot montat în argint. Ultima modă. O combinație perfectă cu ochii mei azurii. Îmi pare bine că am insistat. De la Tiffany sau de loc. Fără doar și poate.

Se privește admirativ în oglinda făcută de Jacques-Emile Ruhlmann din lemn de amboyna și fildeș pe care se află împrăștiate bijuterii. Oglinda a fost dar de nuntă de la socrii. *Cumplit de urâtă! Fără doar și poate!* Exclamă cu voce tare. *Sper ca Bunny să nu întârzie. Cât sunt de persecutați bancherii în ziua de azi!*

Își tipărește suav rochia Yves St. Laurent de culoare albastru deschis pe care Bunny i-a cumpărat-o din Avenue Foch săptămâna trecută. Ce bine s-au distrat. Mângâie firul aproape invizibil al Ipod-ului pe care-l introduce clinic în urechea stângă.

De abia aștept...

Tresare când aude acut soneria la ușa de la intrare. Coboră de la etaj în viteză pe treptele scării din sticlă.

- *Da! Ce doriți?* Privește surprinsă pe tânărul înalt îmbrăcat în cămașă beige și pantaloni Armani, ochelari de soare Dior și Converse. *Arată bine individul. Fără doar și poate!* Dacă se gândește la Bunny!...

- *Cu ce vă pot ajuta?* Îl întreabă cu vocea ca mierea.

În tăcere, acesta îi întinde o hârtie cu en-tête.

- *Nu cumpăr nimic de la ușă!* E gata să-i închidă ușa în nas. Nu poate însă să o facă pentru că tânărul are piciorul bine plasat între ușă și canat.

- *Ia piciorul din ușă... Avem camere de luat vederi...*

- *Doamnă sunt aici pentru a reintra în posesia mobilei, precum vedeți din document.* Accentul lui îi taie pe nervi.

- *Nu înțeleg ce vrei să spui? Trebuie să fie o greșeală.*

Fără doar și poate!

- Nu-i nicio greșeală, doamnă. Sunt împuternicit prin lege să reintru în posesia mobilei de pe lista din document.

Fără să ezite, o dă delicat la o parte, pășește în atrium-ul vilei, călcând stângaci peste degetul ei mare de la piciorul drept dat cu oja vineție și expus într-o pereche de pantofi Louboutin.

- Bunny, Bunny! Unde ești când am nevoie de tine? Strigă într-o BlackBerry.

Epuizată, își lăsă trupul mulat în rochia azurie pe un scaun Sheraton cu spătar cu semn heraldic. Cu degetele bate frenetic un text: *Criză, sună-mă imediat! Bunny, Bunny, unde ești când am nevoie de tine?*

Unghiile ei rose bonbon se pornesc pe un joc de-a deschide și închide pudriera Estée Lauder. Privirea-i sare de la tavanul pictat al atrium-ului la documentul din mână.

Nu înțeleg!...

Vede cum tânărul scoate din vilă masa George III, în posesia familiei lui Bunny de patru generații.

O, nu! Nu și mobila de salon Art Deco cu tapițerie Beauvais și lemn aurit. Oftează-n durere. Un dar de la Bunny când a primit bonusul anual. Și oglinda! Care i-a reflectat gândurile cele mai intime de cinci ani încoace!... Pendula de perete îi acompaniază suferința din carapacea ei din lemn de nuc meșterită în 1730.

- Ce faci acolo? Sare de pe scaun ... cu o mișcare de auto-apărare ... învățată la școala elvețiană de domnișoare ... tânărul este pe spate ... Asta-l va opri să-mi ia pendula. Fără doar și poate!

- Chem poliția! Ce v-a apucat, doamnă? Să mă atacați! Mă împiedicați să-mi fac datoria! Vă voi raporta justiției! Naiba să-i ia pe bancheri!

- Cum îndrăznești! Știi cine suntem?

În timp ce tânărul își controlează trupul brutalizat, doamna aleargă spre un dulap decolorat din vremea Regelui

James. Extrage din punguța de piele – în care-și poartă cheile esențiale – o Yale, cu care descuie singura ușă. Smulge una din puștile Beretta de vânătoare. O capodoperă inginerească.

- *leși afară din casa mea! Imediat!* Pronunță cu cel mai perfect accent educat.

Narațiune prezentată la *Dereham Advanced Creative Writing Group Workshop* UK 2009

OBIECTE povestire publicată în Revista *OBSERVATORUL* online www.observatorul.com Canada 14-06-2011

OBIECTE povestire publicată în Revista *AGORA LITERARĂ* nr.16 Cluj-Napoca septembrie 2012

Bilet dus-întors

- *Ce faci aici de una singură?* El întinde mâna cu degetele ca feliile de portocală. Ea simte așchii din lemn în derivă în gâtul uscat și-și mușcă involuntar buza de sus.

- *Vrei să mergi la plimbare? Să vedem expoziția cea nouă de la galeria din Holt?* El îi zâmbește cu toți dinții armonioși și egali. Ea-și simte stomacul sărind dintr-o gaură neagră în alta.

- *Iar o să fie o zi minunată! Hai să mergem la plimbare! Sunt sigur c-o să-ți placă. Hai!* ... El îi leagă mâinile. Ea își crispă fața ca și cum ar fi mușcat dintr-o măr pădureț.

- *Mă duc să pregătesc micul dejun.* El se înclină să-i atingă obrazul cu buzele umede. Ea își simte inima ca un zbierăt fluid preschimbat în piatră.

- *Ceai sau cafea?* El îi mângâie părul rebel. Ea se face la față ca alabastrul.

- *Cereale?* El călătorește cu brațul pe după umerii ei aplecați. Ea-și plimbă gândurile pe canale infestate de ceață.

- *Vrei să mergem la cumpărături?* El o atinge-ncurajator pe spate. Ea, cu ochii ca luna plină, fixează peretele-ngreuiat cu tablouri din colecția Dудuiei Iulica.

- *La o plimbare la șosea?* El o atinge pe gulerul brodat de Cucoana Elisa. Ea se joacă de-a v-ați ascunselea cu lămpădarul de Murano, care atârnă tăcut din plafonul încăperii.

- *Hai să ne bem cafeaua în grădină?* El o ia de mână și-o conduce spre banca din lemn de sub bolta cu trandafiri urcători. Ea țese o pânză de gânduri fugare.

- *Să ședem pe băncuță. Ce parfum au trandafirii.* El rupe cu grijă un boboc din trandafirul adus de la Mărăști de Cucoana Elisa. Ea simte-alchimia dulceței în podul de plante.

- *Uite, mierloiul rezident!* El se uită galeș la fața ei încor-

dată. Ea fuge cu privirea la motanul tărcat camuflat de tufele de dafin.

- *Ce mere bune se vor face anul acesta.* El o îndeamnă să șadă pe bancă. Ea se-nțepenește-n călcâie și se-neacă-n tusea uscată.

- *Totul arată mai bine dimineața. Ce aer proaspăt. Îl simți?* El inspiră adânc. Ea închide ochii și-și acoperă urechile cu mâinile uscate.

- *Relaxează-te! Este ceea ce toată lumea ar trebui să o facă dimineața.* El se apropie de ea cu ochi zâmbitori. Ea privește cu ochii sticloși dincolo de orizontul grădinii.

- *Spune-mi că mă iubești!* El o îndeamnă în brațe. Ea-și află trupul înghețat ca la dentistul de pe Strada Mare.

- *Totul va fi ca mai-nainte.* El se-nfioară cu buzele pe gâtul ei cioturos. Ea simte un șarpe alunecând prin cioburi de sticlă.

- *Vreau să fim fericiți! Cum am fost înainte!* El îi prinde trupul ca lemnul-n derivă. Ea înoată-n ape la margine de timp.

- *Să fiu îngrijorat?* El o eliberează din brațe. Ea pășește în visul ei absolut.

- *Îmi pasă enorm de tine.* El îi zburlește părul de pe gât. Ea se strânge în carapacea ei de broască țestoasă.

- *Ne simțim așa bine-mpreună.* El îi atinge cu degete de pianist mâinile ei cu degete boante.

- *Rămâi în grădină.* El o cuprinde în brațe. Ea îi scutură-mbrățișarea și intră pe ușa de la grădină în încăperea cu icoane pe sticlă din colecția Duduiei Iulica.

Ea merge-n bucătărie, deschide dulapul de sub chiuvetă, alege cutia cu ceară de albine și-o cârpă din bumbac și se apucă să lustruiască ramele de la portrete.

THE END STORY, povestire publicată în *FABRICATION & IMAGINATION*, Forward Press, New Fiction, Peterborough UK

2009

BILET DUS-ÎNTORS povestire publicată în Revista
OBSERVATORUL online www.observatorul.com Canada 14-06-
2011

BILET DUS-ÎNTORS povestire publicată în *AGORA*
LITERARĂ Cluj-Napoca RO martie 2012

CUPRINS

Mariana Zavati Gardner, cu lada de zestre prin lume.....	5
Are omul o viață și o vârstă ce nu pot fi deduse din niciun act de identitate; ele se întind înapoi, după cum a întrevăzut Jung, pe un traseu bimilenar; se desfășoară ca identitate și structură pe o cale luminată cu insesizabile scânteieri ale lanțului AND; sau după cele confirmate de Cartea Cărților, pe durata vieții a patruzeci și două de generații, cât i-a trebuit Divinității să se încerce cu om cu tot, de la Avraam prin David și captivitatea babiloniană, până la a se naște în Maria, ca Mântuitor, Fiul Domnului, cel care a făcut vădită legea dialectică a recuperării și împlinirii divine a omului. A trecerii acestuia de la condiția de rob la cea de prieten al Divinității. O dramă în trei acte, cu trecere, spre final, și prin infernul captivității; o dramă a desfacerii din pânzele amăgirii care se numește trup. Ne este dat să privim în lăuntru nostru acest traseu dramatic, după numărul încercărilor și stațiilor parcurse, al generațiilor petrecute: rareori solzii se desprind de pe lumina ochilor, de cele mai multe ori, acest itinerar îl presimțim, ori nici atât, simțindu-ne doar, până la istovire, durerea fizică a rănilor de fiecare zi. Este un semnal și aceasta. Omul ori se apleacă asupra sinelui său, ca asupra unei fântâni spre a-și potoli setea din izvorul răcoros al adâncilor ape freatice, ori acesta țâșnește cu presiune greu de stăvilit cu zăgazarile conștiinței. Pașii și urmele sale se află, chiar fără să-și dea seama, în posesia drumului. Nu el, ci drumul îl posedă.....	5
Aceste fraze așezate ca antet aduc sub lumină zbaterea Marianeii Zavati Gardner, definită ca poetă a călătoriei, acum, prin cartea Bacău – London, înainte și-napoi (Ed. Sitech, Craiova, 2010), ca prozatoare a călătoriei recuperatoare de sine. Două borne, o localitate a nașterii, în România, și alta, a maturității spirituale, în Anglia, și între ele un drum, înainte și-napoi, ce ia amplitudinea unei reîntoarceri, a unui cerc ce se închide spre a se deschide. Ce este orizontal și spațial se răstoarnă în vertical și temporal. Înaintarea se desfășoară spre London, întoarcerea spre un Bacău scufundat în apele memoriei, păstrat în amintirile venite din	

generații și recuperat din acestea de autoare prin ochii puri de copilă. Mariana Zavati Gardner obține privilegiul, putem spune, prin cultură și forța memoriei de a fi Maruca-naratoare. În adâncul oricărui creator se joacă un copil. Uneori sub privirea protectoare a unui bătrân. Și are loc o recuperare de sine. Se cunoaște parabola comorii din vis: pentru găsirea comorii trebuie, încrezător, să-ți urmezi calea visată, unde la capătul ei întâlnești visul celuilalt, neîncrezător, asemănător cu al tău, prin care afli că visata comoară se află de fapt acasă, ascunsă sub vatra reală a focului – și prin urmare, faci drumul înapoi, te întorci și o găsești acolo unde celălalt doar o visase. Faci drumul înainte și-napoi ca-n orice cunoaștere de sine, cu căderile ei în cerc spre a recupera, după puțină, părți din lumea mică, orizonturi din lumea mare. În poezie, traseul călătoriei Marianei Zavati Gardner urmează trepte și încercări, treceri și petreceri spirituale, cu semne creștine, cu absorbții din marele Sine, decantate ca dintr-o fierbere de metale ascunsă cu naivă pudoare. Prozatoarea, însă, ca din greșeală, trage vâlul direct de pe amintiri, de pe amintirile venite din alte și mai vechi amintiri pentru a ne arăta buna rânduială și așezare a neamului său, străbătător de vremi și împăcare cu ale lumii și civilizației, risipitor de cunoștințe și sensuri spirituale printre ceilalți – în virtutea dăscăliei –, ori apărător de fruntarii românești și întemeietor de cele bune și de cuviință între semeni și pentru semeni. Numai că aceste amintiri își au aura sfâșiată de săbii și tratate ale istoriei, mustind de durere. Ca într-un recitativ, „îmi amintesc ... îmi amintesc ...“ se aude vocea naratoarei:.....5

În primele povestiri, ochiul copilei-narator înregistrează cu nesaț și vede sub conturul fiecărui personaj, gest sau întâmplare, pata de sânge ca preț al vremii și istoriei. Locul acestor prime și grele narațiuni îl constituie Strada Casele Naționale (mai târziu naționalizate sau supuse „sistematizării“), casa cu fațada italiană, cu scări impunătoare, cu livadă cu pomi și cu stupi de albine; timpul este cel de ocupație sovietică și, mai târziu, de acutizare și fetișizare comunistă; iar determinările cauzale sunt cele amputate de servituți ideologice și teamă de delațiune. Totuși, lumea aceasta se-nvăluie într-o purpură magică sub care se presimte partea de vedenie a ei – de discretă simbolicitate – pe care Maruca-narator o face vădită într-o grafie exactă, precum a florilor crescute peste noapte. Iar în ceea ce privește narațiunile din urmă, ale spațiului și timpului de la Marea Nordului, unele sunt încărcate de spaimă (Casa nr. 1, Casa din deal), derivând parcă din Prăbușirea casei

Usher a lui Poe, de spaima din suflet a celei ce-și caută un loc și o identitate – detalii peste detalii, amănunțite și precise acoperă fața înspăimântătoare a necunoscutului; altele sunt traversate de teamă, nu mai puțin tulburătoare, precum o operație ce duce gândul mereu la o tumoră malignă (Problemele Marucăi), sau își strâng cuvintele ca pe niște cioburi de sticlă, bine fixate de cadrul obiectivului (La gară, La sfârșit de săptămână, Zgomote, Programarea). De fapt, această imagine cade ca precizare a rostirii multor personaje.....9	
De fapt, în această călătorie recuperatoare de sine, înainte și-napoi, ele se așează corelativ și ca funcție de referință. Casei cu fațada italiană, un culcuș pentru copilă alături de cărți și zei, îi corespunde, răsturnat, casa fără locuire, cea bântuită de spirite, de fantoma adolescentului „îmbrăcat în albastru... și încălțat în teneși“, găsit într-un cufăr din pod ca un schelet îmbrăcat și încălțat asemenea, aducând, după tragerea trapei de către polițist, „o bufnitură în tot podul“. Toate vin corelativ, până și examenele mamei și ale fiicei. Corelațiile acestea, între primele povestiri și ultimele, se surprind în dezechilibrare. Ultimele evidențiază lumina primelor. De pildă, între impunătorul Moș Bugan, care scapă din „conflict“ găsim-o și o sabie mai strălucitoare, și Rick ce cade prizonier unei mișcări de comic buf (Prin urechile acului). Maruca-naratoare, cea cu ochii măriți cât zarea pentru a desluși zărilor prin care îi calcă părinții, bunicii, străbunicii, până la mama mamei cea mare, lasă loc, în această parte, Marianei-naratoare, care trasează contururile doar din câteva linii aruncate paralel și intersectate, ca în desenele lui Lowry, cum zice, sub care se întrevăd magice câmpuri aduse în rezonanță. Spre evidență, finalul narațiunii lui Rick, cu uciderea în efigie:10	
Moș Bugan.....13	
5 martie 1953.....21	
Cea dintâi amintire.....28	
Bombonele.....31	
Ziua Domnului Constantin.....40	
Grădina cu stupi.....51	
Portocala de Crăciun.....61	
Casa de la numărul 1.....67	
Casa din deal.....75	
Maman la telefon.....90	
Examenul Domnișoarei Jackie.....96	
Problemele Marucăi101	
Portretul.....107	

Miez de noapte.....	110
Inginerie de calitate.....	113
Prin urechile acului.....	115
La gară.....	118
La sfârșit de săptămână.....	120
Narațiune prezentată la Dereham Advanced Creative Writing Group Workshop UK 2009.....	124
Programarea.....	125
Obiecte.....	130
Bilet dus-întors.....	133

Mariana Zavati Gardner, MSc, PGCE, Dip LCW
Poetă, prozatoare, eseistă și traducatoare

A publicat poezii și povestiri în UK, USA, Germania, Italia, două romane în UK, precum și articole, recenzii, proză scurtă și versuri în reviste literare din România.

A făcut parte din colegiul de redacție al revistelor ALMA MATER/ DIALOG – Universitatea „Al. I. Cuza” Iași RO, ARA JOURNAL USA/CA/RO, PROVINCIA CORVINA RO, NOVA PROVINCIA CORVINA RO și AL CINCILEA ANOTIMP RO, ORIGINI/ROMANIAN ROOTS USA. Este colaboratoare permanentă la revista de poezie OU POETS UK și PROSAECULUM RO, editor asociat la revista STARPRESS RO, redactor asociat la revista CONSTELATII DIAMANTINE RO, membră de onoare în colectivul redacțional al revistei ARMONII CULTURALE RO, corespondentă din străinătate la revista AGORA LITERARA RO, redactor asociat la revista REGATUL CUVÂNTULUI RO, redactor la revista de cultură CARPATICA RO.

Colaborează la revistele AGERO Germania și OBSRVATORUL Canada.

Este membră a Uniunii Scriitorilor RO, Royal Society of Literature UK, The Poetry Society of the Open University UK, The American Romanian Academy of Arts and Sciences USA/CA/RO, National Geographic USA, membră de onoare al cenaclului de poezie online www.Lira21.ro, Presedinte Filiala Anglia - Liga Scriitorilor RO.

A publicat volume de versuri:

WHISPERS 2 ediții UK 1998, THE JOURNEY UK 1999,

WATERMARKS 2000, POEZII Germania 2000, 2001, 2002, 2004, TRAVELLERS/ CĂLĂTORI USA 2001, THE SPINNING TOP: SNAPSHOT POEMS UK 2001, PILGRIMS/ PELERINI RO 2002, THE REMAINS OF THE DREAM CATCHER UK 2002, BEQUESTS/MOȘTENIRI RO 2003, SEASONS UK 2003, SKETCHES UK 2005, ȘOAPTE RO 2005, THE REMAINS OF JULIA MAY'S DREAMS UK 2008, 2009, VISE LA MINUT RO 2008, 2009, 2010, POEMS volum publicat de www.exiledwriters.co.uk sub egida Arts Council England UK 2009.

Versurile i-au fost incluse în antologii de poezie în UK, USA, Germania, Italia și România:

BETWEEN A LAUGH AND A TEAR UK 1996, LIGHT OF THE WORLD UK 1997, THE SOUNDS OF SILENCE USA 1998, THE SECRET OF TWILIGHT UK 1998, A BLOSSOM OF DREAMS USA 1998, THE LYRE'S SONG USA 1998, THE DEFINITIVE VERSION UK 1998, A CELEBRATION OF POETS USA 1998, HONOURED POETS OF 1998 USA 1999, LAST GOOD-BYES USA 1999, SUNRISE AND SOFT MIST USA 1999, SPRINGBOARD. UK 1999, POEZIA PĂDURII volumul V RO 1999, MEMORIES OF THE MILLENNIUM UK 2000, NATURE'S ORCHARD UK 2000, LIFELINES UK 2000, SCIENCE FRICTION. UK 2001, EASTERN VOICES 2001 UK 2001, FAMILY TIES UK 2001, SUNKISSED UK 2001, REFLECTIONS OF TIME UK 2002, THE BEST POEMS AND POETS OF 2002 USA 2003, SEARCHING FOR PARADISE UK 2003, PICTURED VISIONS UK 2003, POETICAL REFLECTIONS UK 2003, WATERS OF THE HEART UK 2003, CENTRE STAGE UK 2003, GIVE A LITTLE TIME UK 2003, TIME STANDING STILL UK 2004, DAYDREAM BELIEVER UK 2004, JOURNEY THROUGH LIFE UK 2004, SUNSHINE THROUGH THE RAIN UK 2004, THE BEST POEMS AND POETS OF 2004 USA 2005, THE WAY OF LIFE UK 2005, DAILY REFLECTIONS UK 2005, INTERNATIONAL NOTEBOOK OF

POETRY/ CAIETELE INTERNAȚIONALE DE POEZIE 1/2000, 2/2001, 3/2002, 4/2003, 5/2004, 6/2005, 7/2006, 8/2007, 9/2008, 10/2009 Norcross GA USA, THE AMERICAN ROMANIAN ACADEMY JOURNAL No. 23-24 USA 1999, ARA JOURNAL No. 25-27 Editorial Board (editor invitat) RO 2002, ARA JOURNAL No. 29 RO 2004, BODY AND SOUL UK 2005, THE BEST POEMS AND POETS OF 2005 USA 2006, FORWARD PRESS CELEBRATIONS – 15 YEARS OF THE PEOPLE’S POETRY UK 2005, UK 2006, DAILY REFLECTIONS UK 2006, A POEM FOR EVERY OCCASION UK 2006, INSPIRED WORLDS UK 2006 , WINDOWS TO THE WORLD UK 2006, FLIGHT OF FANCY UK 2006, MY SMALL WORLD UK 2006, NATURAL BEAUTY UK 2006, THE THOUGHT THAT COUNTS UK 2006, EASTERN ENGLAND POETS UK 2006, MIDLANDS & EAST ANGLIA POETS UK 2007, HOME THOUGHTS UK 2007, TRANQUIL MOMENTS UK 2007, TAKE A LOOK UK 2007, POPPY FIELDS UK 2007, COUNT OUR BLESSINGS UK 2007, MEMORIES ARE MADE OF THIS UK 2007, UK 2008, EASTERN VERSES UK 2007, NATURE’S PARADISE UK 2008, MAJESCTIC MINDS UK 2008, TO SMILE AWAY/ THE HOURS UK 2008, OU POETS UK 134/ 2007, 135/ 2007, 136/2007, 137/2007, 138/2007, 139/2008, 140/2008, 141/2008, 142/2008, 143/2008, 144/2009, 145/2009, 146/2009, 147/ 2009, 148/2009, 149/2010, 150/2010, 151/2010, 152/2010, 153/2010, 154/2011, 155/2011, 156/2011, 157/2011, 158/2011, 159/2012, 160/2012, 161/2012, The Poetry Society of the Open University Anthology UK OPENINGS 25/2008, OPENINGS 26/2009, OPENINGS 27/2010, OPENINGS 28/2011, 29/2012, ATENEUL SCRITORILOR - Uniunea Scriitorilor din România/ Filiala Bacău RO 2008, FREE SPIRIT UK 2008, YOUNG HEARTS UK 2008, LYRICS OF LIFE UK 2008, POETS OF THE YEAR UK 2008, WHISPERS ON THE BREEZE UK 2009, LINES OF LIGHT AND SHADE UK 2009, FORWARD PRESS POETS UK 2009 - EXPRESSIONS FROM THE UK 2009, CONFLICT ZONES - exiled ink, autumn - winter 2009/ issue

12, London UK 2009, POETRY RIVALS' COLLECTION UK 2010 – THE PASSIONS OF THE POET UK 2010, LIFE'S TAPESTRY UK 2010, POETRY RIVALS' COLLECTION UK 2011 – SUSPENDED IN INK UK 2011, FORWARD POETRY REGIONALS UK 2011, THE MIDLANDS & THE EAST UK 2011, ANTOLOGIA STARPRESS RO 2011, ANTOLOGIA STARPRESS RO 2012, A TREIA CARTE/ POEZII www.Lira21.ro RO 2012

A publicat două romane în limba engleză:

MISS MARIANA IN BLACK AND WHITE Daily Mail Publishers UK 2006, THE CHRISTMAS ORANGE Book Deal/ www.penpress.co.uk 2007

A publicat volumul de proză scurtă în limba română:

BACĂU-LONDON, ÎNAINTE ȘI-NAPOI RO 2010

A colaborat la colecțiile de proză scurtă:

AM FOST CA ÎNTR-O FAMILIE RO 1996, No.1 POLICE HOUSE în THE UNEXPLAINED UK 2004, CASA DE LA NUMĂRUL 1 RO 2004, AMINTIRI DIN BACĂUL DE ALTĂDATĂ Germania 2004, THE BEES în MYSTERIES OF THE WORLD UK 2004, GRĂDINA CU STUPI RO 2004, THE SWEETS în TALES WITH A TWIST UK 2004, MARIA'S CATS în THE UNFORGETTABLE UK 2004, PISICILE MARIEI RO 2005, COSTEL'S DAY în ECHOES ON THE WIND UK 2005, ZIUA DOMNULUI COSTEL RO 2006, MY MOTHER'S STREET în LIFE'S SCRIBES DAWN UK 2006, ASPECTS OF JEAN-MARIE PERRET'S POETRY UK 2007 , WHO'S THE COOK IN YOUR HOUSE UK 2007, COCK-O-DOODLE NOODLE UK 2008, MISS JACKIE'S EXAM în AS THE STORY GOES... UK 2007, MARUKA'S BITS AND PIECES în TWISTING FATE UK 2008, THE END STORY în FABRICATION & IMAGINATION UK 2009, EXAMENUL LUI JACKIE RO 2009,

MISS JACKIE'S EXAM RO 2009, PROBLEMELE MARUCĂI RO 2009, BOMBONELE RO 2009, THE HOUSE ON THE HILL în THE COOL OF THE DAY UK 2010, THE HOUSE ON THE HILL în READ BETWEEN THE LINES UK 2010, FRAGMENTE DIN ROMANUL THE CHRISTMAS ORANGE RO 2010, MR CONSTANTIN'S DAY în DAYS LIKE THESE UK 2010, ZIUA DOMNULUI CONSTANTIN RO 2010, CASA DIN DEAL RO 2010, FIRST DAY AT WORK în AS THE STORY GOES UK 2011, MAMAN LA TELEFON în COMORI DE VISE RO 2012, PORTOCALA DE CRĂCIUN în COMORI DE VISE RO 2012

A facut traduceri literare:

din limba română în limba engleză, din autorii:

Valeriu Bârgău, Ozana Budău, Ion Luca Caragiale, Eugen Evu, Dr. Iulius Iancu, Gavril Moisa, N.N.Negulescu, Iulian Patca, George Nicolae Podișor, Viorel Savin, Magdalena Constantinescu-Schlesak, Gheorghe A. Stroia, Nicolae Szekely, Al. Florin Țene, Titina Nica Țene, Dumitru Velea.

din limba engleză în limba română, din autorii:

Fleur Adcock, Al Campbell, Cate Cody, Barbara Cumbers, Peter Godfrey, Adrian Green, John Haines, Jenny Hamlett, Alice Harrison, Lem Ibbotson, Nina Mattar, Katrina Porteous, Denise Riley, Will Rushton, William Shakespeare, Sam Smith, Sue Spiers, Julie Stamp, Rosa Thomas.

din limba franceză în limba română, din poezia lui
Stéphane Mallarmé

Biografia i-a fost inclusă în dicționare biografice din UK, USA și România.

Tipărit în România

Craiova, Aleea Teatrului, nr.2, bl. T1, parter

Tel./Fax: 0251 414 003;

Mobil: 0722 216 508, 0722 216 509, 0741 205 715

e-mail: sitech@rdslink.ro; editura_sitech@yahoo.com